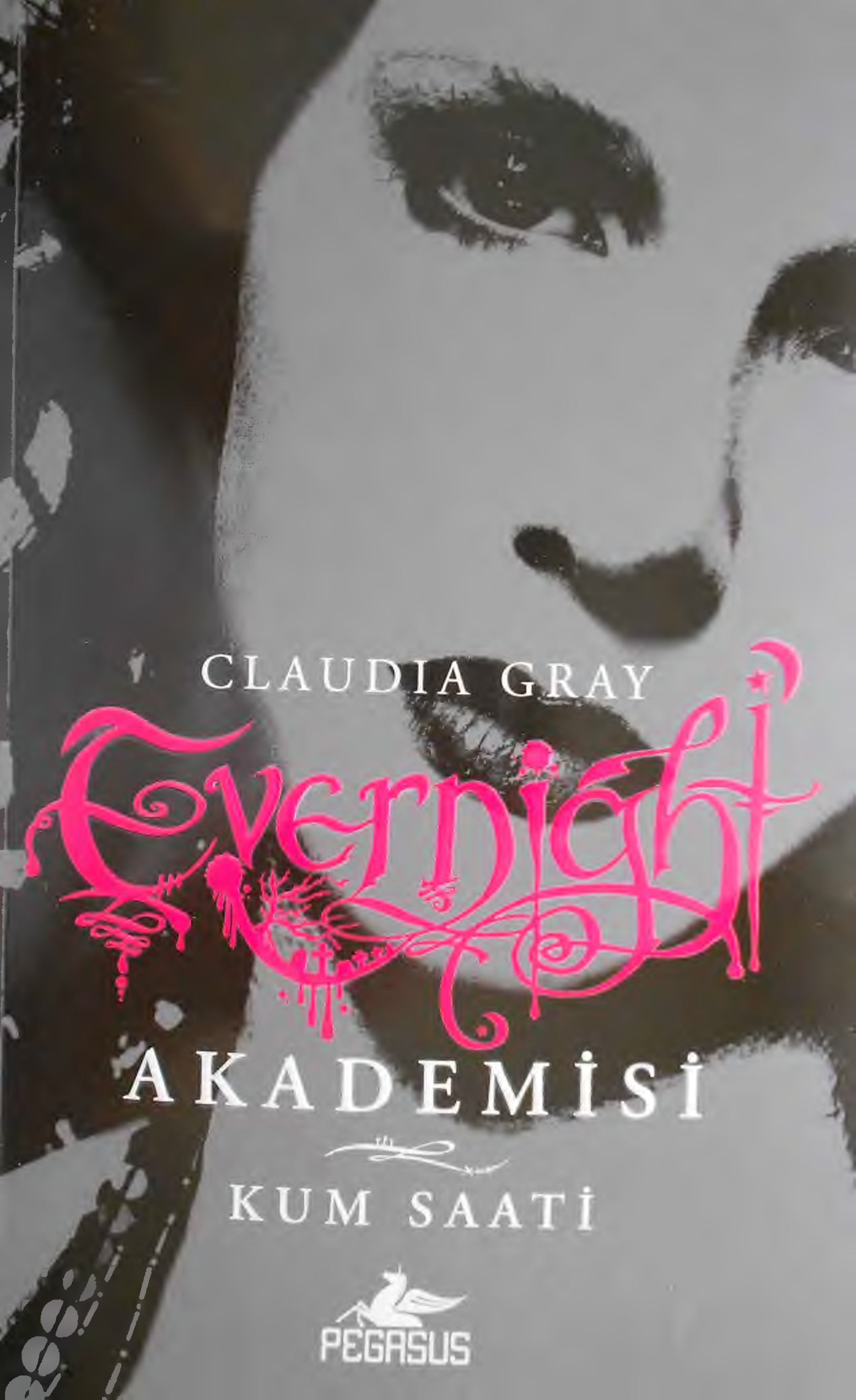

CLAUDIA GRAY

Evernight

AKADEMISI

KUM SAATI

PEGASUS

*Ölüm ve sonsuz yaşam arasındaki ince çizgide yürüyen
Bianca, hayata tutanabilecek mi?*

Bianca ve Lucas, tanıştıkları vampir okulu Evernight Akademisi'nden kaçıp Siyah Haç adlı fanatik vampir avcıları topluluğuna sığınmıştır.

Bianca avcıların arasında hayatta kalmak için doğaüstü kökenini gizlemek zorundadır ama Siyah Haç genç kızın arkadaşı Balthazar'ı ele geçirince saklanmak gibi bir seçeneği kalmaz.

Çok geçmeden Bianca ve Lucas yine kaçmaya başlar ancak bu sefer peşlerinde hem Siyah Haç hem de Evernight Akademisi'nin güçlü liderleri vardır. Ancak ne kadar uzağa giderlerse gitsinler genç kız kaderinden kaçamayacaktır.

Bianca, aşklarının her şeye göğüs gerebileceğini düşünmüştür...
Peki, aşkı onları bekleyen felaketten de sağ çıkabilecek midir?

*"Gray bir kez daha, kesintisiz macera ve tutku dolu aşk kitabın şaşırtıcı
finaline kadar dengede tutmayı başarmış. Okurlar,
bir sonraki kitabı sabırsızlıkla bekleyecek."*

Booklist

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-570-9

9 786053 435709

Pegasus Yayınları: 1092
Gençlik: 195

Evernight Akademisi - 3
Kum Saati

Claudia Gray
Özgün Adı: Hourglass

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: İlker Sönmez
Düzeltili: Pervin Salman
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2015
ISBN: 978-605-343-570-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Amy Vincent, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla HarperCollins Publishers'ın alt yayıncısı
HarperCollins Children's Books'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

CLAUDIA GRAY

AKADEMİSİ

KUM SAATİ

İngilizceden Çeviren:

Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Giriş

“GİT BURADAN,” DİYE YALVARDIM. “KASABADAN TEMELLİ git. Böylece seni öldürmemiz gerekmez.”

Vampir hırladı. “Bunu yapabileceğimi nereden çıkardın?”

Lucas onu yakaladı, birlikte kaldırıma düştüler. Lucas’ın pek şansı yoktu. Yakın dövüş her zaman bir vampirin lehineydi çünkü bir vampirin en iyi silahı köpek dişleriydi. Yardım etmeye kararlı bir halde atıldım.

“Sen bir insandan,” diye inledi vampir, “daha güçlüsün.”

Lucas, “Yeterince insanım,” dedi.

Vampirin yüzünde içinde olduğu umutsuz durumla hiç alakası olmadığı için daha da korkutucu gelen bir sırıtış belirdi. “Birinin bebeklerimizden birini aradığını duydum,” dedi yumuşacık bir sesle Lucas’a. “Kabilemin en güçlülerinden birini. Charity adında bir hanımefendi. Hiç duydunuz mu?”

Charity’nin kabilesi. İçimde paniğin yol açtığı bir irkilme oldu.

“Evet, Charity’yi duydum. Hatta ona kazık sapladım,” dedi Lucas vampirin elini arkaya bükmeye çalışırken. “Yoksa sana kazık saplayamam mı sanıyorsun? Yanıldığını öğrenmek üzeresin.” Ancak Lucas bir türlü üstünlük sağlayamıyordu. Fazla denktiler. Hatta kazıklarına ulaşma fırsatını bile bulamayacaktı. Vampirin olayı lehine çevirmesi an meselesiydi.

Bu durumda onu kurtarmak bana düşüyordu. Ve bunu yapmamın tek yolu bir vampiri daha öldürmekti.

Birinci Bölüm

BİRAZ HAVA ALMAK İÇİN ÖYLE DERİN İÇ ÇEKTİM Kİ GÖĞSÜM sızladı. Yüzüm ısınmış, saç tutamları terden ıslanan enseme yapışmıştı. Kaslarımın hepsi ayrı ayrı sızlıyordu.

Siyah Haç hücresinin liderlerinden biri olan Eduardo, elinde bir kazıkla karşımda duruyordu. Eduardo'nun kot pantolon ve oduncu gömlekli vampir avcılar sessizce bizi izliyordu. Hiçbiri bana yardım etmeyecekti. Odanın ortasında onlardan ayrı duruyorduk. Tavandaki aydınlatmanın donuk ışığı Eduardo'yu sert gölgelere boyuyordu.

"Haydi, Bianca. Oyuna katıl." İsteddiği zaman sesi bir kükre-meye dönüşebiliyor ve her kelimesi terk edilmiş deponun beton zemininde ve metal duvarlarında yankılanıyordu. "Bu, ölümüne bir kavga. Beni durdurmayı denemeyecek misin yoksa?"

Silahını almak ya da onu devirmek için üstüne atlarsam beni yere serebilirdi. Eduardo benden daha hızlıydı. Yıllardır avlanı-yordu. Büyük ihtimalle hepsi benden daha büyük ve daha güçlü yüzlerce vampir öldürmüştü.

Lucas, ne yapabilirim?

Ama Lucas'ı görmek için etrafıma bakmaya cesaretim yoktu. Gözlerimi Eduardo'dan bir saniye bile ayırırsam, mücadelenin son bulacağını biliyordum.

Arkaya doğru birkaç adım attım ama tökezledim. Ayağımdaki ödünç ayakkabılar fazla büyüktü. Biri ayağımdan kayıp çıktı.

“Sakar,” dedi Eduardo. Darbeyi hangi açıdan indireceğine karar vermeye çalışır gibi, kazığı parmaklarının arasında çeviriyordu. Gülümsemesi o kadar hoşnut ve öylesine kibirliydi ki korkmayı bir yana bırakıp sinirlenmeye başladım.

Ayakkabıyı çıkarıp var gücümle Eduardo’nun suratına fırlattım.

Ayakkabı burnuna çarpınca izleyicilerimizden kahkahalar yükseldi. Birkaçı alkışladı. Gerilim bir anda dağılmıştı ve ben yeniden çetenin parçası oluvermiştim. Ya da onlar öyle sanıyordu.

“İyi,” dedi Lucas izleyici çemberinin arasından sıyrılıp elini omzuma koyarken. “Çok iyi.”

“Tam olarak siyah kuşak sayılmam,” dedim nefes nefese. Dövüş antrenmanı beni hep yıpratırdı; ilk kez sırtüstü yere serilmemişim.

“İyi içgüdülerin var.” Lucas’ın parmakları ensemden sızlayan kasları ovuyordu.

Eduardo suratına bir ayakkabı atılmasını eğlenceli bulmamıştı. Bana burnu kıpkırmızı olmasa daha korkutucu olacak bir ifadeyle baktı. “Bir dövüş antrenmanı için şirin hareket. Ama böyle bir numaranın seni gerçek dünyada kurtaracağını sanıyorsan...”

“Eğer rakibi onu kolay lokma görürse, kurtarır,” dedi Kate. “Senin gördüğün gibi.”

Bu, Eduardo’nun çenesini kapadı ve yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. Resmî olarak o ve Kate bu Siyah Haç hücresinin eş liderleriydi ama onlarla geçirdiğim dört günün sonunda çoğu insanın son söz için Kate’in ağzına baktığını öğrenmiştim. Bu durum Eduardo’nun umurunda gibi görünmüyordu. Lucas’ın diğer herkese karşı alıngan ve iğneleyici olan üvey babası besbelli Kate’in hata yapmayacağını düşünüyordu.

“Yıkıldıkları sürece onları yere nasıl serdiğin fark etmez,” dedi Dana. “Şimdi bir şeyler yiyebilir miyiz? Bianca açlıktan ölüyor olmalı.”

Başka hiçbir yiyeceğin olamayacağı kadar enfes olan zengin, kırmızı ve sıcak kanı düşününce içimden bir ürperti geçti. Lucas bunu gördü ve kolunu belime sarıp beni kendine çekti. “İyi misin?” diye fısıldadı.

“Sadece acıktım.”

Koyu yeşil gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerinde kana ihtiyaç duymamla ilgili bir huzursuzluk vardı var olmasına ama anlayış da eksik değildi.

Ama Lucas da bana daha fazla yardım edemezdi. Şimdilik elimiz kolumuz bağlıydı.

Dört gün önce, okulum Evernight Akademisi Siyah Haç'ın saldırısına uğramış ve ateşe verilmişti. Avcılar Evernight'ın sırrını biliyordu: Evernight vampirler için sığınak, modern dünyayı öğrendikleri bir yerdi. Bu da orayı her üyesi öldürmek üzere eğitilmiş, ölümcül vampir avcılarını grubu olan Siyah Haç için hedef haline getirmişti.

Bilmedikleri şeyse benim Evernight'ta gerçekten bihaber halde eğitim gören insan öğrencilerden biri olmadığımды. Ben bir vampirdim.

Şey, tam olarak vampir değil. Seçme şansım olsaydı, asla vampire dönüşmezdim. Ama ben iki vampirden dünyaya gelmiştim ve yaşayan bir insan olmama rağmen kısmen bir vampirin güçlerine ve ihtiyaçlarına sahiptim.

Örneğin, kan ihtiyacına.

Evernight Akademisi'nin uğradığı saldırıdan bu yana, bu Siyah Haç hücresi karantinadaydı. Bu da güvenli bir yerde, yani eski lastik kokan, üstünde uyunacak katlanan yatakları ve beton zemininde yağ lekeleri olan bu depoda saklanmamız anlamına

geliyordu. Hücredekiler sadece okula yapılan saldırının intikamını almak için peşimize düşecek vampirleri gözlemek için dışarı çıkabiliyordu. Uyanık olduğumuz her anı yaklaşan çarpışmalara hazırlanarak geçirmeliydik. Örneğin ben bıçak bilemeyi öğrenmiş ve çok ilginç bir kazık yontma tecrübesi yaşamıştım. Şimdi de bana dövüşmeyi öğretmeye başlamışlardı.

Mahremiyet? Unutun gitsin. Tuvaletin bir kapısı olduğu için şanslıydım. Bu, aynı zamanda, Lucas'la baş başa kalmak için neredeyse hiç fırsatımız olmadığı ve daha kötüsü son dört gündür kan içmediğim anlamına geliyordu.

Kan olmayınca güçsüz düşüyordum. Acıkıyordum. Kana duyduğum önüne geçilmez özlem beni gittikçe daha fazla kontrol altına alıyordu ve bu biraz daha sürerse, ne yapacağımdan emin değildim.

Ne olursa olsun, Lucas bir yana, Siyah Haç'tan kimsenin önünde kan içemezdim. Evernight Akademisi'nde geçirdiği bir yılda beni bir başka vampiri ısıtırken görünce, sonsuza dek reddedeceğini düşünmüştüm. Oysa o Siyah Haç'ın telkinlerini aşmış ve bana âşık kalmıştı. Ancak diğer vampir avcılarının benzer bir fikir değişikliğinden geçeceklerinden şüpheliydim. Şu anda bu odada bizimle olan herhangi biri beni kan içerken görse ve gerçeği idrak etse, ne olacağını çok iyi biliyordum. Hepsi aynı anda bana düşman olurdu.

Lucas'ın en yakın arkadaşlarından biri ve Eduardo karşısında kazandığım küçük zafere kıkırdamakla meşgul olan Dana ve Lucas'ın hayatını kurtardığım için bende sevilesi bir yan bulmayı başaran Kate bile. Siyah Haç'a sonradan katılan, okuldaki oda arkadaşım Raquel bile. Onlardan birine her bakışında şunu hatırlamaya mecburdum: *Bilseler, beni öldürürlerdi.*

Birkaçımız kısıtlı akşam yemeğimizle, yataklarımızın yanında yerde otururken Dana, "Yine fıstık ezmesi," dedi. "Biliyor musunuz, fıstık ezmesinden keyif aldığım zamanlar bir ömür öncesinde kalmış gibi geliyor."

"Tereyağlı erişteden iyidir," dedi Lucas. Dana homurdandı. Lucas meraklı bakışıma, "Geçen sene bir süre sadece tereyağlı erişte yiyebildik. Cidden, bir ay boyunca her öğün tereyağlı erişte yedik. Bir daha hiç yemesem aramam," diye karşılık verdi.

"Kimin umurunda?" Raquel fıstık ezmesini ekmegine havyar sürer gibi özenle sürdü. Dört gündür, yani Siyah Haç bizi aralarına kabul edeceğini ilan ettiğinden beri aralıksız gülümsüyordu. "Her akşam en sevdiğimiz restoranda yemiyorsak, ne fark eder? Burada önemli bir şey yapıyoruz. Gerçek bir şey."

"Şu anda yaptığımız bir depoda saklanıp günde üç öğün reçelsiz fıstık ezmesiyle beslenmekten ibaret," dedim.

Bu, Raquel'i zerre etkilemedi. "Yapmamız gereken fedakârlığın bir parçası. Buna değer."

Dana Raquel'in kısa saçlarını şefkatle karıştırdı. "Gerçek bir çaylak gibi konuştun. Beşinci yılda ne diyeceğini göreceğiz."

Raquel'in yüzünde güller açtı. Hayatının beş, on yılı boyunca hatta sonuna dek Siyah Haç'ta kalma fikrine bayılıyordu. Okulda vampirlerin rahat vermemesi ve evde hayaletlerin yakasından düşmemesinden sonra doğaüstü canlılara hadlerini bildirmekten çok istediği bir şey yoktu. Tuhaf ve açlıkla geçen son dört güne rağmen, Raquel'i hiç daha mutlu görmemiştim.

"Bir saat içinde ışıklar sönecek!" diye seslendi Kate. "Yapmanız gerekenleri yapın."

Dana ve Raquel sandviçlerinin son lokmalarını aynı anda ağızlarına tıkıp arka tarafa kurulan portatif duşa doğru harekete geçtiler. Bu akşam sadece sıranın en başındaki birkaç kişinin yıkanacak zamanı olacak ve sadece bir ya da ikisi ılık su bulabile-

cekti. Yoksa sırada yer kapmak için birbirleriyle dövüşmeyi mi planlıyorlardı? Tek alternatif muhtemelen paylaşmak olacaktı.

Ter içinde olmama rağmen, kıyafetlerimi çıkarmayı aklımdan geçiremeyecek kadar bitkindim. Yarı Lucas'a, yarı kendime, "Yarın sabah yıkanacak zamanım olacak," dedim.

"Hey." İnsanı rahatlatan ılık ve güçlü elini kolumun alt kısmına yerleştirdi. "Titriyorsun."

"Sanırm öyle."

Lucas yanıma kaydı. Uzun boyu, kaslı ama ince vücudu kendimi ufacık ve narin hissettiriyor, koyu altın rengi saçları bu loş ortamda bile ışık saçıyordu. Sıcaklığı bende kış günü bir şöminenin karşısında olduğum duygusunu yaratıyordu. Kolunu omzuma sarınca sızlayan başımı ona yaslayıp gözlerimi yumdum. Böylece etrafımızda gülüp konuşan birkaç düzine insan yokmuş gibi davranabilirdim. Lastik kokan gri ve çirkin bir depoda değilmişiz gibi. Dünyada Lucas ve benden başka kimse yokmuş gibi.

Kulağıma, "Senin için endişeleniyorum," diye fısıldadı.

"Ben de benim için endişeleniyorum."

"Bu karantina hali fazla uzun sürmeyecek. Sonra sana... yiyecek bir şeyler buluruz. Sonra da ne yapacağımıza bakarız."

Ne demek istediğini anlıyordum. Evernight saldırısından önce planladığımız gibi, kaçacaktık. Lucas, Siyah Haç'tan uzaklaşmayı en az benim kadar istiyordu. Ama bunu yapabilmek için paraya, özgürlüğümüze ve baş başa plan yapma şansına ihtiyacımız vardı. Şu anda tek yapabildiğimiz dişimizi sıkmaktı.

Lucas'a bakınca koyu yeşil gözlerinde kaygı gördüm. Elimini yanağına yerleştirdim ve yeni yeni çıkan sakallarının sertliğini hissettim. "Başaracağız. Başaracağımızı biliyorum."

"Benim sana bakmam gerek." Sorunlarımızın cevabını yüzümde bulabilecekmiş gibi beni süzmeye devam etti. "Senin bana değil."

"Birbirimize bakabiliriz."

Lucas bana sınıksıkı sarıldı ve birkaç saniye boyunca başka bir yerdeymişim gibi yapmak ihtiyacı duymadım.

“Lucas!” Eduardo’nun sesi beton ve metalde yankılandı. Başımızı kaldırıncı onu kollarını göğsünde kavuşturmuş halde yanı başımızda dururken bulduk. Terden tişörtünün önünde koyu renk bir V oluşmuştu. Birbirimizden uzaklaştık. Utandığımızdan değil ama hiç kimse romantik bir havayı bozmak konusunda Eduardo’nun eline su dökemezdi. “Bu akşam ilk nöbette senin devriye gezmeni istiyorum.”

Lucas, “Ben iki gece önce nöbetteydim,” diye itiraz etti. “Henüz sıram gelmedi.”

Bu sözleri Eduardo’nun bakışlarının daha da kararmasına neden oldu. “Ne zamandan beri oyun parkında salıncağa binmek isteyen bir çocuk gibi sıra konusunda mızdırılır oldun?”

“Sen adil davranıyor gibi yapmayı bile bıraktığından beri. Bas git.”

“Yoksa ne olur? Annene mi koşarsın? Çünkü artık Kate de bize bağlılığına dair bir kanıt görmek istiyor, Lucas. Hepimiz gibi.”

Kastettiği bendim. Lucas, birlikte olabilmemiz için Siyah Haç kurallarını defalarca çiğnemişti. Bu hücredeki diğerlerinin farkında olmadığı kadar çok.

Lucas geri adım atmıyordu. “Yangından beri deliksiz bir uyku uyumadım. Bir geceyi daha dışarıdaki drenaj hendecinde hiçbir şeyin olmamasını bekleyerek geçirmeyeceğim.”

Eduardo’nun koyu renk gözleri kısıldı. “Bir vampir kabilesinin izimizi sürmesi an meselesi.”

“Bu kimin hatası olur? Evernight Akademisi’nde çevirdiğin numaradan sonra?”

“Numara mı?”

“Mola!” Duştan yeni çıkmış ve buram buram ucuz sabun kokan Dana kollarını iki yana açarak Lucas ve Eduardo’nun

arasına girdi. Uzun saç örgüleri boynuna sardığı ince ve nemli havlunun üstüne dökülüyordu. "Sakinleşin, tamam mı? Hesabın ucunu kaçırdıysan Eduardo, bu akşam nöbet sırası bende. Hem zaten o kadar yorgun hissetmiyorum."

Eduardo veto edilmekten hiç hoşlanmazdı ama bir gönüllüye itiraz edemezdi. "Nasıl istersen, Dana."

"Neden Raquel'i de yanıma almıyorsun?" diye önerdi Dana mevzuyu Lucas'tan başarıyla uzaklaştırarak. "Kız daha fazlasını yapmak için can atıyor."

"Raquel çok yeni. Unut gitsin." Eduardo'nun ayak direyebildiği için daha iyi hissettiği her halinden belliydi. Dönüp uzaklaştı.

"Teşekkürler," dedim Dana'ya. "Çok yorgun olmadığından emin misin?"

Sırttı. "Ne o, yoksa bugün Lucas'ın olduğu gibi, yarın da benim kıcımlı kaldıramayacağımı mı sanıyorsun? Asla."

Lucas kolunu yumruklar gibi yapınca Dana da şakadan hırladı. Birbirleriyle uğraşmadıkları an yok gibiydi. Dana'nın Lucas'ın en iyi dostu olabileceğini düşündüm. Sadece gerçek bir arkadaş Lucas'ın da ifade ettiği gibi bol miktarda iki büklüm olma hali, çamur ve uykusuzluk içeren bir devriye nöbetini üstlenirdi.

Çok geçmeden etrafımızdaki herkes yatmaya hazırlanmaya başladı. Mahremiyetimiz odanın erkeklere ait yarısı ile kadınlara ait yarısı arasına bir çamaşır ipine gerilmiş birkaç eski çarşaftan yapılma "duvar" dan ibaretti. Lucas ve ben çarşafın iki yanında kalıyorduk. Aramızda sadece birkaç santim ve incecik, pamuklu bir kumaş vardı. Bazen bu kadar yakın olması beni fazlasıyla rahatlatıyordu ama diğer zamanlarda ondan uzak durma mecburiyetinin verdiği iç sıkıntısıyla çığlık atmak istiyordum.

Yatarken giydiğim ödünç tişörtü üstüme geçirirken kendi kendime, *Sonsuza dek böyle sürmeyecek* diye hatırlattım. Kaçarken üstümde olan pijamalar yangında mahvolmuştu. Bana ait tek

eşyam annemle babamın verdiği, duşta bile boynumdan çıkar-
madığım obsidiyen kolyeydi. Lucas'ın çıkmaya ilk başladığımız
günlerde hediye ettiği, oltu taşından broş bana verdikleri küçük
çantanın içine tıklmıştı. Kendimi özellikle materyalist biri olarak
görmezdim ama sahip olduğum her şeyi kaybetmek büyük bir
darbe olmuştu. Bu yüzden elimde kalan az sayıda şeyin üstüne
titriyordum.

Kate'in, "Işıklar sönsün," diye seslenmesiyle, birinin düğ-
meye basması bir oldu. Portatif karyolamda ordu tarzı, incecik
battaniyemin altına büzüldüm. Yatak yumuşak, hele konforlu hiç
değildi –portatif yatak denen şey berbattı– ama hiçbir dinlenme
fırsatına hayır diyemeyecek kadar bitkindim.

Sol tarafımdaki Raquel çoktan uykuya dalmıştı. Burada,
Evernight'ta hiç uyumadığı kadar iyi uyuyordu.

Sağ tarafımda, usul usul dalgalanan beyaz çarşafın arkasında
ise görünmeyen Lucas vardı.

Gözümün önünde yatağında uzanan silüetini canlandırdım.
Parmaklarımın ucunda yanına gidip yatağına süzülmeyi hayal
ettim. Ama mutlaka bir gören olurdu. İç geçirerek vazgeçtim.

Bunu yaptığım dördüncü geceydi. Ve daha önceki dört ge-
cede de yaptığım gibi, Lucas'ın yanında olamama hüsrânımı bir
kenara bırakıp endişelerime döndüm.

Kendi kendime *Annem ve babam iyi olmalı*, dedim. Yangını çok
iyi hatırlıyordum. Alevlerin etrafımı nasıl sardığını ve dumanın
koyuluğunu. Kaybolmak ve mahsur kalmak zor değildi. Yangın
bir vampiri gerçekten öldürmenin sayılı yollarından biriymiş. *Asırlık
tecrübeleri var. Daha önce başları daha beter belalara da girdi. Annenin
Büyük Londra yangınıyla ilgili söylediklerini hatırlıyor musun? Ondan
sağ kurtulabildiyse, Evernight'tan haydi haydi kurtulur.*

Ama annem Büyük Yangın'dan sağ kurtulamamıştı ki. Çok kötü yaralanmış ve ölümün kıyısına gelmişti ve babam onu kendisi gibi bir vampire dönüştürerek "kurtarmıştı".

Son zamanlarda annem ve babamla aramın çok iyi olduğu söylenemezdi. Ama bu canlarının yanmasını isteyeceğim anlamına gelmezdi. Gücsüz düştüklerini ve yaralandıklarını –ya da daha kötüsünü– düşünmek bile, midemi bulandırıyordu.

Beni endişelendiren sadece onlar değildi. Vic yanan okuldan sağ çıkmayı başarmış mıydı acaba? Ya Balthazar? Bir vampir olarak Siyah Haç ya da Lucas, Raquel ve benim kaçışımıza neredeyse engel olan psikotik ve kindar kardeşi Charity tarafından hedef alınmış olabilirdi. Ya zavallı Ranulf? O da bir vampirdi. Ama o kadar nazik ve bu dünyaya o kadar aykırıydı ki Siyah Haç avcılarının onu yok ettiklerini hayal etmek kolaydı.

Kaç kişi olduklarımı bilmiyordum. Hiçbir zaman da öğrenemeyebilirdim. Lucas'la gitmeyi seçtiğim zaman, bu riski almam gerektiğini biliyordum. Ama bu, hoşuma gitmesini gerektirmiyordu.

Kana aç midem guruldadı.

İnleyerek yatağında döndüm ve uyuyabilmek için dua ettim. İçimdeki korku ve açlığı en azından birkaç saatliğine susturmanın tek yolu buydu.

Çiçeğe uzandım ama parmak ucum yaprağına değince bir anda kararıp soldu.

"Benim için değil," diye fısıldadım.

"Hayır. Daha iyisi," dedi hayalet.

Ne zamandır oradaydı? Sanki hep yanı başımdaydı. Karanlık bulutlar üstümüzde şişip kabarırken, Evernight Akademisi arazisinde yan yana duruyorduk. Heybetli taş kulelerin duvarlarından gargoyllar bize bakıyordu. Rüzgâr koyu kızıl saçlarımı yüzüme savurdu. Esintiye kapı-

lan birkaç yaprak, hayaletin camgöbeği rengindeki gölgesinin arasından süzüldü. Hayalet irkildi.

“Lucas nerede?” Bir şekilde burada olması gerekiyordu ama nede-nini hatırlayamıyordum.

“İçeride.”

“İçeri giremem.” Sebebi korkmam değildi. Bir nedenden okulun içine girmem imkânsız görünüyordu. Sonra neden imkânsız olduğunu fark ettim. “Bu gerçek olamaz. Evernight Akademisi yangında kül oldu. Artık yok.”

Hayalet başını yana yatırdı. “‘Artık’ derken ne zamanı kastedi-yorsun?”

“Herkes ayağa!”

Her sabah bu bağırişla uyanıyorduk. Ben daha şimdiden silinmeye başlayan rüyamı hatırlamaya çalışarak uykulu gözle-rimi kırıpıştırırken, Raquel tuhaf bir enerjiyle yatağından fırladı. “Haydi, Bianca.”

“Topu topu kahvaltı,” diye homurdandım. Bana göre kızarmış ekmek üstüne fıstık ezmesi telaş etmeye degecek bir şey değildi.

“Hayır, bir şeyler oluyor.”

Uyku sersemi bir halde zorla ayaklanınca etrafımdaki Siyah Haç avcılarının çoktan alarma geçtiğini gördüm. Yorgunluğuma bakılırsa, henüz sabah olmamıştı. Neden bizi gecenin bir yarısı yataklarımızdan zorla kaldırmışlardı?

Ah, hayır.

Dana koşarak içeri girdi ve “Doğrulandı! Derhal silahların!” diye haykırdı.

“Vampirler,” diye fısıldadı Raquel. “Geldiler.”

İkinci Bölüm

ODANIN TAMAMI BİR ANDA HAREKETE GEÇTİ. SİYAH HAÇ avcıları dört bir yanımda tatar yaylarını, kazıklarını ve bıçaklarını kapmakla meşguldü. Kot pantolonumu üstüme geçirirken, bütün vücudum gergindi.

Bu kavgaya katılmam imkânsızdı. İmkânsız. Asla vampir olmayacağıma karar vermem, vampir boğazlama peşinde olan bir fanatikler ekibinin parçası olmaya hazır olduğum anlamına gelemezdi. Ayrıca şu anda peşimizde olan vampirler, ölümden dönenlerin admı kirleten kaçık katiller olamazdı. Evernight Akademisi'nden, okulda olanlar için hesap sorma ve belki de beni kurtarma derdinde olan birileri gelmiş olmalıydı.

Ama ya Lucas'ın canını yakmaya kalkarlarsa? Sevdiğim adama saldırmalarına seyirci kalabilir miydim?

Yanımdaki Raquel titreyen ellerle bir kazık aldı. "İşte bu. Hazır olmalıyız."

"Ben hazır değilim. Yapamam." Bunu ona nasıl izah edebirdim ki? Edemezdim.

Lucas pantolonunun üzerinde duran gömleği ve yataktan henüz çıktığını ele veren dağınık saçlarıyla odanın erkeklere ait kısmından bizimkine geçti. "Siz ikiniz bu işe karışmayacaksınız,"

dedi. "Eğitimli değilsiniz." Göz göze geldik ve neden dâhil olmayacağım ile ilgili başka nedenleri anladığını fark ettim.

Raquel öfkeleni. "Sen neden bahsediyorsun? Ben dövüşebilirim! Bana bir şans verin, yeter!"

Lucas onu duymazdan geldi ve bizi kollarımızdan tutup deponun arka tarafına çekti. "İkiniz de benimle geliyorsunuz."

"Sen öyle san." Raquel, Lucas'ın elinden kurtulup metal kapıya koştu. Hızla itip çıkarken kapı gürültüyle çarptı. Lucas bir küfür savurup peşinden gitti. Ben de her şeyden çok şok içinde arkalarından gittim.

Dışarıda gökyüzü şafaktan hemen önceki donuk gri renkteydi. Farklı çıplaklık derecesindeki avcılar, pozisyon almak için bağrışıyordu. Bıçaklar ay ışığında parlarken, doldurulan tatar yayları seslerini duyuyordum. Kate kollarını bir koşucu gibi öne uzatarak çakıl zemine çökmüş, başını bana riski tartmak için kulağına güvendiğini düşündürecek şekilde yana yatırmıştı. Gözlerimi etrafımızı çevreleyen, otları biçilmemiş, bakımsız tarlada dolaştırdım. Tarla pek çok insana tamamen hareketsiz görünebilirdi. Bense bir insanınkinden daha keskin görüşümle, gittikçe yaklaşan kırıltıları seçebiliyordum. Etrafımız sarılıyordu.

"Anne," dedi Lucas usulca. "Biri Bianca ve Raquel'e depoda muhafızlık etmeli. Henüz dövüşemezler ve hain gibi görünecekler. Vampirler onları hedef alabilir."

Eduardo elinde yaylı tüfeğiyle durduğu köşeden, "Şimdi de kaçıyor musun?" dedi.

Lucas'ın çenesi gerildi. "Muhafızlık edecek kişi ben olayım demedim. Ama her ihtimale karşı, biri onlarla olmalı."

Eduardo cevabı yapıştırdı. "Vampirlerin bize ulaşması ihtimaline karşılık mı? Buna engel olmanın en iyi yolu bütün savaşçılarımızın ön saflarda olması. Tabii eğer sadece bahane peşinde değilsen."

Lucas yumruğunu sıkınca bir an Eduardo'ya vuracağını düşündüm. Lucas'a korkak demek bariz bir haksızlıktı ama tartışacak zaman değildi. Onu sakinleştirmek için elimi koluna yerleştirdim.

Ancak müdahale Kate'ten geldi. "Eduardo, kes artık. Lucas, onları depoya sok." Gözünü ufuktan ve geldiğini bildiği saldırganlardan bir an ayırmamıştı. "Üçünüz malzemelerimizi toplamaya başlasanız iyi olur. Elinizi çabuk tutun."

Eduardo ona döndü. "Bundan kaçmamız söz konusu değil, Kate."

"Savaşmayı hayatta kalmaktan daha fazla seviyorsun," dedi Kate ona bakmadan. "Ama ben Patton gibi düşünmeye çalışıyorum. Bu grubu herkes amaç uğrunda ölsün diye yönetmiyorum. Vampirler kendi amaçları uğrunda ölsün diye yönetiyorum."

Otların arasındaki karaltılar gittikçe yaklaşıyordu. Lucas gerilmişti. Onun da gelenleri karanlıkta en az benim kadar iyi seçtiğini bildiğini anladını. Kanını ilk kez içtiğim zamandan beri, vampir gücünün ilk kıpırtılarını geliştiriyordu. Ve bu, benim bildiğimi onun da bildiği anlamına gelirdi. Çok fazla zamanımız yoktu. Belki sadece birkaç dakika.

"Raquel, haydi," dedi Lucas ama Raquel inatçı bir tavırla Dana'nın yanında durup başını salladı.

"Bu güvenli değil," diyerek şansını denemedim. "Lütfen, Raquel, ölebilirsin."

Cevap verirken sesi titredi ama, "Kaçmaktan bıktım," demekle yetindi.

Dana doldurduğu tatar yayını kenara bırakıp Raquel'e döndü. Bütün vücudu enerjiyle titrer gibiydi. Vampirleri ilk fark eden, tehlikenin en uzun süredir farkında olan oydu ve daha şimdiden savaş havasına girmişti. Yine de Raquel'le sakin bir sesle konuştu. "Eşyalarımızı toplamak kaçmak demek değil, tamam mı? Bunu

yapmalıyız çünkü çarpışma sırasında veya sonrasında buradan gitmemiz gerekecek."

Raquel, "Kazanırsak gerekmez," diyecek oldu ama Dana'nın ifadesini görünce durdu.

"Artık yerimizi biliyorlar," dedi Lucas. "Başka vampirler de gelecek. Kaçmalıyız. Kaçmaya hazırlanmamıza yardım edin. Şu anda yapabileceğiniz en iyi şey bu."

Raquel gözlerini Dana'dan ayırmadı ama ifadesindeki kararlılık yerini teslimiyete bıraktı. "Bir dahaki sefere," dedi. "Bir dahaki sefere nasıl dövüşüleceğini biliyor olacağım."

Dana, "Bir dahaki sefere bu işte birlikte olacağız," diye onayladı. Bakışları yeniden otlara ve iz sürenlere çevrildi. Artık ne kadar yaklaştıklarını anlamak için kimsenin vampir duyularına ihtiyacı yoktu. "İkileyin buradan."

Raquel'i elinden tutup depoya çektim. Buraya tıklandığımız ve etrafımızda düzinelerce insanın eksik olmadığı birkaç günün sonunda, içerisini neredeyse tamamen boş görmek çok acayıptı. Battaniyeler etrafa saçılmış ve koşturmaca sırasında yatakların bir kısmı tepetaklak olmuştu. Şoku atlatamamış halde battaniyelerden birini katlamaya başlamıştım.

"Battaniyeleri boş verin." Lucas silah dolaplarına yöneldi. Avcılar neredeyse her şeyi almıştı ama hâlâ birkaç kazık, ok ve kutsal su matarası duruyordu. "Cephaneyi hazırlamamız gerek. Geri kalanları sonradan bulabiliriz."

"Elbette." Bunu düşünmem gerekirdi. Ama nasıl düşünebilirdim? Beynim babamın eski caz plaklarının çiziklerine takılan pikap iğnesi gibi durmuştu. *Annem ve babam dışarıda mıydı? Ya Balthazar? Siyah Haç önem verdiğim ve buraya belki de beni kurtarmaya gelen insanları öldürecek miydi?*

Dışarıda önce bir haykırış, sonra bir çığlık duydum.

Üçümüz de donduk. Dışarıdaki ses, birkaç çığlıktan bir kükremeye dönüştü ve deponun metal duvarları tangırdadı. Çarpan bir beden değildi, belki bir kaya ya da kazayla atılmış bir oktu ama Raquel de ben de yerimizden sıçradık.

İlk toparlanan Lucas oldu. “Şunları toplayın. Bize seslendikleri zaman malzemeleri araçlara atmak için en çok iki dakikamız olacak. O kadar.”

İşe koyulmalıydık. Konsantre olmak güçtü. Dışarıdan gelen sesler beni korkutuyordu. Sadece diğerleri için korkmak değildi bu, bana şiddetle tanık olduğum son Siyah Haç saldırısını, Evernight’ın yanışını hatırlatmıştı. Alevler içindeki çatıda koşarken yaşadığım düşüş yüzünden sırtım hâlâ acıyordu. Hâlâ duman ve toz tadı alıyordum. O ana kadar kendimi hepsinin geçtiğini düşünerek rahatlatıbilmişim ama geçmemişti. Lucas ve ben Siyah Haç’ta tutsak kaldığımız sürece, bu mücadeleler yakamızı bırakmayacaktı. Tehlike hep yanımızda olacaktı.

Lucas her haykırıyla, her gümbürtüyle daha da gerilir gibiydi. Kavgaların dışında kalmaya alışık değildi; o daha çok başlatanların arasmda olurdu.

Bagaj kapandı, kilitlendi, işe devam. Henüz kazığa dönüştürülmemiş odunları almak isterler mi? Herhalde istemezler, odunu her yerde bulurlar, değil mi? Elimden geldiğince hızlı çalışırken, sürekli düşünüyordum. Raquel yanımda alabildiğince ıvır zıvırı kucaklayıp ne olduğuna bile bakmadan kutulara doldurmakla meşguldü. Büyük olasılıkla en doğrusunu yapıyordu.

Metal duvara bir şey daha çarpınca soluğum kesildi. Lucas bana her şeyin yolunda olduğunu söylemek yerine bir kazık kaptı.

Aynı anda yan kapılardan birinden içeri kolları ve bacakları birbirine karışmış iki karaltı daldı. Vampir duyularım bile hangisinin benim türümden, hangisinin bir Siyah Haç avcısı olduğunu ayırt edememişti çünkü kelimenin tam anlamıyla düğüm olmuşlar, bir

ter ve hırıltılı küfürler yumağına dönüşmüşlerdi. Arkalarındaki yarı açık kapıdan içeri ince bir ışık süzülüyor ve çığlıklar daha güçlü duyulabiliyordu.

Raquel, "Bir şeyler yap," diye fısıldadı. "Lucas sen ne yapılacağı mı biliyorsundur, değil mi?"

Lucas sıradan bir insandan daha büyük bir süratle öne atıldı ve kazığını boğulan ikiliye doğru salladı. Aynı anda karaltılardan biri dondu; kazık vampiri felç etmişti. Hareketsiz yüzüne, yeşil gözlerine, açık renk saçlarına ve dehşetle donakalmış yüz hatlarına baktım ve Siyah Haç avcısı kemerinden uzun ve geniş bir bıçak çekip rakibinin kellesini bedeninden tek bir darbeye ayırmadan hemen önce ona sempati duydum. Vampir şöyle bir titredikten sonra yerdeki yağlı tozun üstüne yığıldı. Yaşlı bir vampirdi ve ölümlü halinden geriye pek bir şey kalmamıştı. Diğerleri kalıntılara bakarken, ben acaba annemle babamın arkadaşlarından biri olabilir mi diye merak etmekten başka bir şey yapamadım. Onu tanımamıştım ama her kimse buraya bana yardım edeceği inancıyla gelmişti.

"Bunu nasıl yaptın?" dedi Raquel. "Bu sanki insanüstü bir şeydi." Niyeti sadece iltifat etmekti ve neyse ki Siyah Haç avcısı Lucas'ın vampir gücüne başvurduğunu fark edemeyecek kadar yorgun ve rahatlamıştı.

Gözlerim Lucas'ın gözleriyle buluştu. Orada zafer değil, sadece bir anlaşılma yakarısı bulunca rahatladım. Seçim yapmaya mecbur edilince, avcı yoldaşını korumak zorunda kalmıştı. Bunu anlıyordum. Anlamadığım bu vampirin yerinde benim annem ya da babam olsa, ne olacaktıydı.

Eduardo açık kapıdan içeri eğildiğinde nefes nefeseydi ama kavganın onu coşturduğu her halinden belliydi. "Onları geri püskürttük. Ancak geri dönmeleri uzun sürmez. Yüklemeyi hemen yapmalıyız."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Gerçek antrenman yapabileceğimiz bir yere. Siz yeni çaylakları forma sokabileceğimiz bir yer." Eduardo konuşurken bana bakıyordu. Dost canlısı görünmese de, pekâlâ, benden daha az nefret eder gibiydi. Belki de artık potansiyel bir asker olduğum için, beni işe yarar görüyordu. Ama sonra Lucas'a dönerken gülümsemesi değişti ve daha alaycı bir hal aldı. "Bir dahaki sefere dövüşten kaçmak için bahanen olmayacak."

Lucas Eduardo'nun çenesine bir yumruk indirecek gibi göründüğü için elini tuttum. Bazen öfkesi kontrolü ele geçirecek gibi oluyordu.

"Haydi, millet!" diye seslendi Kate deponun dışından. "Harekete geçelim!"

Üçüncü Bölüm

YİRMİ DAKİKA İÇİNDE HERKES SİYAH HAÇ'IN ESKİ KAMYONLAR, minibüsler ve arabalardan oluşan külüstür konvoyuna dönüşmüştü. Lucas ve ben kendimizi Dana'nın kullandığı minibüsün arkasına atmıştık. Raquel ön koltuktaydı. Minibüsün geri kalanı grubun malzemeleriyle tıka basa dolduğu için, yolculuk boyunca baş başa kalabilecektik

Radyonun sesini bastırmak için bağırarak Dana'ya, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Dana kervana katılmak üzere yola indi. "Hiç New York'a gittiniz mi?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Kimsenin şaka yaptığı falan yoktu. Lucas bana bunu neden tuhaf bulduğumu anlamıyormuş gibi, şaşın bir ifadeyle baktı. İzah etmeye çalıştım. "Yanınızda her çeşit silah taşıyor ve vampirlere saldırı düzenliyorsunuz. Öyle büyük bir şehirde, insanlar... bilirsiniz işte... fark etmeyecekler mi?"

"Hayır," dedi Dana. "Anlaşıldı, New York'a hiç gitmemiş."

Raquel müziğe tempo tutmak için konsola vururken güldü. "Bayılacaksın, Bianca," dedi. "Ablam Frida beni yılda bir kez Manhattan'a götürürdü. Bir sürü çılgın galeri ve o kadar acayip sanat eserleri var ki insan onları birilerinin hayal ettiğine bile inanamıyor."

“Müzelerde harcayacak çok zamanımız olmayacak,” dedi Dana. Raquel’in tuttuğu ritim şaşırır gibi oldu ama bocalaması sadece bir an sürdü, nakarat kısmı başlayınca Raquel konsola yine eskisi kadar sert vurmaya başladı.

“Yine de tuhaf geliyor,” dedim Lucas’a. “Orada kendimize nasıl yer bulacağız?”

“New York’ta arkadaşlarımız var,” dedi. “Dünyadaki en büyük Siyah Haç hücrelerinden biri orada ve hayli geniş kapsamlı bir destek ağı var.”

“Başka bir deyişle,” diye seslendi Dana müziği bastırmaya çalışarak. “Oradakiler para içinde yüzüyor.”

Şaka yollu, “Ne yani, gökdelenlerin çatı dairelerinde falan mı yaşıyorlar?” dedim.

“Yok canım,” dedi Lucas. “Ama cephaneliklerini görmen lâzım. New York hücresinin elindeki ateş gücüne sahip olmayan ordu vardır.”

“New York hücresi nasıl bu kadar büyük olabiliyor?” diye sordum. Durumumuzun ciddiyetine rağmen, kat ettiğimiz her kilometreye keyfimin yerine geldiğini hissedebiliyordum. Hareket halinde olmak çok iyi gelmişti. “Neden sizin gibi değiller?”

“Çünkü New York ciddi vampir sorunu olan bir şehir.” Lucas tatsız görünüyordu. “Vampirler oraya Flemenklerle neredeyse aynı anda, 1600’lerde ulaştılar. O bölgeye kök saldılar. Güçleri ve etkileri çok büyük. O Siyah Haç hücresinin onlara karşı koyabilmek için edinebileceği maksimum miktarda kaynağa ihtiyacı var. Aslında, orası bizim Yeni Dünya’daki ilk hücremizdi. En azından bize öyle söyleniyor. Tarih kitaplarında yerimiz olmadığı için.”

Eski New Amsterdam’daki vampirleri düşündüm, sonra aklıma Balthazar ve Charity ve o zaman hayatta oldukları geldi. Balthazar bana Koloni Amerika’sında büyüdüğünü söylediği zaman bunun kulağa akıl almayacak kadar eski, gizemli ve etkileyici

geldiğini düşünmüştüm. Siyah Haç'ın geçmişinin o kadar eskiye dayandığını düşünmek çok tuhaftı.

Raquel de benzer şeyler düşünüyor olmalıydı çünkü, "Siyah Haç o zaman mı kuruldu?" diye sordu. "Bin altı yüzlerde?"

Dana güldü. "Bin yıl daha öncesini dene."

"Haydi canım," dedim. "Gerçekten mi?"

"Bizans İmparatorluğu'nda başladı," dedi Lucas. Bizanslılar kimdi diye düşündüm. Roma İmparatorluğu'ndan sonra gelenler olabilirlerdi ama emin değildim. Bu konudaki kafa karışıklığımı bilse annem benden tiksiniirdi herhalde. Tarih öğretmeni annenin rezil evladı. "İlk başta, Siyah Haç Konstantinapolis'in muhafızlarıydı. Ama kısa süre içinde bütün Avrupa'ya sonra da Asya'ya yayıldı. Kâşiflerle birlikte Amerika kıtasına ve Avustralya'ya kadar gitti. Görünüşe göre kral ve kraliçeler her keşif ekibinde en az bir avcının da bulunmasında ısrar etmişler."

Bu son kısım ilgimi çekmişti. "Krallar ve kraliçeler mi? Yani hükümetin sizden haberi var mı?" Lucas'ı bir tür doğaüstü gizli servis ajanı olarak hayal etmeye çalıştım. Çok zor olmadı.

"Artık değil." Lucas alnını yanındaki cama yasladı. Otoyol bulanık bir görüntü silsilesi halinde hızla akıyordu. "Ortaçağdan kısa süre sonra siz... yani vampirlerin yer altına çekildiğini siz de biliyorsunuzdur."

İri iri açılmış gözlerle Lucas'a *çeneni kapar mısın, lütfen?* diyen bir bakış attım. Bana gerektiği gibi özür dileyen bir bakış gönderdi. Az kalsın siz *vampirler yer altına çekildiniz* diyecekti. Başka bir deyişle, Dana ve Raquel'in önünde vampirliğimden bahsetmesine ramak kalmıştı. Bir dil sürçmesiydi ama foyamı ortaya çıkarmaya yeterdi.

Neyse ki ne Dana ne de Raquel fark etmemişti. Raquel, "Yani vampirler herkesi kandırıp kendilerine inanmamalarını sağladılar,"

dedi. "Böylece daha özgür hareket edebileceklerdi ve Siyah Haç eskisi kadar güçlü olmayacaktı. Doğru mu?"

"Anlamışsın, akıllı çocuk." Dana önümüzde uzanan yola çatık kaşlarla baktı. "Lanet olsun, Kate hız yapmayı seviyor. Hepimize ceza kestirmek mi istiyor? Konvoyun düzenini bozamayız."

Lucas, Dana'nın annesi hakkında söylenmesini duymazdan geldi. "Her neyse, artık tahttakilerden büyük bağışlar almıyoruz. Ne yaptığımızı bilen insanlar var. O insanların bir kısmının da parası. İşler halde kalmamızı sağlıyorlar. Olay üç aşağı beş yukarı bu."

Lucas'ı gözümde ortaçağa ait biri olarak canlandırabiliyordum. Bir zırh içinde muhteşem görünür, gayreti ve cesareti için ülkenin en büyük saraylarında şölenlerle onurlandırılırdı. Sonra giyinip kuşanıp şık partilerde boy göstermekten ne kadar nefret edeceğini düşündüm.

Hayır, diye karar verdim. O şu ana ve buraya ait. Benim yanıma.

"Hey," dedi Dana. "Saat on bir yönünde. Baksanıza."

Sonra dikkatimizi neye çektiğini gördüm. Evernight Akademisi'nin ufuktaki silueti.

Çok yakın değildik. Evernight otoyola uzaktı ve Kate ve Eduardo bizi Bayan Bethany'nin çöplüğüne sürükleyecek kadar aptal değildiler. Ama Massachussets'in tepelerine kondurulmuş kocaman, gotik tarzdaki binası ve heybetli kuleleri sayesinde Evernight'ın dikkat çekici bir silüeti vardı. Okulu sadece kayalık bir karaltıdan ibaret olduğu bu mesafeden bile tanımuştık. Yangının verdiği hasarın görünemeyeceği kadar uzaktaydık. Siyah Haç okula hiç dokunmamıştı sanki.

"Hâlâ ayakta," dedi Dana. "Kahretsın."

"Bir gün başarınız," dedi Raquel elini, yumruğunu içinden geçirip okulu kendi elleriyle yere çalmak istiyormuş gibi cama yaslayarak.

Annemi ve babamı düşündüm ve çok yakında olabileceklerini fark ettim. Şu anda belki de anne ve babama bir daha hiç olamayacağım kadar yakındım. Bana hortlakların doğumunda rolü olduğunu ya da bu yüzden gününü birinde peşime düşebileceklerini hiç söylememişlerdi. Onlara ait olduğumu sanan hayaletler bana bir yıl boyunca nefes aldırmamıştı. Bunun ne anlama gelebileceğini hâlâ bilmiyordum. Annem ve babam ayrıca günün birinde tam bir vampir olmak dışında bir seçeneğim olup olmadığını söylemeyi de reddetmişti. Gerçek anlamda deli olan birkaç katil vampirle tanıştıktan sonra, insan olarak normal bir hayat sürdürmemin mümkün olup olmayacağını öğrenmeye karar vermiştim.

Gerçeği hâlâ bilmiyorum. Bana ne olacak? Hiçbir cevabımın olmaması o kadar korkutucuydu ki düşünmemeye çalışıyordum ama karanlık belirsizlik beni sürekli çekiştirir gibiydi.

Yine de okuluma uzaktan bakarken korkum da öfkem de silindi. Tek hatırladığım annemle babamın ne kadar sevgi dolu olduğu ve kısa süre öncesine kadar birbirimize ne kadar yakın olduğumuzdu. Son birkaç günde başıma birçok şey gelmişti ve hiçbiri gerçek görünmediği için bunlardan aileme bahsedemedim bile. Minibüsten kendimi atıp onlara seslenerek Evernight'a koşmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ama eski halimize asla dönemeyeceğimizi biliyordum. O kadar çok şey değişmişti ki. Taraf seçmeye zorlanmışım ve ben de insanlığımı, hayatı ve Lucas'ı seçmiştim.

Lucas bir buklemini parmağına dolayıp teselliye ihtiyacım olup olmadığını yokladı. Başımı omzuna yasladım ve bir süre kimse tek kelime etmeden, sadece müzik eşliğinde yol aldık. Yanından geçtiğimiz her kilometre taşı bana sahip olduğum son yuvadan ve eskiden olduğum insandan ne kadar uzaklaştığımı hatırlatıyordu.

Zaman zaman benzin almak ve tuvalete gitmek için durduk ama yolculuk boyunca sadece bir kez öğle yemeği için, uzun bir mola verdik.

Dana ve Raquel Meksika restoranına doluşan gruba katılırken, Lucas ve ben yolun aşağısındaki bir restorana gitmek için izin istedik. Elbette birkaç dakika yalnız kalmak istiyorduk ama Lucas'la baş başa kalmaktan çok yemeğe, daha doğrusu içmeye ihtiyacım vardı.

Kalabalıktan uzaklaşıp sokakta nihayet baş başa yürümeye başlarken Lucas'ın söylediği ilk şey, "Ne kadar açsın?" oldu.

"Kalp atışını duyabilecek kadar açım." Ve Lucas'ın kanının tadını dilimin ucunda duyar gibiydim. Bundan bahsetmesem daha iyi olacağı benziyordu. Günlerdir kansız kaldığım için güneş beni daha fazla hırpalıyordu. Bu kadar uzun süre kansız kaldığım hiç olmamıştı.

"Belki restoranda çiğ et buluruz, kanlıysa içersin. İçeri gizlice mi girsek?"

"Yeterli olmaz. Ayrıca, ben ne yapacağımı biliyorum." Durdum ve geçen arabaların rüzgârıyla otoyolun kenarında öne arkaya salman otlara baktım. Bir kızılgerdan şişe kapakları ve sigara izmaritleri arasında solucan arayarak toprağı gagalıyordu.

"Bianca?"

Kızılgerdan dışında hiçbir şey göremiyor ve kanı dışında bir şey düşünemiyordum. *Kuş kanı sulu olur ama sıcaktır.*

"Bakma," diye fısıldadım. Çenem sızlıyordu. Köpek dişlerim ağzımın içinde uzadı ve sivri uçları dudaklarıma ve dilime sürtündü. Güneşin altında durmamıza rağmen, sanki kızılgerdan spot ışığında ağır çekimde hareket ediyormuş gibi, etrafımdaki diğer her şey karanlığa gömülmüştü.

Vampir hızıyla üstüne atıldım. Ben dişlerimi etine geçirmeden önce, kuş ellerimin arasında şöyle bir çırpındı.

Evet, işte bu, kan! Kızılgerdanın sunabileceği birkaç damlayı gözlerim mutluluktan sımsıkı kapalı bir halde içtim. Ellerimin arasında kupkuru kalıp ölen kuşu yere bıraktım ve elimin tersiyle ağzımı sildim. Bunu Lucas'ın gözü önünde yaptığımı ancak o zaman fark ettim. Ne kadar vahşi görüldüğümü ve Lucas'ın benden kim bilir ne kadar tiksindiğini düşününce, utançla doldum.

Ancak çekinerek gözlerine baktığımda, Lucas'ı rica ettiğim gibi başka bir yöne bakarken buldum. Görmemişti. İşimin bittiğini hissederek bana döndü ve nazik bir ifadeyle gülümsedi. Hissettiğim korkuyu görünce, başını salladı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Ve bu, sadece cicili bicili kısımlar için burada olmadığım anlamına geliyor. Ne olursa olsun yanında olacağım."

Rahat bir nefes alarak elini tuttum ve birlikte restorana yürüdük. Beş parasızdık, üstüme uymayan kıyafetlerleydim ve hiçliğin ortasında bir otoyol kenarındaydık ama kendimi dünyanın bütün prenseslerinden ve süpermodellerinden daha güzel hissediyordum. Lucas beni ne olursa olsun seviyordu. Tek ihtiyacım buydu.

Yemeğimizi hızlı hızlı yedik. Lucas açlıktan ölüyordu ve benim de normal yemeğe ihtiyacım vardı. Patates kızartmalarını ağzımıza tikiştirirken bir yandan da birkaç dakikalık kıymetli boş zamanımızda başka ne yapabileceğimize karar vermeye çalışıyorduk.

"Belki bir internet kafe bulabiliriz? Annemlere e-posta atabilirim."

"Hayır. H-A-Y-I-R. Her şeyden önce dağ başında internet kafe bulamayız. Ayrıca, onlara e-posta falan atmayacaksın. Nerede olduklarını öğrenince arayabilirsin ama bir hücreden ya da izimizi sürebilecekleri bir yerden olmaz. Mektup yazabilirsin. Ama

e-posta olmaz. Karşı gelemeyeceğimiz Siyah Haç emirlerinden biri de bu.”

Lucas kurallara karşı gelmekle, aptal kuralları çiğnemek arasında fark olduğunu iddia ederdi ama o an için, ben farkı görmiyordum. Her neyse. Evernight’ın yandığı gece neler olduğunu öğrenmenin başka yollarını biliyordum.

Önce Lucas’ın telefonunu kullanmak istedim ama Siyah Haç’ın görüşmenin izini sürebileceğini belirtti. Neyse ki yememiz bitince, restoranın yan tarafında bir sıra ankesörlü telefon bulduk. İlk ikisinde hat sesi yoktu, üçüncünün kablosu kesilmişti ama dördüncü çalışıyordu. Çevir sesini duyunca rahatlayarak gülümsedim. Operatör için 0’ı tuşladım. “Ödemeli,” dedim ve istediğim numarayı Lucas’ın cep telefonundaki rehberden okudum. “Bianca Olivier dersiniz.”

Sessizlik oldu. “Kapadı mı?” diye sordum.

Ankesörlü telefonun plastik siperine yaslı duran Lucas, “Ödemeli aramalarda bekleme olur,” dedi. “Ücret kabul edilmeden mesajı karşı tarafa haykırmanı istemezler.”

Hatta bir tıkırtı oldu ve uyku mahmuru bir ses, “Bianca?” dedi.

“Vic!” Olduğum yerde zıpladım ve Lucas’la birbirimize sırttık. “Vic, sen iyi misin?”

“Evet, evet. Vay canına, bir dakika bekle. Hâlâ uyanmaya çalışıyorum.” Vic’in had safhada dağınık bir odanın posterlerle kaplı duvarlarının arasında, uykuda dağılmış saçlarla cep telefonunu yüzüne yapıştırmış halini gözümde canlandırabiliyordum. Büyük ihtimalle kareli ya da puantiyeli çılgın çarşafı vardı. Esnedi ve sonra biraz daha ayılmış bir sesle, “Yoksa yine rüya mı görüyorum?” dedi.

“Rüya değil. Benim. Yangında yaralanmadın ya?”

“Hayır. Kimse kötü yaralamadı ki bu mucize gibi bir şey. Ama ben safari şapkamı kaybettim.” Besbelli Vic bunu ağır bir

trajedi olarak kabul ediyordu. "Ya sen? Sen iyi misin? Yangını söndürdükten sonra seni ararken aklımızı kaçıracaktık. Birkaç kişi seni okul arazisinde gördüklerini söyledi, bu yüzden okuldan çıktığını anladık ama nereye kaçtığını çözemedik."

"Ben iyiyim. Lucas'ın yanıdayım."

"Lucas mı?" Vic'in bu kadar şaşırmasına şaşmamak gerekirdi. O Lucas'la benim aylar önce ayrıldığımızı sanıyordu. O zamandan beri ilişkimizi gizlemek zorunda kalmıştık. "Bu iş gittikçe gerçeküstü bir hal alıyor. Bu sadece bir rüyaysa, çok sinirleneceğim."

"Rüya falan görmüyorsun," dedi Lucas. Ahizeye otuz santim kadar uzakta durmasına rağmen, kulağı konuşmayı işitebilecek kadar keskindi. "Topla kendini, ahbap. Sabahın on birinde bu ne uykusu?"

"Sizin de hatırlayacağınız gibi ben gerçek bir baykuşum. Öğlene kadar uyumak sadece hakkım değil, aynı zamanda sorumluluğum," dedi Vic. "Ayrıca, eski şarkıdaki gibi, yaz geldi okul kapandı, okul sonsuza dek kapandı."

İç çektim. "Sonsuza dek mi? Evernight Akademisi'nin yok edildiğini mi söylüyorsun?"

"Yok edildi diyemem. Bayan Bethany son baharda dükkânı açacaklarını söylüyor. Nasıl olacaksa. Demek istediğim, bina resmen *ateşe verildi*."

Sırada daha zor sorular vardı. Ahizeyi sımsıkı tuttum ve sesimin titremesine engel olmaya çalışarak, "Annemle babam yaralandı mı?" diye sordum. "Onları gördün mü?"

"İyiler. Dedim ya, herkes sağ salim kurtuldu. Seninkiler yangına yakalanmadı bile. Aslında seni aramamıza yardım ediyorlardı." Vic duraksadı. "Bayağı korktular, Bianca."

Vic suçluluk duygusu yaratmaya ancak bu kadar yaklaşıbilirdi. Gerçi ben etkiyi çok fazla hissedemedim. Ailemin Siyah

Haç saldırısından sağ kurtulduğunu öğrenmenin mutluluğunu yaşamakla meşguldüm.

“Nerede olduklarını biliyor musun?” Evernight Akademisi’nden çok fazla uzaklaşacaklarını sanmıyordum. Annem ve babam, özellikle benim dönmemi umdukları için okul çevresinden ayrılmazdı. Dönemeyeceğimi biliyordum ama beni orada beklemeleri fikrinden nefret ediyordum.

“Son gördüğümde okulun yakınında takılıyorlardı,” dedi Vic.

Onları arama umudum buraya kadardı. Ailem modern hayata uyum sağlamak için büyük çaba harcıyordu ama henüz işi cep telefonu edinme noktasına varamamışlardı.

“Ya Balthazar?”

Lucas kaşlarını çatı. Balthazar’la, öncelikle bir vampir olduğu ve aramızda bir şeyler geçtiği için, birtakım sorunları vardı. Balthazar’la aramızdaki şey geçmişte kalmıştı, hatta dürüst olmak gerekirse, başlamadan bitmişti ama bu, onun için endişelenmemi gerektirmezdi.

“Balty gayet iyi,” dedi Vic. “Ama yangından sonra bayağı bozuktur. Sanırım sen kayıp olduğun için. Herif bayağı yıkıldı.”

“Benim için değil,” dedim usulca. Kaybettiklerimin ağırlığı üstüme çökerken, tadım iyice kaçtı ve birden çok yorulduğumu hissederek telefona yaslandım.

“Tamam, tamam, geri çekiliyorum.”

Vic’in bilmediği ve bilemeyeceği, Balthazar’ın üzüntüsünün Siyah Haç saldırısını ayarlayan kız kardeşi Charity’yle ilgili olduğuydu. Charity dünyada Balthazar için en önemli insandı ve işin tuhaf yanı, Balthazar’ın da onun için önemli olduğunu düşünüyordum. Ama bu onun Balthazar’ın ya da ben de dâhil ona yaklaşan herkesin canını yakmaya çalışmasına engel olmuyordu.

Her saniye biraz daha uyanan Vic, “Ya Raquel?” dedi. “Senin dışında bulamadığımız tek kişi oydu. O da seninle olabilir mi?”

“Benimle. Ve iyi. Gayet iyi.”

“Harika! Yani hepimiz sapasağlam kurtulduk. Gerçek bir mucize.”

“Ranulf’a ne oldu?” diye sordum.

“Şu anda burada, misafir odamızda kalıyor. Çağırmanı ister misin?”

“Gerek yok. İyi olmasına sevindim.” Lucas’la birbirimize şaşkın şaşkın gülümsedik. Vic evine bir vampiri davet ettiğini bilse, bırakın geç saate kadar uyumayı gözünü bile kırpmazdı. Neyse ki Ranulf kimseye zarar veremeyecek kadar yumuşaktı. “Dinle, gitmeliyiz. Ama tekrar arayacağım.”

“Ah, Tanrım, insanların sabahın köründe şifreli konuşmasıyla baş edemiyorum.” Vic iç geçirdi ve sonra çok alçak sesle, “Annenleri ara,” dedi. “Sadece... araman gerek, tamam mı?”

Gırtlığıma bir şey tılandı. “Hoşça kal, Vic.”

Telefonu kapatınca Lucas elimi tuttu. “Dediğim gibi, istersen iletişim kurmanın farklı yolları var.”

Annem ve babam için o kadar korkmuştum ki onların benim için ne kadar korkmuş olabileceğini düşünememiştim bile.

Sarsılmış görünüyor olmalıydım çünkü Lucas beni kucakladı. “Onlara yakında ulaşırız. Yazabilirsin ya da başka bir şey yaparız. Gördün mü bak, her şey yoluna girecek.”

“Biliyorum. Sadece çok zor.”

“Evet.” Öpüştük. Minik bir öpücüktü ama uzun zamandır baş başayken paylaştığımız ilk öpücük oldu. O anda bitkinliğimiz ya da endişemiz umurumuzda değildi, yine birlikte ve yine baş başaydık; birlikte olmak için vazgeçtiğimiz her şeyi hatırlıyor ve tadını çıkarıyorduk. Lucas beni arkaya yatırırken kollarıyla sımsıkı sardı. Onun dışında her şey sallantıdaydı sanki. Ona tutunursam asla yanlış yapmazdım.

Lucas benim, diye düşündüm. Benim. Bunu kimse benden alamaz.

New York'a vardığımızda geceydi. Manhattan'ın silüetini uzaktan ilk gördüğümüz anda hepimiz sevinç çığlıkları attık. Muhteşem görünüyordu. Benim için New York gerçek olmaktan çok mitolojik bir yerdi. Bütün filmlerin ve dizilerin geçtiği yerdi, geçerken baktığımız sokak adlarının hepsinin sihirli bir tınısı vardı: 42. Sokak, Broadway.

Sonra aklıma Manhattan'ın bir ada olduğu geldi ve yine bir nehrin üstünden geçmek zorunda olma düşüncesiyle ürperdim. Ancak bir tünele girdik ve bunda sorun yoktu. Nedense suyun altından gitmek fark ediyordu. Keşke nedeninin annemlere sorabilseydim.

Tünelden nerdeyse gözümü kamaştıracak kadar parlayan, ıslıl ıslıl Times Meydanı'nın ortasına çıktık. Diğerleri bana güldüler ama onların da heyecana kapıldıklarını görebiliyordum.

Ancak birkaç düzine bloğu geride bırakınca Broadway ihtişamını kaybetti. Işıklar parlaklığını yitirdi ve etrafımızı duvar gibi kuşatan bir apartman silsilesinin önünden geçtik. Süslü püslü kozmetik butikleri ve aile restoranları yerini ne alırsan 99 sent dükkânlarına ve *fast-food* mekânlarma bırakmaya başladı.

Nihayet karavan inanılmaz pahalı fiyatlarını dış cephesinde ilan eden bir garaja saptı. Kapı görevlisi geçmemizi işaret ettiği için para ödememiz gerekmedi. Fiyatı pasaklılığına ve sapalığına göre gereksiz yüksek bir otoparktı ve tabii ki içeride park edilmiş tek bir araba yoktu.

"New York Karargâhına hoş geldiniz," diyen Lucas'a baktım.

Herkes uyuşuk hareketlerle minibüs ve kamyonlardan indi. Öğle yemeğinden sonra birkaç kısa benzin ve tuvalet molası dışında, bacaklarımızı açmak için bile durmamıştık. Sanayi tipi devasa bir asansöre doluştuk ve aşağı doğru harekete geçtik. Asansörün duvarları mat ve bol çizikli çelikten yapılmaydı ve tepedeki lambalar sürekli titreşiyordu.

Gergin hissederek Lucas'ın elini tuttum. Parmaklarımı sımsıkı kavradı. "Bu kısım sorunsuz olacak," dedi. "Sana söz veriyorum."

Kendime, *Sonsuza dek sürmeyecek* diye hatırlattım. *Sadece Lucas ve ben kendi planımızı yapma fırsatı bulana kadar. Yakında kendi yolumuza gideceğiz ve her şey yeniden yoluna girecek.*

Asansör kapıları bir mahzene açılınca iç geçirdim. Yüksek ve kavisli tavan, inşaatçıların şantiyelerde kullandığı şu plastik kafesli lambalarla aydınlatılmıştı. Sesler kemerli duvarlarda yankılanıyordu. Bizden biraz uzakta duran insan karaltılarını seçince gözlerimi kırıştırdım. Mağaranın etrafını dolaşan bir tür siperde duruyor gibiydiler.

Gözlerim karanlığa alışınca bunun bir mağara olmadığını anladım. Bir metro tünelineydik.

Bu tünel uzun süre önce terk edilmişe benziyordu. Eskiden rayların olması gereken yerde kereste levhalar ve beton tablaları duruyordu ve tek görebildiğim tünelin iki yanındaki platformları birbirine bağlayan birkaç küçük yaya köprüsüydü. Duvardaki çatlak bir seramik tabelada eski usul harflerle *Sherman Ave* yazıyordu.

İlk başta yeni saklanma yerimiz beni öylesine şaşırtmıştı ki grubun geri kalanının nasıl sessizleştiğini bile fark edemedim. Hepsi tek kelime etmeden ve kıpırdamadan duruyordu. Sanırım burada iyi karşılanacağından emin olamayan bir tek ben değildim.

Düzgün giyimli, Kate'ten sadece birkaç yaş büyük görünen Asyalı bir kadın iki yanında iri yarı iki adamla –içimden koruma demek geldi– bize doğru yürüdü. Kırçilli saçlarını uzun bir örgüyle sımsıkı toplamıştı ve kol ve bacaklarındaki bütün kaslar belirgindi. "Kate," dedi. "Eduardo. Sağ salim kurtulduğunuzu görüyorum."

"Ne karşılama," dedi Eduardo. "Diğerleri merhaba diyemeyecek kadar meşgul mü yoksa?"

"Herkes Evernight'a yaptığınız o saçma sapan saldırı için bahanenizi dinlemek üzere bekliyor," dedi kadın. Uzakta takılan insanların bizi özellikle yok saydığını fark ettim.

Eduardo'nun gözlerinde bir şimşek çaktı. "İnsan kökenli öğrencileri bir tehlikenin beklediğine dair duyum aldık."

"Evernight vampirlerinin o binanın sınırları içinde oldukları sürece öldürmediklerini söyleyen iki yüz yıllık deneyime karşı bir vampirin sözü. Ve bunu vampir sayısına denk insan kökenli çocuğun hayatına mal olacak bir saldırıya bahane ettiniz. O çocuklara bir şey olmamasının tek nedeni şansınızın yaver gitmesi."

Kate kocasını savunmak ister gibiydi ama, "Tanımayanlar için, bu bayan Eliza Pang," demekle yetindi. "Bu hücreyi o yönetiyor ve bizi kısa bir süre için kabul etti."

Buraya sadaka verilircesine kabul edildik, diye düşündüm. Çok fazla umurumda değildi; bu benim seçtiğim ya da uzun süre katlanmak zorunda olacağım bir şey değildi ama Lucas'ın hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. Doğal olarak çenesini sıkıyordu ve kaskatı bir yüzle ayaklarının altındaki beton zemine bakıyordu. Bundan daha çok annesi adına nefret ediyor olabileceğini düşündüm. Bunu daha sonra konuşmamız gerekecekti.

Aklımdan bu düşünce geçerken, Eliza, "Eduardo iki yeni çaylağınız olduğunu söyledi," dedi. "Kim onlar?"

Raquel derhal öne çıktı. "Raquel Vargas. Boston'danım. Bana öğretebileceğiniz ne varsa öğrenmek istiyorum."

"İyi." Eliza'nın gülümsediği söylenemezdi; daha şimdiden gülümsediğini hayal etmekte zorlanıyordum ama hoşnut olmuş gibiydi. "Başka?"

Öne çıkmak istemiyordum ama bundan kaçmanın yolu yoktu. "Bianca Olivier. Ben de Arrowwood, Massachusetts'denim. Ben, şey..." Ne demem gerekiyordu? "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Kate'in bahsettiği sensin," dedi Eliza. "Vampirlerin yetiştirdiği kız."

Harika. "Benim."

"Senden öğrenecek çok şeyimiz olduğuna eminim." Eliza el çırpı. "Pekâlâ, diğerleri, istasyonun diğer ucuna yataklar kurduk. Şimdilik idare eder. Çaylaklar, benimle gelin."

Onunla nereye gidecektik? Lucas'a kaygılı bir bakış attım ama besbelli o da benim bildiğimden fazlasını bilmiyordu. Eliza uzaklaşınca Raquel de peşinden gitti. Bana da ayak uydurmaktan başka seçenek kalmadı.

Üçümüz metro platformunda uzaklaşırken Raquel, "Yoksa eğitime hemen mi başlıyoruz?" dedi.

"Çok heveslisin, değil mi?" Ses tonuna bakılırsa, Eliza Raquel'in onu neyin beklediğini gördükten sonra bu kadar hevesli olacağını düşünmüyordu. "Hayır. Çok uzun bir gün geçirdiniz. Sabah başlayabilirsiniz."

Platformun sonuna ulaşınca Eliza bizi bir zamanlar servis koridoru olarak kullanıldığı belli olan bir aralığa yönlendirdi. Çamur ve pas kokuyordu ve uzaktan damlayan su sesi geliyordu. Küçük sarı bir tabela beni burasının nükleer serpinti sığınağı olarak kullanılabileceği konusunda bilgilendirdi. Öğrendiğim iyi oldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. "Neden diğerleriyle değiliz?"

"Buraya kurulmuş kalıcı barakalar var. Lüks değil ama hücrenizin geri kalanının kullanacağı portatif ranzalara beş basarlar. Yedi yirmi dört bizimle yaşayacaksınız."

"Neden biz barakalarda kalıyoruz?" Az kalsın beton zemindeki bir tümsekte tökezleyecektim ama Raquel dirseğimi tuttu. "Neden Kate ve Eduardo kalmıyor?" Bunun Eduardo'ya kızgın olmalarıyla bir ilgisi olabilir mi diye merak ettim. Kötü konaklama

şartları bir ceza olabilirdi. Lucas, Dana ve diğerlerini Eduardo'nun hatası için cezalandırmak haksızlıktı.

Fakat Eliza, "Siz rutine yabancısınız," dedi. "Hayatı tanıımıyorsunuz, biz de sizi tanımıyoruz. Kapalı bir alanda kalmanız birbirimiz hakkında her şeyi öğrenmemizi sağlayacak."

Kan içme imkânı bulmak bu ortamda çok daha zor olacaktı. Yeterince sık kan imezsem güneş ışığında, akan suya, kiliselere daha sert tepkiler verirdim ve her tepkim vampirliğimi ele verecek potansiyel bir işaret olurdu.

Sırrımı nasıl saklayacaktım?

Dördüncü Bölüm

O GECE IŞIKLAR SÖNDÜKTEN SONRA RAQUEL, "BİR ŞEYLER değişse de, bazı şeyler hiç değişmiyor, değil mi?" dedi.

Ne demek istediğini anlıyordum. Bir hafta önce, Evernight Akademisi'nde oda arkadaşıydık. Şimdi ise hayatımızdaki diğer her şey dönüşüm geçirmişti ama hâlâ yan yana yataklarda uyuyorduk. Ve sanırım üstünde uyuduğumuz şey, yataktan sayılıyordu.

Daha önce gördüklerime hiç benzemeyen bir odamız vardı. Görünüşe bakılırsa, mühendisler bu metro tünelini terk ederken, arkalarında birkaç metro vagonu bırakmıştı. Siyah Haç hücresi bu vagonları kulübe olarak kullanılacak şekilde düzenlemişti. Yataklarımız eskiden oturma yeri olan şeylerin üstünde duruyordu ve bir striptizci eğitim kampında falanmışız gibi, her yerde yerden tavana kadar çıkan direkler vardı. Vagonun üçte biri Raquel ile bana aitti ve bir uçta portatif metal bir duvar, diğer uçta da vagonun arka kısmı mahremiyetimizi sağlıyordu.

"Duvarlarda kolajlarının olmasım özledim," dedim. Vagonun iki yanında camlar beyaza boyanmıştı ama boş ve soğuktular. "Ve teleskobumu. Ve kitaplarımızı ve giysilerimizi."

"Bunlar sadece ıvır zıvır," dedi Raquel dirseğinin üstünde doğrularak. Koyu renk kısa saçları farklı yönlerle bakıyordu ve kendimi bu kadar terk edilmiş hissediyor olmasam, ona takıla-

bilirdim. "Önemli olan, sonunda önemli bir şey yapıyor olmamız. Vampirler ikimizin de hayatını mahvetti ve hayaletler... o konuya girmiyorum bile. Şimdi biz de karşılığını verebiliriz. Bu fedakârlığa değer."

Gerçekleri anlatabilme konusunda Raquel'e güvenmeye cesaret edemeyeceğimi biliyordum ama gerçekten hissettiklerimi çok az da olsa anlayabilmesini istiyordum. Cılız bir sesle, "Annemle babam bana çok iyi baktı," dedim.

Raquel tek kelime etmedi. Onu hazırlıksız yakalamıştım ve düşüneceğini bilemediği her halinden belliydi.

"Ve Balthazar... bana karşı çok nazikti. İkimize karşı." Bunun onu ikna etmeye yarayacağını düşündüm.

Oysa Raquel öfke patlamasıyla yatağında hızla doğrularak beni şaşırttı. "Dinle, Bianca. Neler yaşadığını anlıyormuş gibi yapacak değilim. Ben durumum zor sanıyordum ama annen ve baban sandığın kişilerin aslında vampir olduğunu öğrenmek, daha beter."

Buna inanmaya devam etmesine göz yummak zorunda olduğum için sessiz kaldım.

"Bir anlamda beynini yıkamışlar. Uzunca bir süre yaptıklarına bahane bulmaya devam edeceksin. Ama gerçek şu ki seni fena kandırmışlar. Balthazar da onlarla birlikte zihin oyunları oynadı. Bu yüzden uyan. Aklını başına topla. Artık çocuk değiliz. Bir savaş olduğunu öğrendik ve bizim yerimiz, askerlerin yanı, burası."

Raquel çok netti. Çok emin. Sessizce başımı sallamakla yetindim.

"Tamam," dedi. Battaniyesinin altına gömülünce, bu akşamlık konuşmamızın sonuna geldiğimizi anladım. Zaten onunla paylaşabileceğim başka bir şey de yoktu. Sonra çok alçak sesle, "Yakında bize bir kolaj yaparım," dedi.

Gülümsedim ve yastığıma sarılarak, "Hoş bir şey olsun," dedim. "Bu yerin hoş bir şeylere ihtiyacı var."

"Ben daha çok korkutucu ve kötücül bir şeyler düşünüyordum," dedi. "Bakarız."

Bunu izleyen birkaç hafta boyunca her gün bir öncekinin ve bir sonrakinin tıpatıp aynısı olarak geçti.

Işıklar sabahın delice erken bir saatinde yandı. Saatimiz ya da cep telefonumuz olmadığı için, saatin tam olarak kaç olduğunu bilmiyordum. Ama vücudumun itirazlarından benim için çok erken olduğunu çıkarabiliyordum.

Herkes süper hızlı hazırlandı. Duşta durulanacak vakti bile zar zor buldum. Üstelik bunlar en korkunç beden eğitimi dersi kâbusumdaki gibi ortak duşlardı ama herkes o kadar resmî ve hızlıydı ki utanacak fırsatım bile olmadı. Sonra antrenman kıyafetlerimizi giydik ve derme çatma egzersiz alanına yöneldik.

Ve orada kaldık. Saatlerce.

Tabii herkes olduğu yerde kalmak zorunda değildi. İsimleri benim için bir bulanıklıktan başka bir şey olmayan New York'lu Siyah Haç üyeleri (*ZackElenaReneeHawkinsAnjuliNathan*) sabahları antrenman yapıyor, gece vardiyası dönünce devriyeye gönderiliyorlardı. Devriye alanında üstünde farklı güzergâhların işaretlendiği New York şehir haritaları vardı. Gece gündüz şehrin bütün mahallelerini izleyen birileri oluyordu. Lucas, Dana ve bizim gruptan başkalarının da bazen bu devriye ekiplerine katıldığını biliyordum ama ben ve Raquel gitmiyorduk. Hayır, bizden savaşçı olmamız ya da savaşçı olmaya çalışırken ölmemiz bekleniyordu.

Ben, denerken ölmekten daha mutlu olabilirdim. Ölmek, barfiks çekmeye çalışmaktan, hele istedikleri gibi beş kez yapmaktan daha kolay geliyordu.

“Haydi, Olivier.” O günkü eğitmenim olan kızıl saçlı Colleen, ben mekik çekmek için debelenirken, ayaklarımı tutuyordu. “Altmışa ık.”

“Altmış mı?” Yüzüm kıpkırmızıydı ve her an kusacakmışım gibi hissediyordum. Kırk mekiği az önce tamamlamıştım. “Yapamam.”

“Denemezsen yapamazsın. Kendini zorla.”

Elbette birkaç haftanın sonunda her ne kadar son on tanesi ölüm gibi gelse de altmışa çıkmayı başardım. Ne yazık ki henüz fazlasıyla hak ettiğimi düşünmekle birlikte, altılı karın kası yapmaya çok uzaktım.

Diğer zamanlarda bana acayip korkutucu gelen tırmanma duvarındaydık. Hayır, sarp bir kayalık değildi ama bir buçuk, iki metreden d şebiliyordunuz ve bu kesinlikle can yakıyordu. Ya da koşuyorduk; tur biçiminde değil çünkü pist yoktu ama eski tren yolu hattına kurdukları uzun yolda ileri geri gidip geliyorduk. Bunda daha iyiydim çünkü kendimi kaptırabiliyor, kaygılarımı bir kenara bırakıp bir şekilde vampir tarafımdan, doğaüstü gücümden ve içimde, derinlerde bir yerde hazır bekleyen kuvvetten faydalanabiliyordum. Kendilerine bunu nasıl yaptığımı sormasınlar diye süper hızlı koşmuyordum ama yorulmadan koşabiliyordum ve bu genelde antren r m n yakamdan düşmesine yetiyordu.

Bu sadece bir fitness kampı değildi. İşin bu kısmıyla baş edebilirdim. Sadece sabahlar egzersize ayrılmıştı. Öğleden sonralar bambaşka bir hik yeydi.

Öğleden sonralar vampirleri öldürmeyi öğrenmeye ayrılmıştı.

“Kazık felç eder,” dedi Eliza. Onların beyin fırtınası odası olarak adlandırdıkları ama benim Cinayet Alanı olarak düşündüğüm odanın tam ortasında duruyordu. Raquel ve ben  n tarafta oturuyorduk. Etrafımıza yaklaşık on kişi daha toplanmıştı. Görünüşe bakılırsa, avcıların bu tür eğitimleri asla bitmiyordu.

“Bunu hepiniz biliyorsunuz. Ama pek çok avcı, bir vampire kazık sapladıklarını sandıkları ama aslında yaptıkları vampiri delirtmekten ibaret olduğu için öldürüldü. Söylesene, Bianca, o avcılar nerede hata yapmıştı?”

Soruyu bir şekilde geçiştirmem mümkünmüş gibi, oturduğum yere iyice sindim. İşe yaramadı. Eliza bakışlarını bana sabitlemişti ve cevap vermek zorundaydım. “Şey... Kalbi delmediler,” derken sesim bir tuhaf çıktı.

“Kesinlikle. Kalbe isabet ettirebilmek için doğru açıyı bilmeniz gerekir. Bir milimetreyle bile ıskalarsanız, vampire bir şey olmaz; ölen siz olursunuz.”

Iskalamazsanız, vampir ölür, diye düşündüm.

Birkaç yıl önce Lucas’ın hayatıma girmesinden önceki saf kız değildim. Bütün vampirlerin annemle babamın ve Balthazar’ın yaptığı gibi insan öldürmekten uzak durduğuna artık inanmıyordum. Charity’yle tanıştığımdan ve Bayan Bethany’yi iş başında gördüğümünden beri pek çok vampirin ölümcül, hatta kontrol edilemez olduğunu öğrenmek zorunda kalmıştım. O ilk öldürüşü gerçekleştirip tam bir vampire dönüşmemeye karar vermem kısmen bu yüzdendi.

Ancak bazı vampirler insanlara bela açmazdı. Aslında pek çoğu öyleydi. Tek istedikleri rahat bırakılmaktı.

Lucas bu gerçeğı öğrenmişti. Dövüşülmesi gerekmeyen hiçbir vampirle dövüşmemek konusunda ona güveniyordum. Bu odadaki diğer insanlar bütün vampirlerin katıksız kötü olduğuna inanıyordu ve onları gördükleri yerde, tek soru sormadan öldürmeye hazırdılar.

Siyah Haç avcılarını vampirler hakkında hiçbir şey bilmiyor değildi. Beni şaşırtacak kadar çok şeyi anlıyorlardı. Sadece Evernight Akademisi’ni değil, dünyanın dört bir yanındaki diğer vampir sığınaklarını biliyorlardı. Kiliselere ve her tür inanca ait kutsal

mekânlar konusundaki hassasiyetimizden haberdardılar. Hatta kutsal suyun bizi yakması gibi pek çok vampirin efsane saydığı bazı gerçekleri de biliyorlardı. (Üstüne kutsal su serpiştirilen vampirlerin çoğuna bir şey olmamıştı ama bunun tek nedeninin din adamlarının çoğunun tanrılarına suyu dönüştürecek kadar adanmış olmaması olduğu ortaya çıkmıştı. Siyah Haç, vampir derisini asit gibi dağılayan gerçek kutsal su yapabilen gerçek inanlar bulmuştu.)

Ama Siyah Haç'ın ulaştığı her gerçeğe karşılık bir de yanlış bilgi kırıntısı vardı. Bütün vampirlerin kötü olduğunu sanıyorlardı. Bütün vampirlerin vahşi, yağmacı kabilelere ait olduğuna inanıyorlardı. Her ne kadar kabileler gerçek olsa da vampirlerin sadece çok küçük bir azınlığı kabilelere katılıyordu. Vicdanlarımızın da bedenlerimizle öldüğünü sanıyorlardı. Bu yüzden bizi öldürme fikriyle hiç sorun yaşamıyorlardı. Onları pratik yaparken, cansız mankenlere farklı açılardan ve farklı tutuş biçimleriyle kazık saplarken izlemek tuhaf ötesiydi.

Daha da acayip olan bir şey varsa o da o hamleleri bizzat benim çalışmamdı.

Karşımdaki saldırganın Charity olduğunu, Lucas'a yine saldırdığını ve onu benden başkasının durduramayacağını hayal etmeyi denedim ve kazığı tam hedefe saplamayı başarıp karşılığında bir talaş bulutu ve diğer avcıların alkışlarını kazandım. Ama bu, işin ürkütücülüğünü azaltmadı.

Günün en iyi kısmı gece devriyesinin yollara dökülmesinden hemen önceki akşam saatleriydi. Çünkü silah doldurmayı ve tamir etmeyi o zaman öğreniyordum ve Lucas'la birlikte geçirebildiğim tek zaman buydu.

"Mahkûmdan farkımız yok," diye fısıldadım, bana bir tatar yayını nasıl dolduracağımı gösterirken. "Sen hiç dışarı çıkıyor musun?"

“Sadece devriyeye.” Lucas benim de denemem için yaylı tüfeği elime verdi. Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafa hızlı bir bakış attıktan sonra, “Sen... şey, yemek açısından iyi misin?” diye sordu.

“Büyük bir öğün hiç fena olmazdı ama idare ediyorum.”

“Nasıl?”

İç geçirdim. “Bazen molalarda garajın çatısında takılmamıza izin veriyorlar. Genelde birkaç dakika yalnız kalmayı başarıyorum.”

Lucas anlamamıştı. “Ve?”

“Sadece şu kadarını söyleyeyim, New York’ta tonlarca güvercin var ve pek hızlı değiller. Oldu mu?”

Yüzünü şaka yollu tiksiniş gibi buruşturunca kıkırdadım. Gülüşüm tünelin kavisli tavanında çınladı. Lucas’ın yüzü yumuşadı. “İşte bu gülüş. Tanrım, seni mutlu görmeyi ne kadar özlemişim.”

“Ben de seni özlüyorum.” Elimi tatar yayının üstündeki elinin üstüne koydum. “Seni birlikte olmamızın yasak olduğu zamandan bile daha az görüyorum. Buna daha ne kadar katlanmamız gerekecek?”

“Uğraşıyorum, inan bana. Parayı toparlamak zor ama son birkaç ayda kenara biraz koydum. Bir şeye kalkışmamıza yetecek kadar değil ama yakıным. Borcumu ödeyip daha fazla boş zamanım olunca şehirde iş bakabilirim. El altından nakit ödenen rastgele işler.”

“El altından nakit ne demek?”

“Asgari ücretten daha az ödüyorlar ama karşılığında ne sen ne de patron vergi beyanında bulunuyorsun demek.”

Zor işler olmalıydı. Kutu taşımak ya da çöp toplamak gibi pis işler. Lucas’ın bunu yapmak zorunda olmasından nefret ediyordum ama bir yandan da bizim için bunu yapacak olmasını seviyordum.

“Bana pek pratik yapıyormuşsunuz gibi gelmiyor,” dedi Kate bize doğru gelirken.

“Biraz insaf et, anne,” dedi Lucas. “Bianca’yla konuşma fırsatımız bile olmuyor.”

“Zor olduğunu biliyorum.” Sesi daha önce duyduğum tonlarından daha yumuşaktı. “Baban ve ben ilk kez New Orleans hücresinde karşılaşmıştık. Öyle kasıntı tiplerdi ki burası onların yanında her şeyin serbest olduğu bir yer kalır. O gün içinde beş dakika görürsem, kendimi iyi bir gün geçirmiş sayıyordum.”

Lucas taş kesildi. Annesinin gerçek babasından çok fazla bahsetmediğini biliyordum. Lucas güçlkle gizlediği bir hevesle, “Söylesene, hiç birlikte devriyeye çıktığınız oldu mu?”

“Bazen çıkardık.” Kate yüzünü başka tarafa çevirdi. Yeniden ciddileşmişti, anın etkisi fazla çabuk kaybolmuştu. “Eliza forma girdiğini söylüyor, Bianca. Yakında devriyede bize katılmaya ne dersin?”

“Gerçekten mi?” Lucas heyecanlanmıştı çünkü nihayet baş başa geçirecek birkaç dakikamız olacaktı. Ben de onun kadar heyecanlanmak istiyordum, onu çok özlediğim için geceleri aklımı kaçıracak gibi oluyordum ama vampir avlama devriyesine katılmak beni korkutuyordu.

Kate tepkilerimizi fark etmemişti. “Yarına ne dersiniz?” demekle yetindi.

“Yarın,” diye tekrarladı Lucas.

Onu çabucak kucakladım ama gözlerimi kapatmadım. Etrafımızda bıçaklarını bilemekle meşgul olan avcılar izledim.

Yakayı sıyrmanın bir yolunu mutlaka bulabilirdim. Başımın ağrıdığını, midemin bulandığını ya da bunun gibi bir bahane öne sürebilirdim. Ama taze kana ihtiyacım vardı ve daha da önemlisi Lucas’la birlikte zaman geçirmeliydim.

Başka bir deyişle, dünyanın ilk ve tek vampir vampir avcısı olarak kariyerime başlamaya mecburdum.

Eliza ilk seferin sürekli devriyecilerin ezbere bildikleri bir yerde, standart devriye olması gerektiğini söyledi. New York hakkında filmlere dayalı ve büyük kısmını romantik komedilere borçlu olduğum bilgime dayanarak devriye alanımız bana hiç mantıklı gelmemişti. "Central Park'ta vampirler mi? Hani şu faytonların dolaştığı yerde?"

Lucas hafifçe gülümsedi. "Sandığından daha büyük bir yerdir. Ve kuzeye gittikçe, vahşileşir."

Ulaşım aracımızdan, amaca uygun olarak yeniden tasarlanmış bir tur otobüsünden inip parka dağıldık. Gece sıcaktı ama havayı bir iç çekiş gibi hareketlendiren hafif esintiyle, rahatsız edici olmaya uzaktı. Yıldızları kısa bir an bile olsun görebilme umuduyla göğe baktım ama şehir ışıkları onları görünmez kılıyordu.

Herkes dört bir yana dağılmaya başlayınca Lucas, "Ben Bianca'yılayım," dedi.

Eduardo'nun kaşları çatıldı. "Bu, ortadan kaybolmanız için bahane değil," dedi.

Eliza ve Eduardo ilk kez hemfikir görünüyordu. "Bu sizin için sorun mu olacak?"

Lucas'ın parlayan öfkesi gözlerine yansdı. "Bilinen bir vampir avlanma bölgesindeyken Bianca'nın dikkatini dağıtacağımı sanıyorsanız, delisiniz demektir. Onu tehlikeye atmam. Nokta."

Kate araya girdi. "Bırakın gitsinler. Haydi, işe koyulmalıyız. Zaman ilerliyor."

Raquel, Dana'yla birlikte güney istikametinde gözden kaybolmadan önce heyecanla el salladı. Takımın geri kalanının çoğu da aynı istikamete yöneldi ama Lucas ve ben parkta kaldık.

Sessizce durup güçlü işitme duyumuzu kullanarak insanların ne kadar uzaklaştığını ölçtük ve gerçekten baş başa kaldığımızdan

emin olmaya çalıştık. Sonra birbirimize baktık ve bir heyecan dalgasıyla sarsıldım. Dayanmamı sağlayan ve onca zorlu çalışma ve yalnızlığa değen anlar, bu anlardı.

Lucas saçlarımı, alnımı ve son olarak dudaklarımı öperken beni kucakladı. Ilık kokusu kendimi bir parkta değil, uçsuz bucaksız bir ormanın ortasında, dünyadaki son iki kişi bizmişiz gibi hissettirdi. Öpüşmeyi derinleştirme hevesiyle ağzımı araladım ama geri çekildi. "Hey, Eduardo ve Eliza'ya söylediklerim şaka değildi. Burada dikkatimizin dağılmasına izin verme lüksümüz yok."

Sıkıntıyla iç geçirdim. "Bir daha hiç dikkatimiz dağılabilecek mi?"

"Tanrım, umarım."

Dudaklarım minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çünkü şu anda biraz dikkat dağılması gerçekten ama gerçekten iyi gelebilirdi."

Lucas'ın omuzlarımı tutan elleri iyice sıkıldı ve yüzünde beni her an yiyebilirmiş gibi bir ifade belirdi. Böyle bir tehlike olduğunu biliyordum ama bu sadece heyecanı artırıyordu.

Boğuk bir sesle, "Yakında," dedi. Sonra bunu yapmaya kendini zorluyormuş gibi çenesini sıkarak beni bıraktı.

İç geçirerek birkaç adım geri çekildim. Yüz üstü bırakılmaktan ziyade, haz duyuyordum ve Lucas'la yalnız olmayı ne kadar özlesem de, bolca irade geliştirmeye zorlanmıştık. Beni ne kadar istediğini görmenin üstüne heyecan yoktu.

Şey, bu tam olarak doğru değildi ama çok yaklaşmıştım.

"Eee, vampir aramaya nasıl başlıyoruz?" diye sordum. Parkta başkaları olduğunu duyabiliyordum ve bize çok uzak değildiler ama ayak sesleri kulağa normal geliyordu. Bir çığlık falan mı bekliyorduk?

Lucas uyuşuk bir tavırla kazıklarından birini çıkarıp avucunda çevirdi. "Burası yeni vampirlerin avlanmaya geldiği bir yer. Hava

karardıktan çok sonra, faytonlardan, hayvanat bahçesinden ya da yürüyüş pistinden bu kadar uzağa kadar gelenlerin genelde çok aptalca nedenleri olur.”

“Aptalca derken?”

“Uyuşturucu satıcıları. Fahişeler. İçenler. Ya da bu saydıklarımı soymak isteyenler.” Lucas omuz silkti. “Zaman zaman daha masum nedenler de olur. Başını yaslayacak yer arayan evsiz bir adam ya da yürüyüşe çıkmış bir çift. Ya da parkın içinden geçip taksi ücretinden tasarruf edebileceğini düşünen bir adam. Her neyse, hepsi kan emicileri için hayli basit lokmalar olur.”

Parkı ağaçlık sınırın üstünde asılı duran bir ışık halkası gibi çevreleyen yüksek binalara baktım. Bu kadar büyük bir hareketlilik ve gürültü ortasında kendine av arayan bir vampirin olabileceğini düşünmek tuhaf geliyordu. “Neden sadece yeni vampirler buraya gelir?”

“Çünkü tecrübeli olanlar, Siyah Haç’ın devriyede olacağını bilir.”

Mantıklıydı. “Nereden başlayacağız?”

“İnsanları takip edeceğiz.” Lucas gözleriyle ufku tarayarak parkın kıyısında yürümeye başladı. “Ve güvende olmalarını sağlayacağız. Ölümünden dönenlerin ilgisini çeken kimse var mı bakacağız.”

Sıkıntıyla, *burada bulacağımız vampirler, gerçekten insanlara saldırmaya çalışan vampirler olacak*, diye düşündüm. Masumları uyarmak için fırsatım olmayacaktı. Ya da nedenim.

Keşke bunları annem ve babamla konuşabilseydim. Birbirimize sık sık söylediğimiz şu yarı-doğrılardan değil, gerçekten konuşmaktan bahsediyordum. Yaraları içimi hâlâ acıtiyordu ama artık onlara o kadar öfkeli değildim. Onları çok özliyordum.

Sonra bir anda aklıma bir fikir geldi. Üstelik bana göre çok parlak bir fikirdi.

Önce, Lucas'a söylemek için ağzımı açtım; onaylayacağından çok emindim. Ama önermek üzere olduğum şeyin kurallara aykırı olduğunu biliyordum. Lucas'a sözlerini çiğnetmemek daha iyiydi. Sorumluluğu ben üstlenecektim. Neyse ki üstümde birkaç dolar vardı. Çok değildi ama yapmam gereken şeye yeterdi.

Rahat görünmeye çalışarak, "Acıktım," dedim.

"Ah, tamam." Lucas ne yapacağını bilemiyor gibiydi. "Şey, sanırım buralarda sincaplar falan vardır."

"Evet." Dürüst olmam gerekirse bulabildiğimden daha fazla kana ihtiyacım vardı ve düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor. Ama bu aklımdan geçenlerin yanında geri plandaydı. "Bir şeyler bulayım diyorum. Senden birkaç saniye ayrılmamın sakıncası yoksa tabii."

"Saat ikiye kadar devriyede olacağız," dedi Lucas. "Ve gerekirse kısa molalar verebiliriz."

"Hemen dönerim."

Parmaklarımın üstünde yükselip yanağını öptüm ve uzaklaştım. Görüş alanından çıktığımdan emin olunca parktan ayrıldım ve şehre yürüdüm. Trafik gürültüsü, kornalar ve araba alarmları biraz baş döndürücüydü ama bir görevim vardı. Aradığımı bulamayabilirdim ama New York her tür ihtiyacı karşılayacak kadar büyük bir şehirdi. Ve tahmin ettiğim gibi, birkaç blok ötede aradığım INTERNET KAFE tabelasını gördüm.

İçeri girince, e-post hesabıma giriş yaptım. Ekranın üst kısmındaki düzinelerce koyu harfli yeni mesajı görünce irkildim. Gönderen adları yüzüme tek tek tokat gibi indi. Babam. Annem. Vic. Balthazar. Görünüşe bakılırsa modern hayatı bir Gmail hesabı edinecek kadar çözmüş olan Ranulf. İkinci sınıftaki, kendinden başka kimseyi düşünmediğini sandığım oda arkadaşım Patrice bile benden haber almak için çaba harcamıştı.

O e-postaları okumaya başlarsam ağlayacağımı biliyordum. Bu yüzden yeni bir mesaj kutusu açtım ve annemle babamın ortak e-posta hesabına, Evernight Akademisi adreslerine hitaben şunları yazdım:

**Anne ve baba,
Sizinle temas kurmam bu kadar zamanımı aldığı için
üzgünüm. Size iyi olduğumu söylemeye gerçekten
ilk kez fırsat buldum. O şekilde kaçmamın sizi
korktuğunu biliyorum ve başka bir yolu olmasını çok
isterdim.**

Başka bir yolu var mıydı? Başka bir yolu seçebilir miydim?
Artık bilmiyordum.

**Lucas'la birlikteyim. Siyah Haç'taki insanlar
benimle ilgili gerçeği bilmiyor; bu yüzden şimdilik
güvendeyim. Yakında onlardan ayrılıp kendi
yolumuza koyulacağız. Lucas beni seviyor ve ne
olursa olsun bana çok iyi bakacak.**

**Ayrılmadan önce aramızın çok iyi olmadığını
biliyorum. Payıma düşen kısmı için özür dilerim. Ve
yakında konuşabilirsek, gerçekten yalansız ve sırsız
konuşabilirsek, çok mutlu olurum. Ve sizi hiç tahmin
etmeyeceğim kadar çok özlüyorum.**

Artık her şekilde ağlama tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Göz-
lerimi kırpıştırarak e-postamı tamamladım.

**Lütfen Balthazar ve Patrice'e iyi olduğumu bildirin.
Yakında yine yazarım.
İkinizi de çok seviyorum.**

Söylenmesi gerekenler bundan ibaret değildi ama yazacak vakit olmadığını biliyordum.

Gözlerimi hızlı hızlı kıpırtırarak Gönder düğmesine tıkladım.

Hesabımdan çıkıp kafeden ayrıldıktan sonra doğruca Lucas'ın kollarına koşmak istedim. Ama önce birkaç güvercin yakalamaya karar verdim. Parkın karanlığında beni kimse göremezdi.

Ayrıca, diye düşündüm, bir avantajın var. Bütün avcılarının nerede olduğunu bilen tek vampir sen olacaksın.

Bu, o kadar rahatlatıcı bir düşünce değildi.

Ancak gece olaysız geçti. Diğer avcılar sürekli Lucas ve beni kontrole geldikleri için çok fazla baş başa kalamamamız hayal kırıklığı yarattı. Yine de nihayet yeterince kan içebilmişim ve sabahın üçünde genel merkeze döndüğümüzde hem biraz rahatlamış hem de bütün akşam boyunca tek bir vampir görmemize rağmen bitkindim. Ama içeri girdiğimiz anda Siyah Haç hücresinin teyakkuzda olduğunu öğrendik.

Lucas'a, "Ama karantina değil, öyle değil mi?" diye sordum.

"Hayır ama bizi izliyor olacaklar," dedi. Tünelin derinliklerine yürürken, elimi sımsıkı tuttu. Herkes uyanık gibiydi ve ışıklar açıktı. O gece nöbette olan teğmenlerin hararetle bir şeyler anlattığı Eliza pek mutlu görünmüyordu.

"Ne oldu?" Raquel bileğinden hiç çıkarmadığı bordo deri bileklikle oynuyordu. "Avımızla ilgili bir sorun mu var?"

"Parkta geçen beş sıkıcı saatle ilgili mi? Kriz bu değil." Dana huzursuz kalabalığı kısık gözlerle süzdü. Omzunda tatar yayı asılıydı ve sakinleştirmek için, dalgın bir tavırla Raquel'in sırtını sıvazlıyordu. "Ama ne olduğunu öğrenmek isterdim."

Eliza fısıltılarımızı duyup bize döndü. Üstümüzden akan trafik tavanı titretiyor, tavandaki lambalar öne arkaya sallanırken, Eliza'nın çizgili yüzü ışık ve gölge arasında gidip geliyordu. "Vampirler burayı gözlüyor olabilir."

Raquel bu iyi habermiş ve korkulacak bir neden yokmuş gibi neşelendi. "Yani buraya gelip bize saldıracaklarını mı düşünüyorsunuz?"

Eliza örgüsünü gururlu bir tavırla arkaya atarak, "Buna cüret edemezler," dedi. "Ama biri bizi izliyor olabilir."

İçim ürpererek *Bayan Bethany*, diye düşündüm. Bir yolunu bulursa hasar gören Evernight Akademisi'nin intikamını alacağından emindim. "Bunu nereden çıkardınız?"

"Binanın yakınında ölü kuşlar buluyoruz. Biri öldürüyormuş gibi. İlk başta kuş gribiyle ilgili espriler yapıyorduk ama bugün Milos kuş ölülerini inceledi ve tahmin ettiğimiz gibi, kanları emilmiş. Buralarda bir vampir var. Misafirimizi yakalamak için hepimiz çatıda ve yakın çevrede gözümüzü dört açacağız. Kendisine soracak birkaç sorumuz olacak."

Lucas'la göz göze geldik. Genel merkezi izleyen vampir falan yoktu. Kuşları bırakan bendim. Neden dikkatli davranıp uzağa atmamıştım ki? Denemiştim ama çok fazla seçeneğim yoktu.

An itibariyle kan tedarik yolum kesilmişti. Kaçışımızı planlayacak zamanımız hızla tükeniyordu.

Beşinci Bölüm

O GECE UYUMAYA ÇALIŞIRKEN KENDİ KENDİME BEŞ GÜNÜN var, diye tekrarlayıp durdum. *Evernight Akademisi'nden ilk ayrıldığında beş gün boyunca kansız idare edebildin. Yine o kadar dayanabilirsin.*

Ayrıca, Siyah Haç beni devriye görevine aldı. Neredeyse her gün dışarı çıkabilecek ve o zaman kan içme fırsatı bulabileceğim. Her şey yoluna girecek.

Daha fazla yanılmazdım.

Öncelikle kana açlığım artmıştı. Sadece bir aydır Siyah Haç'taydım ve vücudum değişmeye devam ediyordu. İnsan yanı gücsüzleştikçe, içimdeki vampir güçleniyordu.

Lucas'ın kanını ilk içişimden sonra annem beni uyarmıştı: *Kum saatini tepetaklak ettin.* Söylemek istediği, canlı insan kanının tadını almamla vampir tarafımın uyandığıydı. Oysa öncesinde, akşam yemeklerinde bir bardak 0 Rh+ içsem de neredeyse normal bir genç kızdım. Ama artık o kadar normal değildim.

Kulağım o kadar keskinleşmişti ki artık Raquel ile benimkine birkaç vagon uzaktaki insanların fısıltılarını bile duyabiliyordum. Tenim o kadar açılmıştı ki yer altında yaşamaya çalışan beyaz insanların sonunun bu olduğunu söyleyen Dana'nın da aralarında olduğu birkaç kişi, çoğu şaka yollu da olsa bana takılmaya başlamıştı. Siyah Haç devriyeleri zaman zaman Brooklyn ya da Queens

bölgelerindeki alanlara bekçilik etmek için Doğu Nehri köprülerini geçiyordu. Sadece akan suyun üstünden geçme düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Siyah Haç merkezindeki portatif banyoda ayna olmasına minnettardım çünkü yansımamın solmaya başladığından şüpheleniyordum.

Annem ve babam kan içmeyen vampirlerin başına gelenler konusunda beni uyarmıştı. Görüntüleri değişmeye devam ediyor ve sonunda efsanelerdeki canavarlara, tırnakları neredeyse pençe gibi kıvrılan beyaz, kemik torbası yaratıklara benziyorlardı. Saçları dökülüyordu. Sürekli açlık, köpek dişlerinin devamlı açıkta kalmasına neden oluyordu. En kötüsü açlıktı, vampirler kan açlığı noktasına varınca akılları başlarından gidiyordu. İnsana yakın davranmak yerine, vicdana ve baskıya bağışıklık kazanmış vahşi hayvanlara dönüşüyorlardı. Bu kadar uzun süre kandan mahrum kalınca iyi bir vampir bile, katile dönüşebilirdi.

Evet, henüz bir bebek vampirken anne ve babanız tabağınız-dakileri bitirmenizi böyle sağlardı. O günlerde eski hikâyeler bana kesinlikle 0 Rh+'ımı bitirtecek kadar ürkütücü gelirdi. Şimdi her gün, *henüz tam bir vampir olmasam da benim başıma da gelebilir mi?* diye merak ederken, o çocukluk korkusu yeniden canlanmıştı. *Benim farkım ne? Hangi yönlerim aynı? Bunları bilmeden nasıl devam edebilirim?*

Siyah Haç devriyeleri sırasında bile bir şey yeme fırsatım olmuyordu. Zaman zaman, Lucas dışında insanlarla da eşleşiyordum ve her gece bana yiyecek için avlanma fırsatı sunmayan yerlere gidiyorduk. Hiçbir zaman bir vampirin öldürülüşünü görmeye zorlanmıyordum. Bu, küçük bir merhamet gösterisiydi ama artık bencillik edecek kadar açtım. Tek istediğim kan içmektir ama içemiyordum.

Beş günün sonunda durumum umutsuzdu. O gece Lucas ve ben nihayet birlikte devriyeye çıkmayı başardık.

Grubumuz devriyeye başlarken, Dana, "Buraya boş vaktimiz olunca yine gelmeliyiz," dedi. Alacakaranlık olmasına rağmen, sokaklardan buram buram haziran sıcağı yükseliyor, ensemde ter damlaları birikiyordu. "Çünkü burası eğlenmek için iyi bir yere benziyor."

Etrafımız bir kısmı bana köhne gelen ama diğerleri ıslıl ıslıl ve pahalı görünen gece kulübü ve barlarla çevriliydi. Ortası pek yok gibiydi. "Sanırım bana kimlik sorarlardı."

"Sen ve Raquel biraz makyaj yaparsanız, sorun olmaz," diye ısrar etti Dana. "Hey, sen iyi misin?"

"Sadece yorgunum. Bugün beni iki kez duvara tırmandırdılar."

Dana omzuyla omzuma vurdu. "Seni dayanıklı bir şey yapacaklar."

Lucas o geceki liderimiz Milos'a baktı. Milos, Eliza'nın teğmenlerinden beyaz-sarı saçlı ve sakallı, incecik bir adamdı. Lucas ona, "Ben Bianca'yı bölgemizin doğu tarafına götüreceğim. Olur mu?" diye sordu.

Lütfen evet de, lütfen evet de. Lucas bana yiyecek bir şeyler bulabilir, biliyorum ki o...

"Nasıl isterseniz," dedi Milos. Neredeyse pis bir sırıtışı anımsatan gülümsemesi manidardı ama umurumda değildi. Varsın öpüşüp koklaşmak için tüydüğümüzü sansın. Keşke o tür bir lüksüm olabilseydi.

Birkaç kişi daha bir şeyler mırıldanıp kıkırdadı ama bizi kimse durdurmayınca Lucas'ın elini tuttum ve birlikte karanlığa karıştık.

Başbaşa kaldığımız anda Lucas, "Berbat görünüyorsun," dedi.

"Belki de bunu söylediğin için sana kızmalıyım ama haklı olduğumu biliyorum." Beni parke taşlarının arasındaki açık karelerin içine dikilmiş birkaç küçük ağacın altından, kaldırım boyunca sürükledi. Etrafımızdaki binalardan yarısan nabızlar gibi,

farklı tempolarda salsa melodilerinden parçalar duyuyordum. "Bir şeyler yemeliyim, açlık beni deli ediyor."

"Merkezin yakınında bir hastane var. Kan bankasına gizlice girsem mi diye düşünüyordum; hani geçen yıl yaptığımız gibi."

Gelecek için iyi bir fikirdi ama benim daha hızlı bir çözüme ihtiyacım vardı. "Lucas, daha fazla bekleyemeyeceğim. Ciddiyim. Bu akşam kan içmeliyim."

Durdu ve birkaç saniye boyunca kaldırımında birbirimize baktı. Beyaz tişörtünün yakası terden ıslanmış, bronz saçları koyulup gecenin rengine karışmıştı. Başparmağını yanağıma sürttü. Teninin benimkine göre sıcaklığı beni irkiltti.

Lucas, "Ben halledeceğim," dedi.

"Edeceğini biliyorum." Ona güvenim tamdı. "Ama nasıl? Buralarda avlanabileceğimiz bir yer var mı?"

"Gel."

Kararlılıkla hız kazanan adımlarla beni kaldırım boyunca koşturmaya başladı. Birkaç bloğun sonunda, mahalle biraz duruldu. Artık ana sokaklara daha uzak, suya daha yakındık.

Vitrin camları içeriden gazetelerle örtülmüş, önünde KİRALIK tabelası asılı bir dükkâna ulaştık. Lucas orada durdu. "Burasının tamamen boş olduğunu tahmin ediyorum," diyerek kot pantolonun cebinden minik metal bir maymuncuk çıkardı. "Muhtemelen alarmı da açık değildir."

"Neden içeri giriyoruz?"

"Baş başa kalmak için."

Lucas kilidi en çok dört saniye kurcaladı. Yaklaşık bir sene önce kalkıştığım soygun girişimimi hatırlayınca onun kendinden emin hareketlerine gıptayla baktım.

İçeri girince, Lucas derhal kapıyı kapadı. Sokak lambalarının ışıkları gazete kâğıtlarının arasından içeri soluk bir altın rengine çalarak süzülüyordu. Altımızdaki sert ahşap parkeler eski ve ci-

lasızdı ve bir duvar boydan boya boş bir barla kaplıydı. Barın arkasında sırrı bozulmuş bir ayna asılıydı. Kendimi görmek için karşışmda durdum. Artık kendimin sadece bir gölgesinden, soluk gümüş rengi bir silüetinden ibarettim. Bir hayalet gibi.

Patrice bir süre kan içmeyince böyle görünürdü, diye düşündüm. Bunun benim başıma gelebileceği hiç aklıma gelmezdi. Vampir olmanın ne anlama geldiğini neden anlamadım?

“Pekâlâ,” dedi Lucas. Gergin görünüyordu. “Yalnızız.”

Üzgün hissetmeme rağmen, ona gülümsedim. “Keşke bu şansı kendimi beslemenin dışmda bir şey için de kullanabilseydim,” dedi. Lucas’ın öpüşleri artık çok uzaktı; gerçek hayatıma ait olamayacak kadar güzel bir hatıraydılar. “Ne yapacağız? Bir planın var mı?”

“Evet. Kanımı içeceksin.”

Önce, onu doğru duyduğuma inanamadım. Elbette Lucas’ın kanını daha önce de içmiştim. Tam iki kez. Her iki seferinde de yaşadığım tecrübe, en hafif tabiriyle fazla yoğundu. Kan içmek, şehvetli hatta cinselliğe yakın bir duyguydu. Daha önce sadece bir erkeğin, Balthazar’m, daha kanını emmiştim ve sevişmeye en çok yaklaştığım tecrübem oydu. Ancak Balthazar’la aramızdaki tamamen fiziksel bir olaydı. Lucas’a hissettiklerim olaya güç katıyordu.

Bu yüzden bu fırsatın üstüne atlamam gerekirdi, değil mi? Yanılıyorsunuz.

Daha önce, bunu yaşadığımızda karnım toktu. Yani Lucas’la kontrol kaybım açlıkla değil, ona duyduğum tutkuyla alakalıydı. Beni onu ısırmaya çeken sevgi beni canını yakmadan durmaya da zorlamıştı. Şimdi bu vahşi ve içimi pençeleyen açlık duygusu tarafından yönetilirken, durabileceğimden emin değildim.

“Tehlikeli,” dedim. “Başka bir yol bulmalıyız.”

"Başka yolu yok," dedi Lucas tişörtünün etek ucunu tutup yukarı sıyırırken. Bunu kıyafetlerine kan bulaşmasını istemediği için yaptığını biliyordum ama yarı çıplak bedeninin yakınlığı son darbe oldu. Arkamızdaki altın rengi ışık sıkı ve kaslı vücudunu vurguluyordu. "Sana güveniyorum."

"Lucas..."

"Haydi."

Bana iyice sokuldu. "Sana ancak bu şekilde bakabilirim. Sana bakmama izin ver."

Başımı salladım. "Anlamıyorsun. Artık durum farklı. Açlığım daha fazla."

"Beni aç değilken mi ısırдың?"

Kanını içtiğim iki seferi hatırladım. Biri sonbahar balosundan sonra, ilk tutkulu öpüşmemiz sırasında olmuştu. Diğer de Evernight'in yüksek kulelerinden birinde birbirimizin kollarında yatarken. "Onlar farklıydı."

"Olması gerekmiyor." Beni kollarının arasına alıp öptü.

Önceki öpüşmelerimiz gibi değildi. Bu daha sert, daha talepkâr bir öpüşmeydi. Lucas dudaklarımı dudaklarıyla aralayıp vücudumu vücuduna yasladı. Onu itemedim. Düşünemiyor, kıpırdayamıyor, öpüşüne karşılık vermekten başka hiçbir şey yapamıyordum. Bunu, ağzının tadını, tenin kokusunu, iri ellerinin verdiği hissi öyle çok özlemiştim ki.

Şahdamarım boyunca öpücükler kondurarak boynumdan aşağı inerken, "Bana kontrolümü kaybettireceksin," diye fısıldadım.

"Ana fikir bu zaten."

"Lucas, lütfen..."

"Beni ısırarak için aklının başından gitmesi gerekiyorsa, ben de bunu sağlarım." Göğüslerimi avuçladı. "Ne kadar ileri gitmem gerek?"

İçgüdülerim devreye girdi. Onu yere çektim ve eski ahşap döşemeler ağırlığımızın altında gıcırdadı. Lucas altımda yatıyor, ben saçlarını karıştırıp kokusunu içime çekerken, alnıma ve yanaklarıma öpücükler konduruyordu. Kalbinin daha hızlı attığını duyabiliyor, kanının kokusunu alabiliyordum. İnsandan çok bir hayvan gibi, sıcaklığını her yerimde hissetmek için, vücudumu bir yay gibi gerdim.

Kulağıma, "Haydi, Bianca," diye fısıldadı. "Haydi. İsteddiğini biliyorum ve bunu yapmanı ben de istiyorum."

Dur, dur, dur. Zamanında durmam gerekecek. Durabileceğimden emin değilim, beni bırakmasını istemiyorum, asla, bu işin durmasını hiç istemiyorum.

Omzunu ısırdım ve kanı ağzıma doldu.

Evet. İhtiyacım olan, özlemiyle yanıp tutuştuğum buydu. Lucas'ın inlediğini duydum; nedeni acı mıydı yoksa haz mı, emin değildim. Daha hızlı emip ağız dolusu kanını yutarken, bedenim sarsılıyordu. Kanı sıcak, tatlı ve dünyadaki her şeyden daha saftı. Hayattı. Lucas'ın hayatı içime akarken, vücudumun değiştiğini, güç kazandığını hissettim.

Ellerimi yere bastırdım, parmaklarımız birbirine kenetlendi. Titrek bir sesle, "Bianca," diye fısıldadı.

İyice emdim. Kusursuzluk buydu; aynı anda hem açlık hem tatmindi. Bir insan başka ne isterdi ki?

"Bianca..."

Dur, dur, dur!

Geri çekildiğim anda, Lucas'ın başı yana düştü. Şokun etkisiyle aklım başıma gelerek üstünden yere kaydım ve yanağına vurdum. "Lucas? İyi misin?"

"Bana bir saniye ver..."

"Lucas!"

Dirseğinin üstünde doğrulmaya çalıştı ama yanıma yığılıverdi. Nefesi çok fazla hızlanmıştı ve teni benimkinden daha solgundu. Elbette öyle olacaktı. Sevdığım adamdan çaldığım can yanaklarıma renk getirmişti.

İçim suçlulukla doldu. "Ah, hayır, bunu yapmamalıydım."

"Böyle söyleme." Dili dolanıyordu. "Seni kurtarmamız gerekiyordu."

Doğrudum ve iki parmağımı boynuna bastırdım. Kalp atışı hızlı değilse de, istikrarlıydı. Fazla ileri gitmemiştim ama gidebilirdim de. Lucas olmasa da ben tehlikenin farkındaydım.

Başımı karnına yaslarken, "Bunu bir daha yapamayız," dedim. Omzundan ince ince kan sızıyordu ama tenini yalama isteğime direndim. "En kısa zamanda başka bir çözüm yolu bulacağız, değil mi?"

"Çok kötü değildi." Lucas'ın çarpık gülümsemesi, içimi olabilecek en iyi şekilde hoplattı. "Aslında hoş bile sayılır."

Bunu söylediğini duymanın beni çok heyecanlandıracağı zamanlar da olmuştu. Ama artık Lucas'ı daha iyi tanıyor, önceliklerini biliyordum; bu yüzden onu uyarmaya mecburdum. "Unutma, fazla ileri gidersem, seni öldürebilirim. Ve bir vampir tarafından birkaç kez ısırılırsan sen de vampire dönüşürsün."

Lucas taş kesildi. Her ne kadar artık tam bir vampire dönüşmek istemesem de Lucas'ın bu fikirden ne kadar tiksindiği ortadaydı. Vampir dönüşmektense ölmeyi yeğlerdi.

"Tamam," dedi sonunda. "Hastane kan bankası olayına bakarım. Ya da başka bir şeye. Ama sen daha iyisin, değil mi?"

"Evet." Artık insan kanı içtiğim için bir süre idare edeceğimden emindim ama sonsuza dek sürmeyecekti. Lucas bana birkaç gün zaman kazandırmak için hayatını riske atmıştı. Yoksa başka nedenleri de mi vardı? Usulca, "Yoksa sen de artık bunu

özlüyor musun?" diye sordum. "Isırılmayı yani? Bu kendin için istediğin bir şey mi?"

Öyleyse bile onu suçlayamazdım. Balthazar birkaç ay önce kanımı emmişti ve nasıl bir keyif ve zindelik yaşadığımı çok iyi hatırlıyordum. Ama eğer Lucas onu ısırmama benim onu ısır-maya alıştığım gibi alışıyorsa, kendimizi kontrol etme üzerinde çalışmamız gerekecekti.

Lucas soruyu düşündü. Ve sonunda, "Bilmiyorum," dedi. "Kısmen, yani daha çok, senin ihtiyacını karşılamakla ilgiliydi. Ve tabii müthiş baştan çıkarıcı olduğu gerçeği de var."

Gülümseyerek omzundaki kan sızıntısı, sildim. "Evet, o da var."

"Bunu her yapışımızda güçleniyorum." Lucas gözlerime baktı. "Senin olduğun şeye yaklaşıyorum. Belki de anlamaya. Kendim de vampire dönüşme mecburiyeti hissetmeden."

Her ısırık Lucas'a biraz daha fazla vampir gücü katıyordu. Kulakları keskinleşmiş, gücü artmıştı ama ne iyileşmesi hızlanmıştı ne de kan açlığı çekiyordu. Vampirizme hazırlıklı olmanın ama henüz vampir olmamanın gizemi buydu. Tamamen aynı olduğumuz şeylerden biri buydu.

Ama *tek* şey değildi.

İyice eğilip, "Seni seviyorum, Lucas," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum." Yorgun bir tavırla elimi tuttu ve bir süre tek kelime etmeden yan yana oturduk. Bu dünyada başka hiçbir şeye ihtiyacımız yoktu.

Lucas makul bir düzeyde iyi hissetmeye başlayıp omzundaki ısırığın kanaması kesilince, tişörtünü giydi ve diğerlerine katıldık. Biraz dağılmış görünüyor olmalıydık; birkaç kişi pis pis güldü, Dana kaşlarını oynattı. Seks yapmak için tüydüğümüzü düşünen

varsa da umurumda değildi. Birbirimize karşı hissettiklerimiz yapay ya da ucuz bir şeye dönüştürülemeyecek kadar saftı.

Ayrıca, haftalardır olmadığı kadar iyi hissediyordum. Lucas biraz uykulu görünüyordu ve teni kesinlikle solgundu ama dik yürüyebiliyordu. İlk başta destek almak için omzuma attığı kolunu uzun eve dönüş yolculuğu boyunca indirmede.

Lucas başını benimkine yaslarken, içimden, *İyi olacağız*, diye geçirdim. Derin bir nefes aldım ve teninin kanın enfes tuzuyla karışan sedir ağacı kokusunu duydum. *Her şey yakında yoluna girecek.*

Merkeze dönüp malzemelerimizi yerleştirdikten sonra, içeri girince Eduardo'yu beton sütunlardan birine yaslanmış, bizi beklerken bulduk. Elinde bir kahve tenekesi vardı. Gecenin bu saatinde kahve yapmanın tuhaf olması dışında, üstünde durmadım. Ama Lucas kutuyu gördüğü anda durdu. "O benim," dedi.

"Sana ait olan şeyleri tanımlama biçimin ilginç," dedi Eduardo kutuyu havaya atıp tutarken. Yanaklarındaki yara izleri tepedeki ışıklar altında daha da sert görünüyordu. "Benim açımdan bakınca Siyah Haç'ta bir kuralımız var. Ne yaparsak grubun iyiliği için yaparız."

Eduardo bunu söyledikten sonra kahve tenekesinin plastik kapağını açıp bir kâğıt para rulosunu ortaya çıkardı.

"Para saklamanın," dedi, "nesi grubun iyiliği için olabilir?"

Ah, hayır, diye düşündüm. Lucas'ın birikimi. Bizi buradan kurtarmak için kullanacağı para.

"Benim özel eşyalarımı karıştırmanın nesi grubun iyiliği için oluyor?" Eduardo'nun yanına giderken Lucas'ın gözleri çakmak çakmaktı. Sesi yükselirken beton duvarlarda yankılandı. "Ne yani, paramı mı çalacaktın?"

Eduardo başını iki yana salladı. "Zaten senin değilse, çalmak sayılmaz. Ve bu para senin değil. Bu ttr bir para Siyah Haç'ın

amaçları için kullanılmalı. Cumartesi geceleri kız arkadaşını dışarı çıkarmak için değil."

"Ne zamandır Bianca'yı dışarı çıkarmaya fırsat bulabiliyorum? Ne zamandır baş başa on dakikadan daha uzun zaman geçirmemize izin veriyorsunuz?"

"Boş zamanınız yok. Sen bir askersin, Lucas. Yoksa bunu unuttun mu?"

"Hey!" Saçları duştan ıslak ve gömleklerinin düğmeleri yanlış iliklenmiş Kate telaşla koşturarak onlara doğru geldi. Belli ki biri kavgayı ayırması için onu çağırmıştı. Küçük bir kalabalığın etrafımıza toplanması çok sürmedi. Durumun ilgilerini çektiği belliydi ama taraf tutan yoktu. "Neler oluyor?"

Lucas yumruklarmı sıkmıştı. "Eduardo paramı çalıyor."

"Lucas nakit zulalıyor."

"Eşyalarını mı karıştırdın? Tanrı aşkına, Eduardo." Kate kahve tenekesini Eduardo'nun elinden çekti ve ilk kez Eduardo'nun gerçekten utandığını düşündüm. "Lucas'a babalık etmeni beklemiyorum ama kıskanç kardeşi gibi davranmanı da beklemiyorum."

"Burada toyluk eden ben değilim!"

"Evet, sensin!" diye çıkıştı Kate. "Neden biliyor musun? İkiniz de ergen sersemeler gibi davranıyorsunuz ama en azından Lucas gerçekten ergen. Senden yetişkin gibi davranmanı beklemek çok mu?"

"Teşekkürler, anne." Lucas zafer kazanmanın coşkusuyla onun olanı geri almak için elini uzattı.

Kate kapağı kapatmakla yetindi. "İnsanların para zulalmasına göz yumamayız, Lucas. Bunu sen de biliyorsun."

"O para benim! Hiçbir şeyimizden feragat etmek zorunda değiliz. Daha önce hiç olmadık."

"Senin olmadığını söylemedim." Kate daha alçak sesle devam etti. "İhtiyacın olursa ve olduğu zaman, bana gel. Siyah Haç o

dönemde para ayırabilecek durumda olursa, paranı sana veririm. Ve eminim Siyah Haç'ın ayıracak nakdi olmadığı zaman sen de bu parayı harcamak istemezsin. Öyle değil mi?"

Lucas ve ben birbirimize çaresiz gözlerle baktık. Yapabileceğimiz ya da söyleyebileceğimiz hiçbir şey yoktu. Siyah Haç'ın istifa edilecek bir iş olmadığını biliyordum. Daha çok kaçılması gereken bir tarikat gibiydi.

Ve kaçmamız için gereken para az önce çalınmıştı. Yani kapana kısılmıştık.

Altıncı Bölüm

BELKİ BİRİKTİRDİĞİMİZ PARAYI KAYBETMENİN EZİCİ ETKİSİYDİ. Belki bunca zaman birbirimizden uzak tutulduktan sonra Lucas'a bu kadar yaklaşabilmenin coşkusu. Belki de kanın verdiği heyecan ya da haftalarca süren bir açlıktan sonra doymanın getirdiği tatlı rahatlama.

Aklımı bu kadar meşgul eden her neyse, beni o gece, kan içmenin birtakım sonuçları olduğunu hatırlamaktan alıkoydu.

“Bianca?”

Raquel başucunda tuttuğu küçük el fenerini yaktı. Işık katlanamayacağım kadar parlak olduğu için ona arkamı döndüm. “Şu şeyi kapatır mısın, lütfen?”

“Kötü bir rüya falan mı görüyordun? Sürekli inliyordun.”

“Tam olarak bir kâbus değildi, hani şu insanları etkileyenlerden, bilirsin.” Neyse ki Raquel daha fazla üstelemedi ve düşünmek için birkaç dakika kazandım.

İnlememin gerçek nedeni duyusal anlamda aşırı yüklenmiş olmamdı. Siyah Haç avcılarının uyuduğu eski metro vagonları silsilesinden yükselen her ayak sesini ya da öksürüğü duyabiliyordum. Tünelin çok aşağısında damlayan suyun sesini, hatta farelerin hafif ve telaşlı ayak seslerini bile duyabiliyordum.

Onlara ihtiyaç duyarsam nerede bulabileceğimi hatırlamam gerekecek...

“Bianca?”

“Kötü bir rüya görmüyordum,” diye mırıldanırken, ışığı engellemek için kolumu gözlerimin üstüne kapadım. Uzun vadede kan içmek parlak ışıkla ve güneşle daha iyi baş etmemi sağlıyordu. Ama akabinde ışık gözümü alıyordu. “Bu ranzalar gerçekten çok rahatsız, biliyorsun.” Eski koltukların kenarlarını aradaki şilteye rağmen sırtımda hissediyordum.

Siyah Haç’la ilgili her tür eleştiri Raquel’in her şeyin harika olduğu konusunda ısrar etmesi için işareti almasına yetiyordu. Ama bu kez iç geçirmekle yetindi. “Yeniden gerçek bir yatakta uyumak harika olurdu. Dana’yla biraz para biriktirip bir ara bir otel odası tutmayı konuştuk. Ah... Lucas’la senin yapmaya çalıştığınız buydu, değil mi?”

“Öyle de denebilir.” Gerçeğe çok uzak sayılmazdı.

“Eduardo Lucas’ın eşyalarını karıştırdığı için üzgünüm. Gerçekten haksızlık.”

“Lucas o para için çok çalıştı.”

“Berbat bir şey.” Raquel iç çekti.

Raquel, Siyah Haç kurallarını körü körüne savunmadığı için minnettardım ama karanlık ve sessizlik özlemi çekiyordum. “Uyumak ve bu konuyu bir süre unutmak istiyorum.”

“Artık bir anlamı yok.” Feneri söndürmemekte direndiğini kapalı gözlerime ve yüzüme örttüğüm koluma rağmen görüş alanımın kıyısını çevreleyen cılız parlaklıktan anlıyordum. “Birazdan ışıkları yakacaklar. Sabah oldu.”

Yine inledim.

Yeniden kan içmek beni bu kadar etkilediyse, Lucas’a kim bilir neler yapmıştı.

İlerleyen saatlerde o günkü devriyemiz için otobüsü yüklerken Kate, "Surat asmayı kes," dedi. "Yoksa para zulalama konusunu tartışmaya devam etmek mi istiyorsun?"

"Surat asmıyorum," dedi Lucas yüzünü buruşturarak. Park alanındaki ışıklar loştu ama gözlerimi acıtıyordu ve Lucas'ın da canının yandığını görebiliyordum. "Sadece biraz şyorum."

Kate önce şüpheyle baktı, sonra avucunu Lucas'ın alnına uzattı. Taşıdığı spor erkek saatinin altında bileği daha da kırıl-gan görünüyordu. Kaşlarını attı. "Sanki biraz terlisin... Midende sorun mu var?"

"yle gibi."

Lucas'a baktım. Gz göze gelince, bana minik, biraz beceriksiz bir şekilde gülümsedi. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. *Bunu tahmin etmeliydik.*

İnsan vücutları vampir gücünün taleplerine dayanacak şekilde tasarlanmamıştı.

Kate birkaç saniye duraksadı. Bir an Lucas'a her şeye rağmen devriyeye çıkmasını söyleyecek sandım. Genelde anneden daha çok bir komutan gibi davranırdı. Ama omuz silkti. "Ranzalara dn. Biraz dinlen. Bianca, sen Milos'un ekibiyle çıkarsın. Sen ve Raquel eşleşirsiniz."

"Tamam," dedi Lucas. Gün boyu merkezde tıklıp kalmaktan nefret ettiğini biliyordum ama sevinmiş gibiydi. Belki de Kate'in onunla gerçekten ilgilendiği hissini çok sık yaşamadığı için, bu kadarı bile hoşuna gitmişti.

şehrin en alçak binalarının bile yirmi katlı olduğu, n cep-helerin elik ya da beyaz taşla kaplı olduğu daha şık semtlerin-den birinde devriyeye çıktık. On metrede bir üniformalı kapı görevlileriyle karşılaşıyorduk ve yol boyunca Lucas'ın dergilerde hayranlıkla baktığı pahalı arabalar diziliydi. İlk başta buranın vampirlerin takılması için fazla güvenli bir yer olduğunu düşün-

düm ama sonra bu zarif ortamın bana Evernight'taki vampirleri anımsattığını fark ettim. Bu, o vampirlerin peşinde olduğu türden bir yaşamdı. Belki de mesken tutmak istedikleri bu tür yerlerdi.

"Eskiden burada bir üssümüz vardı," dedi Milos, ben ve Raquel'le birlikte kaldırımda yürürken. Neredeyse dost canlısı tavrı teşvik edici olmaktan çok tuhaftı. "Ne günlerdi ama. Bölgedeki birkaç şık restoranla anlaşmamız vardı. Bize gecenin sonunda ellerinde kalan artıklardan verirlerdi. Karides çorbasından neredeyse gına gelmişti. Şimdi öyle zengin yiyecekler için büyükannemi öldürebilirim."

"Ne oldu peki?" dedi Raquel yaz güneşine karşı gözlerini kısarak.

"Vampirler gizlenme yerimizi havaya uçurdu." Milos'un eli kemerinde kazığının asılı durduğu yere gitti. "Normalde ana hücrelerimizin peşine düşmezler. Birlikleri yok. Dışarıda tonlarca vampir var ama birlikte çalışacak sağduyuya sahip değiller."

Bu saldırgan ve aptalca bir tavidir. Eğer uzun vadeli amaçlar için işbirliği yapacak sağduyuya sahip değillerse, Evernight Akademisi'ni iki yüz yıldan uzun süre ayakta tutmayı nasıl başarmışlardı? Bence olay daha çok vampir gruplarının arasındaki kavgalarla alakalıydı. Oturmuş vampir toplumunun olmaması Siyah Haç gibi sıkı sıkıya organize bir güce keskinlik katıyordu.

Raquel, Milos'a, "O zaman farklı olan neydi?" diye sordu.

"Onları havaya sokan bir vampir vardı. Kendine Stigand derdi. Resmen çete kurmuştu. İşte o tehlikeliydi." Milos'un yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. Tehlikeye karşı tavrı pek çok insandan farklıydı. "Onları peşimize düşürdü. O gün bir sürü iyi savaşçımızı öldürdü ve eski merkezimizi yerle bir etti. Ama Eliza da onu hakladı. Ona benzin ve alev makinesiyle saldırdı." Milos kıkırdayarak ekledi: "Çılgılığını duymalıydınız."

Midem bulanarak başımı Milos ve Raquel'den uzağa çevirdim. Yaptığım tiksintimi saklamak mıydı yoksa bir vampirin ölümünden duydukları hazzı görmemeye çalışmak mı bilmiyordum. İlk başta gözümün önünde olana bile bakmıyordum ama Siyah Haç eğitimine başladığımdan beri, içinde olduğumuz sahneyi ve yanından geçtiğimiz herkesi değerlendirme mecburiyeti duymaya başlamıştım.

Sonra birden sokağın karşısındaki adamı tanıdığımı fark ettim. Bir önceki geceki rüyamdan tanıyordum.

Şimdi daha detaylı hatırlamaya başlamıştım. Lucas'la birlikte bir sinemadaydık. Yarı hatıra olan rüyalardandı. Bu örnekte hatırladığım ilk buluşmamızdı. Ama bu kez sinema gösterişi değildi. Harap ve pisti, koltukların döşemeleri yer yer yırtılmıştı ve ekranda herhangi bir görüntü yoktu. Etrafta çılgın gibi Lucas'ı arıyordum ama onun yerine kızıl kahve rastalı bu adamı gördüm.

Yanıma süzülen hortlak *İkinizin ortak arkadaşları var*, diye fısıldamıştı.

Rüyada onu tanımamıştım ama şimdi tanıdım.

"Şu," diye fısıldadım. "Yoksa o şey... O adam?.."

"Bir vampir mi mi demek istiyorsun?" Raquel de adama Milos gibi ilgiyle baktı.

Bir anda bütün tadım kaçtı. Az önce bir vampiri avcılara teşhis mi etmiştim? Onlar fark etmeden yanlarından geçen bir vampiri? Yoksa ölüm fermanını kendi ellerimle mi imzalamıştım?

Ancak rastalı vampir çok rahat görünüyordu. Bir binanın koyu yeşil tentesinin altına girdi, kapı görevlisini başıyla selamladı ve içeri girdi. Evinde güvendeydi.

Biraz fazla gürültülü bir nefes aldım. Milos bana bir bakış attı. "Yoksa savaşmak istemiyor musun? Yanlış gruplasın."

"Kızı rahat bırak," dedi Raquel. "Bizim için hâlâ biraz ürkütücü, tamam mı? Zamanla alışırız."

“Belki de.” Milos gözünü binanın kapısından ayırmıyordu. “Bir ara burayı göz hapsine almamız gerekecek. Şimdilik arka sokakları kontrol edelim. Buralarda takılıp eve gitme niyetinde olmayan birileri var mı bir bakalım.”

Mahalleyi taramayı sürdürdük ve bir süre sonra Raquel’le birlikte Milos’tan ayrılmayı başardık. Raquel bir şeyler karıştırmamasına veya hiçbir belirti göstermemesine rağmen vampiri o şekilde fark edebilmek için çok akıllı olmam gerektiğini söyleyip duruyordu. Bu kendimi daha da hain hissetmeme neden oldu.

Konuşacak başka bir konu bulmak için etrafa baktım ve rastgele, “Hey dün gece geldiğimizde neredeydiniz?” diye sordum. “Eliza’nın çağrısına cevap vermediniz.”

“Ah, Dana ve ben...”

“Siz ne?”

Raquel duraksadı. Basit bir sorudan kaçınmak onluk iş değildi. Kaldırımında her iki elinde üç büyük alışveriş torbası taşıyan yaşlı bir kadının yanından geçerken, “Siz ne?” diye tekrarladım.

“Birlikte bir yerlere kaçtık. Baş başa. Biraz... bilirsin işte... nefes almak için...”

Omuz silktim. Bunda ne vardı ki?

Sonra Raquel’in yüzündeki tereddüdü ve gözlerindeki umut ışığını gördüm ve o anda yeryüzündeki en kör insan olduğumu düşündüm. “Sen ve Dana...”

“Ben ve Dana.” Raquel daha fazla tutamıyormuş gibi, yüzünde gördüğüm en aydınlık gülümsemeyle sadece minicik bir an sırttı. Ama belirsizliği derhal geri geldi. “Bu sende tuhaf bir his uyandırmıyor ya?”

“Biraz,” diye itiraf ettim. “Ama sadece sen hiçbir şey söylemediğin için. Birbirimize anlattığımız onca şeyden sonra bunu bana söyleyebilirdin.”

“İnsan bu konuyu kimin nasıl karşılayacağını bilemiyor. Ayrıca sen sürekli *erkeklerle* aramı yapmaya çalışıyordun.”

“Vic’le aramı yapmaya çalıştım. Tek bir erkekle. Çoğul değil.” Başım biraz dönüyordu. En azından aşk hayatından bahsetmek hem Raquel’in hem benim dikkatimizi biraz dağıtmıştı. “Hiç tahmin etmezdim.”

Dudakları komik bir gülümsemeyle büküldü. “Erkeklerle ilgi gösterdiğimi gördün mü hiç?”

“Basmakalıp düşünmek istemedim.”

“Basmakalıp düşünmemek başka bir şey, hiç düşünmemek başka.”

“Pekâlâ, kendimi gerçekten aptal gibi hissetmemi istediysen, işlem tamam.”

Bir an birbirimize baktık ve kahkahaları koyverdik. Raquel’in omzuna sımsıkı sarıldım ve sonra yarım saat boyunca Dana’nın ne kadar güzel, inanılmaz, zeki ve muhteşem olduğunu dinledim. Bu konuda onunla hemfikir olsam da benim katkıma gerek yoktu. Benim görevim gülümsemek, başımı sallamak ve onun adına mutlu olmaktı ve bunu yapması çok kolaydı.

Lucas’ın bundan haberi var mı acaba? diye düşündüm. Büyük olasılıkla vardı ya da en azından şüpheleniyordu. O ve Dana sıkı fikrydılar. Bu da aramızda konuşma fırsatı bulamadığımız düzinelerce konudan biriydi.

Siyah Haç merkezine günbatımından hemen önce ve neyse ki ben başka vampirleri Milos’a ihbar etmeden döndük. Ben terli kıyafetlerimi değiştirirken, Raquel ikimizin kumanyasını almaya söz vererek dışarı çıktı. Canım bir şey yemek istemiyordu; hele üst üste yedinci gün yulaf ezmesi yemeyi hiç istemiyordum ama ona teşekkür edip gönderdim. Biraz yalnız kalmak iyi geleceğe benziyordu.

Üstümü değiştirdim, tünel boyunca biraz yürüdüm. Evernight'in yıkımından bu yana ilk kez gerçekten kendimle baş başa kalıyordum. Diğer zamanlarda ya yapılacak bir işim ya da yanımda insanlar vardı. Tünelin Siyah Haç'ın kullandığı ampul sırasının ötesinde kalan dipsiz karanlığı bir duvardan daha mutlak bir sınır oluşturunuyordu.

O vampiri rüyamda gördüm, diye düşündüm. Daha önce acaba rüyalarım gelecekte haber vermeye başlıyor olabilir mi diye düşünmüştüm ama bu şu ana kadar ki en emin kanıttı. Kızılımsı rastalı vampir bana hortlak tarafından gösterilmişti.

Evernight Akademisi'nde yaşadığım hayalet ziyaretlerinden ve boynumdaki obsidiyen kolyenin güvencesine alıştıktan sonra, hortlaklarla ilgili kaygılarımın bir kısmını bir kenara bırakmayı başarmıştım. Ama şimdi hayaletler zihnimin içine uzanıp bana geleceği gösterdikçe bütün o karmaşa ve korku geri geliyordu.

Peşimdeydiler çünkü bazı açılardan vampirlerin olduğu kadar bir hayaletin de çocuğuydum. Annem ve babam dünyaya gelebilmem için hortlaklarla pazarlık etmişti. Vampirler kendi başlarına asla hamile kalamazlardı; bu ancak bir hayaletin yardımıyla mümkündü. Annem ve babamın o zaman bilmediği ve sadece birkaç ay önce öğrendiğim gerçek, hortlakların kendilerini bu tür pazarlıklar sonucu dünyaya gelen her tür çocuğun hak sahibi olarak gördükleriydi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum; gerçekten. Gerçi Evernight'ta üstüme saldırışlarına bakılırsa benim sıradan bir vampir olarak yaşamamı istemedikleri anlamına geliyor olabilirdi. Şey, bu konuda onlarla hem fikirdim. Okulumu ve ebeveynlerimi terk etmiştim ve asla bir insanı öldürmemek ve tam bir vampire dönüşmemek konusunda kararlıydım.

Belli ki bu kadarı hortlaklar için yeterli değildi. Başka ne istiyor olabilirlerdi ki? Hayaletler rüyalarımın girmeyi sürdürecekti

miydi? Eğer hâlâ peşimdeyseler, neden artık bana saldırmıyorlardı? Sadece zamanını mı kolluyorlardı?

Sonra asla olmayacak bir şey için endişelendiğimi fark ettim. Çünkü demirden rayların yanından yürüyordum.

Demir! Balthazar'a göre bazı taş ve metaller hortlakları iterdi. Obsidiyen kolyem de o taşlardan biriydi. En güçlü iticiler, bakır ve demir gibi insan vücudunda bulunan metallerdi. Başka bir deyişle, Siyah Haç merkezi hayaletlere karşı kendiliğinden korunaklıydı.

Bu düşünce beni biraz olsun rahatlattı. Biraz vaktim olduğuna göre, tünelde fare avlayabilirdim. Lucas'ın kanı beni hâlâ ısıtıyordu ama bir daha o kadar acıkmak için can atmıyordum.

Ve tıkırtıyı işte o zaman duydum.

Tık, tık, tık, tık.

Karanlıkta yukarı baktım. Vampirliğin güçlendirdiği görüşüm bile, bir borular ve gölgeler yumağından daha fazlasını seçemiyordu. Yine bir *tık, tık, tık, tık*. Metale sürtünen metal sesi.

Belki hiçbir şeydir.

Belki de değil.

Raquel'i bulmak için metro vagonlarının olduğu tarafa koştum. Onun yerine Eliza'ya rastladım ama bu daha da iyi oldu. "Tünelin aşağısında bir şeyler oluyor," dedim soluk soluğa. "Şu tuhaf tıkırtı sesi."

"Yer altında her şey kulağa tuhaf gelir." Besbelli Eliza'yı şaşırtmak zordu ve birkaç tuhaf ses, onu şaşırtmanın yakınından bile geçemezdi. "Bak, burada korktuğunu biliyorum ve buna şaşmamak lazım. Sen sükûnetini koru yeter, tamam mı?"

İşte o anda dehşet verici bir kükreme duydum ve tünelin ucu çöktü.

Oda büyüklüğünde kocaman beton bloklar yere yuvarlanırken, hava bir toz bulutuyla kaplandı. Eliza beni arkaya çekmek için kolumu tuttu. Üstümüzdeki tavan parçası sağlam duruyordu

ama daha ne kadar böyle sürecekti? “Tanrım!” diye haykırdı. “Haydi!”

Biz dökülen molozlardan uzağa, sorunun ne olduğunu görmek için koşuşturan avcı kalabalığına doğru koşarken, tünelin diğer ucu da göçtü. Bu göçük daha da uzaktı; gümbürtü çok uzaklardan geliyordu ama artık sesi tanıyordum.

“Her yer çöküyor,” diye haykırdım.

“Bu bir kaza değil.” Eliza’nın ifadesi kararlıydı. Kemerinden bir şey çekip şöyle bir salladı ve bir anda dört bir yanı herkesi uyar- mayı hedefleyen yüksek ve tiz, metalik bir ses kapladı. “Geldiler.”

“Kim geldi?”

Yoğun ve kireçli toz bulutları üstümüze kapanırken nefes alabilmek için öksürdüm. Tünelin diğer ucundaki insanlar çığ- lık çığlığaydı. Eliza beni yanına almadan koşunca tünelin yan tarafında yolumu el yordamıyla bulmaya mecbur kaldım. Ama göremiyor, nefes almakta bile güçlük çekiyordum.

Sonra karanlıkta bir silüet biçim kazandı. Çaresizlik içinde elimi uzattım ve donakaldım.

“Demek buradasınız, Bayan Olivier.” Bayan Bethany sırtında onu etrafımızı saran dumanla bütünleştiren incecik siyah bir şalla, bana doğru bir adım attı. “Biz de sizi arıyorduk.”

Yedinci Bölüm

“BAYAN BETHANY!”

Atmaca bakışları beni olduğum yere sabitledi. Denesem bile elinden kurtulamazdım. Koyu renk gözlerinde beni neredeyse hipnotize eden bir şey vardı.

O karman çorman halimle, *Beni eve götürmeye geldi* diye düşündüm. Beni hiç olmadığı kadar korkutsa da, ev kelimesinde beni çeken bir şey vardı ve ne tarafa döneceğimi bilemedim.

“Bu taraftan da geliyorlar!” diye bağırdı Eduardo. Sesi tüneldeki arbedede yankılandı. Bize doğru koşuyordu ve etrafımızdaki sayısız haykırış ve lanet okumaya bakılırsa, ne o ne Bayan Bethany yalnızdı.

Daha önce de vampirler ve Siyah Haç arasında büyük bir savaşın ortasında kalmıştım ve nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Bayan Bethany etrafa ışık saçıyordu. Etrafımızdaki kurum ve dökülen molozlar onu hiç etkilemiyor gibiydi. Karanlık, şiddet ve kan tam ona göre idi. Eduardo elinde bir kazıkla görüş alanına girince, Bayan Bethany’nin gülümsemesi biraz daha büyüdü.

Eduardo ağzının içinde bir küfür geveledi. “Seni o...”

“Seni hatırlıyorum,” dedi Bayan Bethany. “Evime saldırdın. İzin ver, bu jesti karşılıksız bırakmayayım.”

Eduardo kazığını havaya kaldırırken takımına seslendi ama Bayan Bethany daha hızlı davrandı. Neredeyse göremediğim kör edici bir hızla Eduardo'nun üstüne atladı, başını elleriyle kavrayıp sertçe bükte. Mide bulandırıcı bir çatırtı duydum. Eduardo yere yığılırken, Bayan Bethany zafer kazanmış gibi bir ifadeyle başını kaldırdı. Daha fazlasını görmeme fırsat kalmadan, bir toz bulutu etrafımızda dönüp onları sardı ve beni kör etti.

Titreyerek tünel duvarına yaslandım ve düşünebilmek için, dehşetimi bir yana bırakmaya çalıştım. Bayan Bethany büyük bir vampir grubunu Siyah Haç'ın karargâhına saldırmaları için örgütlenmişti. Ama bizi burada bulacağını nereden biliyordu?

En güçlü Siyah Haç kalesine saldırmaya nasıl cüret ettiğini sormama gerek yoktu. Sevgili okulunun yanmasının intikamını almak için, bundan çok daha fazlasını bile yapardı.

Ayrıca, Bayan Bethany'yle gelen vampirlerin illa bana yardım etmek için burada olmadıklarını da biliyordum. Ben düşmanla işbirliği içindeydim. Ve gerçek doğamı Siyah Haç avcılarına açık eden olursa, her *iki taraftaki* bütün savaşçılar beni haklamak için peşine düşerdi.

Bu hiç iyi değildi.

Tavandan bir beton parçası daha düştü. Bir çığlık attım ve beton kütlesi metro vagonlarından birini ezmeden tam bir saniye önce yerde top gibi kıvrıldım. Şok dalgası beni iliklerime kadar sarsarken bükülen metalin kükremesi ve gıcirtısı yüzünden kulaklarım neredeyse duymaz oldu. Buz gibi ter döküyordum ve her şey bir şekilde geçene kadar burada saklanmak istiyordum.

Sonra tam şu anda Lucas'ın bütün bunların ortasında, canı için savaştığını fark ettim.

Kafamı hızla kaldırdım, adını haykırmak için ağzımı açtım ama son anda vazgeçtim. Vampirlerden birinin beni Lucas'tan önce duyması mümkündü ve ona ya da bana dikkat çekmek

ihtiyacım olan son şeydi. Bu yüzden Lucas'ı tek başıma ve bir an önce bulmalıydim.

Ya Raquel? Ve Dana? Neyse ki ikinci soru ilkinin yanıtliyordu. İş oraya varırsa, Dana'nın Raquel'i son nefesine kadar koruyacağını artık biliyordum.

Karanlık ve kurum dolu tünelde öksürerek koşmaya başladım. Önce yemeklerimizi yediğimiz alana ilerledim. Lucas akşam yemeğini yemeye gidiyor olmalıydı; bu yüzden onu bulma olasılığımın en yüksek olduğu yer orasıydı.

Ama yolumu bulmak o kadar zordu ki. Merkez en iyi zamanlarda bile puslu ve kasvetli bir yerdi. Şimdi ise bir hortumun merkezi gibiydi. Patlamalar sırasında lambaların çoğu düştüğü için inanılmaz karanlıktı. Vampir görüşümle bile sadece gölgeler ve bulanık karaltılar seçebiliyordum. Siyah Haç avcılarını körükörüne savaşıyor olmalıydı. Parmak uçlarımda duvarı hissedebilmek için tek elimi yana uzattım. Düz bir çizgide koştuğumdan emin olmamın tek yolu buydu. Birkaç saniyede bir avcılardan biri bir acil durum fişğini ateşliyor ve ben bir yanıp bir sönen ışıktaki boğuşan iki karaltı görüyordum. Birbirlerini öldürmek için umutsuzca debelenirlerken, insanı vampirden ayırmak imkânsızdı.

Sonra fişek sönüyor ve karanlık yine çöküyordu.

Ya Lucas o savaşçıların arasındaysa? Ya canı yanarken ya da daha kötüsü ölürken yanından geçip gittiysem?

Sonra yanından geçip gitmediğimi fark ettim. Biliyordum. İçimden bir ses Lucas'a yakın olmadığımı söylüyordu.

O ses kandı.

Annem ve babam her zaman kan içmenin güçlü bir bağ yarattığını söylerdi. Duygusal bir bağı kastettiklerini sanırdım. Oysa şimdi duygudan daha fazlası olduğunu biliyordum. O beceriyi nasıl kullanabileceğimi çözersem, içimde bir şey Lucas'ın nerede ve belki de nasıl olduğunu anlayabilirdi.

Geliyorum, Lucas, diye düşündüm. Aramızda telepatik bir bağ falan yoktu ama benim ona odaklanmam gerekiyordu.

Bütün o çığlıklar ve duman arasında, gözlerimi yumdum. Duvara sürtünen parmak uçlarım artık tek rehberimdi. Lucas'ı aramak için elimi öne uzattım. Ona yaklaşınca bilecektim.

İşte.

Bir anda durdum ve gözlerimi açtım. Hâlâ zifirî karanlıktı ve iyice güçlenen yankılar yüzünden çığlıklar ve bağırışlar iyice kafa karıştırıcı bir hal almıştı. Ama bir şekilde Lucas'm yakında olduğunu hissedebiliyordum. Adını seslenmeye cüret edebilecek miydim?

İşte düşen bir tuğla enseme isabet etmek için o anı seçti.

Düştüğümü hissetmedim. O anda pek bir şey hissetmiyordum. Çığlıkları ve yere çarpan vücudumun ağır gümbürtüsünü duyabiliyordum. Canım yanıyordu, yandığımı biliyordum ama sanki acı sadece hatırladığım bir şeymiş gibi, çok soyut bir histi. Lucas'la aramızdaki bağ aynı anda koptu. Bir süre sestten başka hiçbir şey algılamadım. Bütün bunlar on saniye mi sürdü, yoksa on dakika mı, emin olamadım.

Bir elin kolumun üst kısmını kavrayıp beni ayağa çektiğini hissedene kadar hiçbir şey bilmiyor gibiydim. Dik duramıyor, iki yana sallanıyordum ama el düşmeme izin vermedi.

"Aç gözlerini," dedi Bayan Bethany.

İtaat ettim. Tünel birkaç küçük taşın tangırtısı ve yağmaya devam eden toz dışında sakinleşmişti. İnsanın gözünü kör eden toz girdabı tamamen değilse de dağılmıştı. Karanlıkta Bayan Bethany'yi siyahın üstünde koyu mavi bir gölge halinde görmemi sağlayan tek şey vampir görüşümdü.

Tozu içime çekmekten boğazım yanıyordu. Hırıltılı bir sesle, "Beni öldürecek misiniz?" diye sordum.

Komik bir şey söylemişim gibi başını yana eğdi. "Bence daha iyi bir amaca hizmet edebilirsin."

"Siyah Haç'tan intikam almaya mı geldiniz? Yoksa benim karşıma dikilmeye mi?"

"Kendini ne kadar önemsiyorsun." Bayan Bethany beni de yanında sürükleyerek yürümeye başladı. Kolumu mengene gibi sıkıdığı için yüzümü buruşturarak öksürürken dengem yerinde olmadığı için sendeleyerek ayak uydurmaya çabaladım. "Siyah Haç'la işim siz doğmadan çok öncesine dayanıyor, Bayan Olivier. Sizin ölümünüzden sonra da süreceğini tahmin ediyorum."

Boğazıma yapışan korkuya rağmen (*Lucas nerede? Ya Raquel?*) Bayan Bethany'nin ölümümü planlamadığını biliyordum. Planlıyor olsaydı, beni çoktan öldürmüştü.

Bayan Bethany sözlerini sürdürdü. "Sana borçluyum. Sonuçta bunu mümkün kılan sensin."

"Ben mi? Ne demek istiyorsunuz?"

"Bay Yee'nin dersine rağmen, her vampir teknoloji delisi sayılmaz." Beni tünel boyunca yığılmış molozların arasından âdeta sürüklüyordu. "Annen ve babanın Evernight hesabına e-posta attığın zaman, ISP'nin izini sürüp New York'a ulaşmak çocuk oyuncağı oldu. Siyah Haç'ın bu şehirdeki merkezinin nereye konuşlandığını zaten biliyorduk. Yani bize harita çizmiş kadar oldun."

Ah, hayır. Bu saldırı benim hatamdı. Lucas Siyah Haç'ın internet kullanımı konusunda nasıl katı kuralları olduğundan bahsetmişti ama ben bunun o aptalca kısıtlamalarından başka bir şey olmadığını düşünmüştüm. Çok geçti. Artık arkasındaki nedenleri görebiliyordum.

"Buraya gelmeyeceğinizi söylemişlerdi," dedim afallamış bir halde. "Vampirlerin merkezlerine saldırmaya cesaret edemeyeceğini, bunun daha önce bir kez olduğunu ve liderlerini öldürdüklerini söylediler."

“Çok yakın zamana kadar doğruydı.” Yerlerinden oynayan taşlar ayaklarımın altında dönünce bileğimi burktum. Acıyla çığlık attım ve Bayan Bethany durarak beni şaşırttı. “Ama Evernight’a yapılan saldırıdan sonra, eskisine göre, aramızdan daha çok kişi bir araya gelip tavır almaya gönüllü oldu. Yeniden birleştik. Senin akılsız aşkın en azından bir işe yaradı. Benim için öyle. Senin içinse...”

“Lucas hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz.” Sonra *acaba biliyor mudur*, diye merak ettim ve dehşetten dona kaldığım bir an bana öldüğünü söyleyecekmiş gibi hissettim.

Oysa Bayan Bethany, “Bana bilmeden ve istemeden yaptığın bu iyiliğe karşılık sana hak ettiğinden daha iyi bir seçenek sunuyorum. İstersen eve gelebilirsin.”

“N-ne?”

“Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi hemen kavradınız. Bayan Olivier, Evernight’a dönebilirsiniz. Ana bina şu anda yaşanmaz durumda olmakla birlikte, sadece iki ya da üç ay sürecektir tamirat süresince kullanılmak üzere geçici barınaklar kurduk. Annen ve baban orada binanın yeniden inşasına liderlik ediyorlar. Elbette bu akşam bizimle gelmek istediler ama tedbirsizlikleri, çabalarımıza engel olurdu. Bizimle birlikte geri dönmen onları çok hoşnut eder.”

Hiç adil oynamıyordu. Ailemin Evernight’ta beni ve kapıdan içeri girmemi bekliyor olduğunu düşününce göğsümden bir hıçkırık zorla koparılmış gibi hissettim. “Gelmeyeceğim. Gelemem.”

Bayan Bethany’nin güzel ve ciddi yüzü çelik karanlığa çelikten çizgilerle kazınmış gibiydi. “Aşka değmez, biliyorsun.”

“Mesele sadece Lucas değil.” Ve değildi de. Gerçi ondan asla ayrılamayacağımı biliyordum. Ailem bana çok fazla yalan söylemişti. Bunun için onları affedebilirdim ama ne olabileceğim ve tam bir vampir olmanın yanı sıra başka ne gibi seçeneklerim

olduğu konusunda gerçeği bilmeliydim. Ailem o gerçeği öğrenmeme yardım etmeyecekti. "Bırakın beni."

Benimle savaşıacağından neredeye emindim ve direnecek durumda değildim. Oysa bunu söylediğime memnun olmuş gibi gözleri parladı. Nedense onu mutlu etmek, gözüme onu kızdırmaktan daha tehlikeli göründü.

"Tekrar karşılaşacağız, Bayan Olivier," dedi. "O zaman öncelikleriniz çok farklı olabilir. Benim de öyle."

Ne demekti bu? Soracak fırsatım olmadı. Bayan Bethany karanlıkta göz açıp kapayana kadar kayboldu ve ben yine yalnız kaldım.

Ah, Tanrım, şimdi ne olacak? Gözlerimi kırpıştırarak bulutlanan aklımı arındırmaya çalıştım. Havada dönen tozlar nihayet yatışmaya başlamıştı ve uzakta incecik bir ışık gördüm. Çok parlak değildi ama çıkış güzergâhlarının yakınına asılan acil durum lambalarından biri olduğunu anlamama yetti. En azından bu lambanın enerjisi kesilmemişti.

Siyah Haç eğitimimiz sırasında bize bir sorun olursa, yakındaki parkın uzak ucundaki bir alet deposunda ya da Hudson Nehri kıyısında buluşacağımız söylenmişti.

Ama ya Lucas yaralanmışsa ya da daha kötüsü... Hayır, aklıma bile getirmeyecektim. Yine de etrafımdaki enkazın arasında bir yerde yatıyor olabileceği düşüncesi dehşet vericiydi. Bir yanım kalmak ve onu bulmak için gerekirse son taşa kadar yerinden oynatmak istiyordu.

Ancak birkaç haftalık eğitimden sonra Lucas'ı daha iyi anlar olmuştum. Burada olsa ne diyeceğini biliyordum. O kadar ki, *Şu anda hiçbir şey yapamayacak kadar hırpalanmış durumdasın. Biraz yardım bul ve plan yap. Bununla ancak öyle baş edebilirsin,* dediğini duyar gibiydim.

Talimatlara uymayı aklıma koyarak ışığa doğru sendeledim. Belki de ben de bir askere dönüşüyordum.

Bu park Central Park kadar büyük ya da yeşil bir yer değildi. Adanın ucuna tutunmuş bir kaya parçasıydı ve Evernigh'tın etrafındaki dağlardan bile daha dikti. Vücudum bitkinlikten ve aşırı adrenalin yüklenmesinden sarsılarak kayaların üstünde ilerledim. Dışarısı karanlıktı. New York'ta hiç yaşamadığım kadar karanlık bir geceydi ve hiç eksik olmayan elektrik ışıklarından ilk kez mahrumduk. Gökyüzüne gerçekten bakmayalı çok uzun zaman olmuş gibiydi.

Barakaya vardığımda birkaç avcı dışarıda bekliyordu. Beni tanıyana kadar biraz gerildiler; sonra içlerinden biri seslendi. "Lucas? Geldi."

Lucas'ın dışarı koşmasını bekledim ama gelmesi birkaç saniye sürdü. Lucas bana ayakları onu aşağı çekiyormuş gibi ağır adımlarla yaklaştı. "İyi misin?" diye sordum.

"Ben... canımı yakmadılar." İfadesi tuhaftı.

Elleri ellerimi buldu. "Bana anlatmadığın nedir?"

"Vampirler yedi kişiyi öldürdü," dedi. Daha fazlasını söylemek ister gibiydi. Ve canını bu kadar yakanın ne olduğunu bildiğimi fark ettim.

"Eduardo. Biliyorum," diye fısıldadım. Lucas'ın gözleri benimkilerle buluştu. Bana nereden bildiğimi soracak sandım ve Eduardo'nun öldürülüşünü gördüğümü söylemek zorunda kalacağım anı korkuyla bekledim. "Annen. O nasıl?"

"Kabul etmekte zorlanıyor." Lucas gözlerini biraz ışık olsa, ufku göreceğimiz yöne, uzaklara çevirdi.

Şokun etkisiyle suçluluğumun tam ağırlığını hissedemeyecek kadar uyuşmuştum. Eduardo öldürüldüğü için üzgündüm ama onun için hissedebileceklerim bundan öteye geçmiyordu. Lucas,

Eduardo'dan benim hoşlandığımdan bile daha az hoşlanırdı ama kaybın ağırlığıyla neredeyse iki büklüm haldeydi. Canını yakan kendisinin değil, Kate'in kederiydi. Annesi sevdiği adamı kaybetmişti ve Eduardo için hissettiklerimiz bunun yanında hafif kalıyordu.

Ona sımsıkı sarıldım. "Annene git," diye fısıldadım. "Sana ihtiyacı var."

Lucas ellerini yüzümün iki yanına yerleştirip saçlarımı öptü. "Tanrıya şükür, sen iyisin. Senin için geldiklerini sandım."

Saldırmaları benim hatamdı. Bunu ona eninde sonunda itiraf etmek zorunda kalacaktım ama zamanı değildi. "Ben iyiyim."

Parmaklarını saçlarımın arasından kaydırды ve bana bir kez daha sarıldıktan sonra, yeniden Kate'in olduğu barakaya döndü. Ben orada dururken Raquel yanıma geldi. "Kurtulmuşsun."

"Sen de." Ona bakarken yüzümü buruşturdum. "Gözün morarıyor."

"Bu kez gerçekten dövüştüm," dedi Raquel. Neredeyse etrafımızdaki herkesin tatsız haline rağmen, Raquel'in gözlerinde vahşi bir enerji vardı. "Karşılık verdim. Müthiş bir histi."

"Sevindim."

"Ve sen de pek hoş görünmüyorsun hani."

Baştan ayağa tozla kaplı olmalıydım. Gerçi bir önemi de yoktu. "Dana da iyidir herhalde, değil mi?"

"Evet. Diğerleriyle birlikte, tutsağı buraya getirmelerine yardım ediyor."

"Tutsak mı?" Kulağa hiç hoş gelmiyordu.

Aynı anda Siyah Haç minibüslerinden biri insanın gözünü alan farlarıyla bize doğru geldi. Raquel de ben de gözlerimizi korumak için ellerimizi kaldırdık. "Sanırım garaj hasar almamış."

Dana minibüsün arka tarafından başını uzattı. "Onu nereye götüreceğiz?"

“Eliza’ya sorsam iyi olur,” dedi Raquel ve bunu yapmak için koşarak uzaklaştı.

Dana’ya doğru yürüdüm. “Yani... Tutsak seninle mi?”

“Evet, bugün kanunun uzun kolu benim.” Gülümsemeye çalıştı ama ruhsuz bir gülümsemeydi. Dana’nın da tutsak vampir konusunda en az benim kadar tuhaf hissettiğini düşündüm. “Şu anda baygın durumda ama uyandığı zaman onu büyük bir sürpriz bekliyor.”

Bakabilmem için hafifçe yan döndü. Gözlerim büyüdü. Minibüsün zemininde elleri arkadan bağlı ve tortop halde yatan adam, fazla tanıdıktı. İyice sokuldum ve onu tanıyınca içim dehşetle doldu.

Balthazar.

Sekizinci Bölüm

BALTHAZAR, SONBAHAR BALOSUNDAKİ KAVALYEM, BENİ arabayla Lucas'a sayısız kez götüren adam, sevgilim olmanın kıyısından dönen dostum, bir Siyah Haç tutsağı olarak baygın yatıyordu. Ayakları ve bilekleri zincirlerle bağlanmıştı. Bu yaralı ve takatsiz haliyle vampir gücü bile kaçmasına yetmezdi. Siyah Haç'ın ona iyileşme fırsatı tanıyacağından şüpheliydim. İnsaflarına kalmıştı.

Son bir ay içinde zaman zaman kendimi de bir tutsak olarak görmüştüm ama durumumun daha ne kadar kötü olabileceğini ancak şimdi anlıyordum.

"Nereye..." Sesim çatlak çıktı. "Onu nereye götürüyorsunuz?"

"Milos şehirde destek için kullanabildikleri yerler olduğunu söyledi. O yerlerden birine götüreceğiz." Dana'nın alnının ortasına yakın, hilal biçiminde bir kesik canını kurtarmak için verdiği mücadeleye şahitlik eder gibiydi. "Grup bir süre dağılmak zorunda kalacak, hepimizin bir arada kalabileceğimiz başka bir yer yok. O kan emiciler çok kişiyi öldüremedi ama bir süreliğine dağılmamızı garantilediler."

"Ben sizinle gelirim." Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Lucas'a danışmayı umutsuzca istiyordum ama şu anda Kate'i ve

onu rahatsız edemezdim. En azından Balthazar'la aynı yerde kalmamızı sağlarsam, daha sonra harekete geçme şansımız olabilirdi.

Dana başını onaylarcasına salladı. "Nasıl istersen. Normalde vampir taşıması için daha güçlü destek isterdim. Alınma, Bianca, biliyorsun, henüz acemisin ve..."

"İtirazım yok."

"Ama bu yakışıklı bir süre uyuyacağa benziyor."

Balthazar'ın ne kadar güzel olduğunu görebiliyorsa, bir canavar değil, bir kişi olduğunu nasıl olur da göremezdi?

Belki de Dana bir anlamda ne hissettiğimi anlamıştı çünkü, "Bu kısımdan her zaman nefret ederim," dedi.

Minibüsün eski ve çatlamış muşamba döşemesi bantla tutturulmuş yolcu koltuğuna tırmanırken, kendimi hiç olmadığım kadar pis hissediyordum. Nedeni tenimi kaplayan ter ve toz tabakası değildi. En yakın arkadaşlarımdan birinin muhtemel ölümüne taşınmasına yardım ediyor olma ihtimalimdi.

Yeni saklanma yerimiz Manhattan'ın diğer tarafında, nehrin aşağısındaydı. Yakında bir yük iskelesi vardı ve römorkörler ve mavnalar sonu gelmeyecek gibi görünen mavi ve yeşil renkli sandıkları boşaltmak için burada duruyordu. Nehir kıyılarını her zaman huzur veren yerler olarak düşünürdüm ama burası beton ve kablolardan ibaretti. Korna sesleri ve metal şangırtıları suyun yumuşak seslerini bastırıyordu.

Yanımda hiç ses çıkarmadan oturan Dana'yla birlikte, Milos ve diğer birkaç avcının baygın haldeki Balthazar'ı terk edilmiş hissi veren bir rıhtım istasyonuna taşımasını seyrettim. Bir an uzaklara kaçmak ve Lucas'ın beni bulacağına güvenmek için güçlü bir istek duydum. Ama bu içimde baskın çıkmaya çalışan korkağın sesinden başkası değildi. Korkumun beni kontrol etmesine uzun süre göz yummuştum. Bir şeylerin değişmesini elim

kolum bağı halde beklemiştim. Balthazar'ın ve kendi iyiliğiniz için, artık güçlü olma zamanıydı.

Neyle karşı karşıya olduğumu görmek için binadan içeri girdim. Dana peşimden gelmedi. Arkada kaldı ve gözlerini suya dikip parmaklarını minibüsün tavanına vurarak bekledi.

Rıhtım istasyonu suya yakın kısmında yükseltmiş bir alanı ve arka tarafta depo amaçlı kullanıldığı belli olan daha derin bir oyuğu olan, nispeten küçük tek bir odadan ibaretti. Duvarlar ve zemin betonu. Zemin o kadar yıpranmıştı ki mat kahverengiyle neredeyse harap görünüyordu.

Balthazar bir çuval gibi yere yığılınca Milos bileklerindeki zincirleri çözüp kollarını serbest bıraktı. Bir an umutlandım. Sonuçta onu öldürecek olsalar, bunu daha önce yapmazlar mıydı?

Balthazar'ı çarpışma sırasında öldürebilirlerdi ve haberim bile olmazdı.

Bu düşüncenin dehşeti yerini kısa sürede korkuya terk etti. Milos'un niyeti Balthazar'ın rahat etmesini sağlamak değildi. El bileklerinden birine bir kelepçe taktı. Benim şaşkın bakışlarım altında kelepçenin diğer halkasını depo bölümünü çevreleyen metal korkuluğa kilitledi. Sonra aynı şeyi diğer koluna da yaptı. Böylece Balthazar iki eli başının üstünde asılı kaldı. Baş öne düşerken, vücudu hafifçe seğiriyordu.

"Uyanıyor," dedi avcılardan biri.

Milos tavandaki bir sızıntının altına yerleştirilmiş gibi duran yakındaki bir kovaya doğru yürüdü. Kovanın içindeki su dalgalandı. "Ona biraz yardım etmemize ne dersiniz?" Sonra suyu Balthazar'ın üstüne boca etti.

Su Balthazar'a ve betona beni yerimden sıçratan güçlü bir tokat gibi çarptı. Balthazar nefes nefese ve neredede olduğunu anlamaya çalışarak kafasını kaldırdı. Avcıları karşısında gördüğü

anda, ellerinin bağı olduğunu anlamadan önce, geri çekilmeye çalıştı. Tuzağa düşmüştü. Yüzündeki şaşkınlık yerini öfkeye bıraktı.

Milos, “Şartların değişmesi hoşuna gitmedi, ha?” diye alay etti.

“Cehenneme kadar yolun var,” derken Balthazar’ın dili dolanıyordu.

“Sanırım orası senin ekibin oyun sahası, benim değil,” dedi Milos.

Balthazar aldığı yaraların sersemliğini üstünden atamamıştı. Vampirler insanlardan daha hızlı iyileşirdi ama ciddi yaraların iyileşmesi zaman alırdı. Balthazar kafasını dik tutmaya çabaladı. Koyu renk gözlerini odaklamakta zorlanmasına rağmen, nerede olduğunu ve kaçma şansının ne olduğunu anlamaya çalıştığı her halinden belli oluyordu.

Gözleri kapıyı aradı ve beni gördü.

Bakışındaki güç beni sarstı. Düşmemek için kapının çerçevesine tutunurken umutsuzca anlamasını diledim.

Onlara yardım etmiyorum. Seni bu durumdan kurtarmaya çalışacağım, dayanmalısın Balthazar, lütfen.

Balthazar’ın gözleri benden Milos’a ve çevresini saran diğer avcılara kaydı. Sonra benimle göz göze gelmek istemiyormuş gibi, kafasım eğdi.

Bir an öfkeli olduğunu sandım ama sonra gerçeği fark ettim. Balthazar birbirimizi tanıdığımız gerçeğini saklamaya çalışıyordu. Siyah Haç avcıları benim de onun gibi vampir olduğumu anlarsa beni de zincire vururdu. Ben onu korumaktan âciz kalmıştım ama Balthazar beni korumak için elinden gelen tek şeyi yapıyordu.

Avcılardan biri, “Hâlâ kendine gelemedi,” dedi. “Bence ona içinde olduğu durumu düşünmesi için biraz zaman verelim. Geri dönüp onunla daha sonra konuşalım.”

“Bence sakıncası yok,” dedi Milos. “Ben nöbet tutarım.”

Ben de nöbet tutmalı mıydım? Kimsenin öfkeye kapılıp aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için. Hayır, diye karar verdim çünkü avcıların Balthazar'ın canını yakmasına nasıl engel olacağım konusunda bir fikrim yoktu.

Yapmam gereken, hepimizi çok geç olmadan bu durumdan çıkarabilecek tek kişiyi bulmaktı. Lucas'ı.

Hiç ses çıkarmadan Dana ve diğerlerinin oradan oraya gidip insanların daha sonra dinlenebilecekleri ot şilteler hazırlanmasına yardım ederken, iki önemli şey öğrendim.

Öncelikle, yaklaşık yirmi Siyah Haç avcısı rıhtım istasyonunun bodrumundaki birkaç eski depolama mahzeninde kalacaktı. Orada bir sürü oda vardı ama çoğu silah depolamada kullanılıyordu. Buradan bir yere kıpırdamazsam, Lucas'ın beni bulacağına güvenim tamdı. Diğer avcılar şehrin farklı yerlerindeki noktalarda olacağı için, benim burada kalmam, Balthazar'a yardım etme şansımızı artırabilirdi. Yirmiye karşı iki, iki yüze karşı ikiden daha iyiydi, öyle değil mi?

İkinci olarak, elimizi çabuk tutmalıydık. Balthazar'la ilgili planlarını duymam çok sürmedi; aklıma bile gelmeyecek kadar kötüydü.

"Onu şafak söktüğünde güneşte kalacağı bir yere koydunuz, değil mi?" dedi Eliza, Balthazar'ı kastederek. Bizden birkaç dakika sonra gelmişti ve ben hiç sesimi çıkarmadan odanın uzak köşesinde eski battaniyeleri katlarken, yeni odaları teftiş ediyordu. "Bu, durumunu kötüleştirir."

"Tabii eğer yakın zamanda kan emmediyse. Sizce onun gibi iri yarı bir adam kansız kaç gün dayanabilir? Bence olsa olsa bir ya da iki. Ayrıca böyle bağlı durmak onun için yeterince kötü ve biz durumu daha da kötüleştirebiliriz." Odanın bir başka köşesinde

duran Dana itiraz etmeye hazırlanır gibi elindeki işte duraksadı ama ses çıkarmadı.

Eliza omuz silkti. "Konuşabilir durumda olması lazım. Bize neden şimdi saldırmayı seçtiklerini öğrenmeliyiz."

Ben zaten biliyordum ama itiraf etmem kendimi Balthazar'ın yanına, duvara zincirlenmiş bir halde bulmam demekti.

Sonunda sabahın üçüne doğru, grubumuzun son avcılar da istasyona doluştu. Kapıdan ilk giren Raquel oldu ve birkaç hafta değil, birkaç yıldır birlikteymiş gibi Dana'nın kollarına atıldı. Raquel'in yüzünde öyle aydınlık bir gülümseme vardı ki Balthazar'ın içinde olduğu tehlikeyi unutabilsem, onun adına sevinirdim.

İçeri en son Lucas ve Kate girdi. Odadaki tek ampulün titreşen ışığı yüzlerine tuhaf gölgeler vuruyordu. Kate bir gün içinde on yıl yaşlanmış gibiydi. Genelde arkaya yapıştırdığı koyu altın sarısı saçları dağılmıştı ve ifadesi boştu. Lucas annesini kolundan tutarak döşeklerden birine yönlendirdi. Kot pantolonu ve tişörtü kendisine ait olmadığını iyi bildiğim kana bulanmıştı.

Beni görünce minnetle kollarının arasına çekti. Kulağına, "Dışarı. Şimdi," diye fısıldadım.

Bitkin olduğu her halinden belli olsa da Lucas başını onaylarcasına salladı. Bodrum merdivenlerinin kapısından geçerken birinin nereye ya da neden gittiğimizi sormasını bekledim ama kimse sormadı. Umursamayacak kadar yorgundular. Raquel döşegine çoktan uzanmıştı ve büyük olasılıkla grubun geri kalanı da on dakikaya kalmadan uyumuş olacaktı.

Dışarı çıkınca yorgunluktan çatallanmış bir sesle, "Tamam," dedi. Nehrin karşı tarafındaki sular neredeyse tek ışık kaynağıydı. "Neler oluyor?"

"Balthazar'ı tutsak almışlar."

Lucas bir anda uyandı. "Kahretsın."

“Onu burada zincire vurdular.” Ana odayı işaret ettim. “Lucas, sanırım canını yakacaklar.”

Lucas’ın bana saçmaladığını söylemesini umdum ama söylemedi. “Bu bazen olur,” dedi kasvetli bir sesle. “Pek çok insan bundan hoşlanmaz, bunu yapmaz. Eduardo farklı hissederdi.” Bakışları uzaklaştı. Şu anda Eduardo için ne düşündüğü merak ettim. Eduardo Lucas’ın hem baş düşmanı hem de çocukluğundan beri babaya yakın bildiği tek kişiydi. Ve artık yoktu.

Güçlkle yutkunarak, “Lucas, sen... Sen asla...” dedim.

“Bunu hiç yapmadım.” Ama Lucas bu cevap konusunda iyi hisseder gibi görünmüyordu. “Bilgi almak için bir vampiri hırpalamak konusunda ne düşündüğümü bundan iki yıl önce sorsaydın, sana taraftar olduğumu söylerdim. Böyle bir olaya hiç karışmadıysam tek nedeni çok genç olmamdır.”

“Ya şimdi?”

“Şimdi aksini düşünüyorum çünkü sen bana çok şey öğrettin.” Elini yanağıma yerleştirince her şeye rağmen gülümsedim.

“Onu buradan çıkarmalıyız. Eliza’ya onu Evernight’tan tanıdığını söyleyemez miyiz? Ona Balthazar’ın kimseyi öldürmediğini söyleyebiliriz. Ben de onunla konuşurum ve her iddiasına girerim, Raquel de onu savunacaktır.”

Lucas başını salladı. “Öyle bir şey olmaz. Eliza hiçbir vampirin serbest bırakılmasına asla izin vermez.”

“O zaman onları Balthazar’ın canını yakmaktan nasıl alıkoyabiliriz?”

Birkaç uzun saniye boyunca sessiz kaldı. Ve sonra neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle, “Bianca, bunu yapmanın tek yolu onu öldürmek olabilir,” dedi.

“Ne?”

“Bu benim de yapmak isteyeceğim bir şey değil,” dedi her kelimenin üstüne basarak. “Ama eğer hızlı ölüm ile bir hafta

boyunca o adamlar tarafından hırpalandıktan sonra yavaş yavaş öldürölmek arasında bir tercih yapacak olsaydım, her defasında hızlı ölümlü yeğlerdim."

"Başka bir yolu olmalı," diye üsteledim. Risk korktuğumdan daha büyüktü.

"Bir şeyler bulmaya çalışırım." Ama sesi hiç umutlu değildi. Kaygım öfkeye dönüştü.

"Balthazar'a ne olacağı gerçekten bu kadar az mı umurunda? Yoksa ayakaltından çekilmesini sırf beni önemsediğı ve biz ikimiz neredeyse..."

Kendimi tutmakta geç kaldım. Lucas'ın attığı bakıştan neden bahsettiğimi anladığını fark ettim. Baharda bir gece, Lucas ve ben ayrıldıktan sonra, Balthazar'la aramızdaki çekim alev alıp tutkuya dönüşmüştü. Birbirimizin kanını içmiştik ve araya giren olmasa, birlikte olmamız an meselesiydi. Lucas ve ben bir araya gelince, her şeyi itiraf etmiştim ve şu ana kadar aramızda sorun olmamıştı. Lucas gerçekten sevdiğim kişinin kendisi olduğunu iyi biliyordu.

Bu yüzden Lucas'ı sırf kıskançlıktan Balthazar'ın ölümüne seyirci kalmaya razı olmakla suçlamamalıydım. Doğru olmadığını biliyordum ve Balthazar'la nasıl yakınlaştığımızı hatırlatmak Lucas'ı incitmekten başka işe yaramamıştı.

Lucas sadece, "Belden aşağı vurdun," dedin.

"Biliyorum. Üzgünüm." Lucas'ın yüzüne düşen bir bukleyi çekinerek ittim.

Elimi itmedi ama dokunuşum karşısında yumuşadığı da söylenemezdi. "Bu onu buradan kurtarmamıza yaramaz ama gel..."

Lucas beni Milos ve bir başka avcının nöbet tuttuğı istasyona soktu. Elleri zincirlenmiş bir halde yerde oturan Balthazar kafasını kaldırmadı. Nöbetçiler bize dönünce, Lucas, "Hey, çocuklar, biraz mola verin," dedi. "Birkaç dakika biz göz kulak oluruz."

Milos omuz silkti. "Bunu neden yapayım?"

"Çünkü bu kan emici benim kızımın peşine düştü." Lucas sahiplenici bir tavırla beni kendine çekti. Balthazar neredeyse sezilmeyecek şekilde gerildi. "Ve onunla... konuşmak istiyorum. Baş başa."

Diğer nöbetçi kabaca gülünce, Milos başını sallayarak ayağa kalktı. Gülümsemesi hiç hoşuma gitmemişti. "Keyfine bak. Önümüzdeki birkaç dakika boyunca kapının önünde hava alıyor olacağım. Hakla onu."

"Teşekkürler, ahbap." Kapı arkalarından kapanana dek Lucas, Balthazar'a kötü kötü bakmayı sürdürdü. Sonra, "Bianca kapının yanında dur. Geri gelirlerse ya da başka gelen olursa..."

"Ben hallederim."

Balthazar nihayet kafasını kaldırdı. Halinde acının ötesinde bir kötülük vardı; üzgün görünüyordu. "Böbürlenmeye mi geldin?"

Lucas, "Hayır, gerizekâlı," diye çıkıştı. "Seni özgür bırakmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Bana bu konuda yardımcı olmayı mı yeğlersin, yoksa kaçınılmaz acılı ölümünden önce bir süre surat asarak takılmayı mı? Karar senin."

"Bir dakika," dedi Balthazar, umutlanır gibi. "Buraya yardım etmeye mi geldin?"

Balthazar'dan bu kadar uzaklaşmak içime sinmese de kapıya gittim. "Canın acıyor mu? Sana bir şey yaptılar mı?"

"Bianca, senin bu insanlarla işin ne? Bu senin için çok tehlikeli." İçinde olduğu büyük belayı yok sayıp bir başkası için kaygılanmak tam Balthazar'dan beklenecek davranıştı. "Ne ve kim olduğunu biliyor olamazlar."

"Hayır, bilmiyorlar." Aşağıda kimse uyanıp duymasın diye sesimi iyice alçaltmışım.

Neyse ki muhtemelen bir patlamanın bile uyandırmayacağı kadar yorgundular. "Biraz para bulup başımızın çaresine bakana kadar onlarla kalmaya mecburuz."

Balthazar zincirlendiği metal korkuluğun dayanıklılığını test eden Lucas'a döndü. Ne yazık ki korkuluk bayağı sağlam görünüyordu. "Bianca'yı bu işten kurtarmalısın... Hemen. Lanet olası para için endişelenmeyin. Hemen gidin."

"Söylemesi kolay," dedi Lucas. "Yapması zor; özellikle göz kulak olman gereken bir başkası daha varken."

"Kelepçeleri çıkaramaz mısın?" diye yalvardım. "Hemen dönmeyeceklerini söylediler. Balthazar'ın kaçmak için yeterince zamanı olacak demektir. Bizi alt ettiğini söyleriz."

Lucas başını iki yana salladı. "Her yerde nöbetçileri var. Nöbet tutulmayan tek yer nehir ve akarsu sorunu göz önüne alınırsa, Balthazar'ın buradan yüzerek uzaklaşabileceğini sanmıyorum."

Balthazar yüzünü buruşturarak, "Kesinlikle hayır," dedi.

"Bir şeyler düşüneceğim," dedi Lucas. Kendini inandırmaya çalışır gibiydi. "Sen bu av partisine neden katıldın? Bayan Bethany'nin ayak işlerine baktığını hiç düşünmemiştim."

"Alakası yok," diye inledi Balthazar. "Ama Bianca'nın burada olduğunu söyledi ve ben... Başı belada olabilir diye düşündüm. Benimkinin şu anda olduğu türde bir belada."

Benim için korktuğundan kendini akıl almaz bir tehlikeye atmıştı. Ve bu gerçek, bütün bunları benim kabahatim yapıyordu. Bağlılığı karşısında duygulanarak ve kendime öfkelenerek kapının kasasına yaslandım ve bir an gözlerimi kapadım.

Balthazar'ın, "Neden bana yardım ediyorsun, Lucas?" dediğini duydum. "Seni son gördüğümde, vampirlerle savaşma fikrine hâlâ inanıyordun."

Lucas, "Beni görmeyeli biraz zaman oldu, değil mi?" diye yanıtladı. "Ayrıca sen ne olursa olsun Bianca'ya yardım ederdin. Bu yüzden ne olursa olsun ben de sana yardım edeceğim."

Başımı kaldırıncı Lucas ve Balthazar'ı birbirlerini süzerken buldum. Balthazar'ın gözlerinde ilk kez gerçek saygı vardı. "Tamam."

"Bu, senin için ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim olmadığı gerçeğini değiştirmiyor." Lucas bir küfür savurarak korkuluğu tekmeledi. "Balthazar, elimden geleni yapacağım ama hiçbir söz veremem."

"Anlıyorum," dedi Balthazar. Şimdi, Lucas'tan çok benimle konuşuyordu. "Benim için kendini tehlikeye atma. Değmez."

"Evet, değer," diye fısıldadım. Lucas'ın bakışları hızla bana döndü ama hiçbir şey söylemedi. "Seni burada bırakmamız söz konusu bile olamaz. Ne yapmam gerekirse gereksin, umurumda değil."

Lucas araya girdi. "Bir yolunu bulacağız. Ama birkaç gün sürebilir. Ve o günler hayli zorlu geçebilir."

Vampir keskinliğindeki kulaklarımla Milos ve diğer nöbetçilerin yaklaştığını duydum. "Döndüler."

Balthazar telaşla, "Bana ne yaparlarsa yapsınlar, sözüme güven, daha kötülerini yaşadım," dedi.

"Bu kadar emin olma," dedi Lucas. "Ama dişini sık."

Kapı hızla açıldı ve Milos ve diğer nöbetçi içeri girdi. "Yeterince eğlendin mi?"

"Sadece biraz sohbet ettik," dedi Lucas. Balthazar'a benim görebildiğim ama nöbetçilerin göremeyeceği uyarıcı bir bakış attı. Sonra vurmaya hazırlanır gibi yumruğunu sıkınca Balthazar yüzünü buruşturdu. Oyunculukları az kalsın beni bile ikna edecekti. Lucas gevşedi ve acımasız bir sırıtışla, "Onu bir süre düşünceleriyle baş başa bırakalım, ha?" dedi.

“Elbette,” dedi Milos pis pis gülerek. “Sen Bianca’yı yatağa götür.”

İkisi de alaycı birer kahkaha attı. Balthazar gözlerini kapadı.

Ben ağlamaya başlamadan, Lucas elimi tutup beni dışarı çekti. Gitmek istemesem de karşı koymadım. Balthazar’ı bir daha görebileceğimden emin değildim.

Dokuzuncu Bölüm

SİYAH HAÇ'LA YAŞAMANIN KLOSTROFOBİK BİR ŞEY OLDUĞUNU düşünürken başıma geleceklerden habersizmişim. Şimdi yirmi küsür kişi rıhtım istasyonunda, on kişinin bile rahatça uyuyamayacağı büyüklükte bir odaya tıkmıştık. Mahremiyet, sessizlik ve Lucas'la konuşma imkânı yoktu.

Ama en azından birbirimize yakındık.

Lucas ve ben teknik olarak yan yana ama ayrı duran şiltelerde yatıyorduk ama o odada, aramızdaki bir boşluk olması imkânsızdı. Yataklarımıza uzandığımız anda, Lucas battaniyeyi üstümüze çekiyor ve karnını sırtıma yaslayarak bana arkadan sarılıyordu. Bir kolu belime sarılıydı ve enseme sıcak nefesini hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapayıp anın tadını çıkardım. Keşke yalnız kalabilseydik. Keşke saldın ve Balthazar'ın ele geçirilmesinin etkisini üzerimden atabilseydim ve bütün vücudum titremeseydi. Ne tatlı olurdu.

Lucas enseme minik bir öpücük kondurdu. Bana bir yolunu bulacağımıza inanmamı söylemeye çalıştığını anladım. Ama ne kadar zor olacağını ben de en az Lucas kadar iyi biliyordum.

Parmak ucumu Lucas'ın elinde ve parmaklarında dolaştırdım. Kolunun alt kısmında ince tüyleri ve göbeğimde rahatlatıcı minik daireler çizen başparmağının her hareketini hissediyordum.

Bir anda dönüp onu öpmeyi düşündüm. Diğerlerinin uyanıp gülmesini neredeyse umursamayacaktım.

Ancak müthiş yorgundum ve Lucas'ın benden de beter durumda olduğunu biliyordum. Ayrıca yarın hem aklımıza hem gücümüze ihtiyacımız olacaktı.

Aklımda bu kadar çok şey varken uyumam mümkün olabilecek miydi, emin değildim ama sonra, bana göre daha birkaç saniye bile geçmeden, etrafımdakilerin kalktığını fark ettim. Bütün gece uyumuş ama hiç dinlenmemiştim.

"Anne?" dedi Lucas, dirseğinin üstünde doğrularak. Hâlâ bitişigimdeydi; bütün geceyi sarmaş dolaş geçirmiş olmalıydık. "Nasılsın?"

"İyiyim." Kate saçlarını sıkı bir atkuyruğuyla topladı. Vücudu o kadar gergindi ki kollarındaki bütün kasların çalıştığını görebiliyordum. "Yukarı çıkıyorum, bazı cevaplara ihtiyacımız var."

Mutsuzlukla iç geçirdim ama Lucas beni uyarmak ister gibi elini omzuma koydu. Omzumun üstünden ona bakınca, "Giyin," demekle yetindi. "Biz de orada olmalıyız."

Mekanik hareketlerle önceki gün de giydiğim kıyafetleri aldım ve kot pantolonumu giydim.

Etrafımızdaki eğitimli avcılar çoktan hazır oldukları için üst kata bizden önce çıkınca Raquel ile ben bir dakika kadar yalnız kaldık. "Üniforma olayına döndük gibi görünüyor," dedi Raquel yeni beyaz atleti işaret ederek. Siyah Haç acil durumlar için bir sandık dolusu atlet bulundurduğu için bugün herkes bir örnek giyinmişti. "Eşyalarımızı almak için tünele dönmemiz gerekecek. Bazıları hâlâ iyi durumda olabilir. Umarım en azından broşunu alabiliriz."

Lucas'ın hediye ettiği oltu taşı broş aklımdan çıkmıştı. Molozların arasında sonsuza dek kaybolduğunu düşünmek içimi acıtsa da bu, birinci önceliğim sayılmazdı. "Raquel, kimi tutsak aldıklarını biliyor musun?"

"Bir vampir," dedi rahat bir tavırla. "Bir dakika, yoksa Bayan Bethany mi? Yok canım, o kadar iyi bir şey olsa bize söylerlerdi."

"Balthazar."

Raquel hızla başını çevirdi. Böyle bir konuda şaka yapmam söz konusu olabilirmiş gibi, bana inanmadığını görebiliyordum. Balthazar ve Raquel okul yılı boyunca benim sayemde birlikte çok zaman geçirmişlerdi. Hep birlikte Riverton'a gitmiş, kütüphanede birlikte çalışmış ve piknik bile yapmıştık. Raquel, en azından vampir olduğunu öğrenene dek, Balthazar'ı severdi. Herhalde bir yıllık dostluk bir gecede silinemezdi.

Kelimeleri kesik kesik telaffuz ederek, "Haydi, yukarı çıkalım," dedi. "Geciktik."

Balthazar'ın tutulduğu odaya girdiğimizde etrafı sarılıydı. Dışarıda nöbet tutanlar dışında avcılarının tamamı tutsağın etrafını sarmıştı ve Kate sadece birkaç adım ötede, en önde duruyordu. Balthazar'ın korkuluğa kelepçeli duran kolları başının üstündeydi. Hırpalanan bileklerinin derisi soyulmuştu.

Balthazar kapı sesini duyunca başını kaldırıp bana baktı. Raquel, belki de utandığı için, başını eğdi. Ben de aynısını yapmak istedim ama Balthazar'ın gözlerindeki ihtiyacı gördüm. Bütün bunlar olurken bir dost yüzü görmek istiyordu. Bana düşen, bunu onun için yapacak kadar güçlü olmaktı.

"Yani bunun sadece bir intikam olayı olduğunu söylüyorsun." Kate zeminde bir ileri bir geri gidip gelirken, çizmelerinin sesi beton zeminde yankılanıyordu. "Biz sizin evinizi vurduk, siz de bizimkini, öyle mi?"

"Bana aynı şey gibi geliyor," dedi Balthazar. "Elbette sizin saldırınızın masumları tehlikeye atması dışında. Bizimki için bunu söyleyemem."

Kate'in cevabı Balthazar'ın yan tarafına gaddar bir tekme atmak oldu.

Hayır! Elimi duvara yasladım.

Kate, "Bir vampirden ahlak vaazı dinleyecek değilim," diye hırladı. "Hele kocamı öldürdüğünüz gecenin ertesinde."

Balthazar sessiz kalma sağduyusunu gösterdi.

Eliza yüzünde tatsız bir ifade ve kavuşturulmuş kollarla, uzak bir köşede, Lucas'ın yanında duruyordu. "Bir şeyin peşindeydiniz. İtiraf et," diyene kadar, sadece izleme niyetinde olduğunu sandım.

"Söyledim ya," dedi Balthazar, başını arkasındaki duvara yaslayarak. "İntikam peşindeydik."

Eliza başını iki yana salladı. "İmkânsız. O kadar çok sayıda vampirin birlikte hareket etmesi sık olan bir şey değil. Bayan Bethany bir şey planlıyor. Ve sen bize ne olduğunu söyleyeceksin."

"Bir şey planlıyor olabilir," dedi Balthazar beni şaşırtarak. Ama bunu söylerken Lucas'a baktığı gözümünden kaçmadı. Bu bilginin önemli ve bilmemiz gereken bir şey olduğunu düşündüğü belliydi. "Sanırım son bir ayda son yüzyılda etmediği kadar seyahat etti. Evernight yanınca kendini münzevi addeden vampirler de onun yanına koştu. Yani başka bir deyişle bize ortak bir amaç verdiniz. Bayan Bethany bundan istifade edebilir."

"Ne yapmak için?" diye sordu Eliza.

Balthazar yorgun bir tavırla gözlerini kapadı. "Bilmiyorum. Bayan Bethany buraya geleceğimizi söylemeden önce ayrılmayı planlamıştım. Sırlarını benimle paylaşmaz."

Balthazar neden Evernight'tan ayrılmayı planladı ki, diye aklımdan geçirdim. Normalde okulun onarılmasına yardım edecekler arasında olurdu.

Aklıma Balthazar'ın Siyah Haç'ı Evernight'a yönlendiren psikopat kız kardeşi Charity geldi. Onu vampire dönüştüren Balthazar'dı ve bunun için kendini hiç affedememişti. Charity yangından sonra ortadan kaybolmuştu ve büyük olasılıkla, Balthazar hâlâ onu bulmaya ve uzun zaman önce kaybettikleri yakınlığı yeniden sağlamaya çalışıyordu.

"Demek bilmediğini söylüyorsun." Eliza bir adım daha yaklaştı. Bir elinde bir silah olduğunu gördüm ama bu neon yeşili bir su tabancasından başka bir şey değildi. Oyuncak inanılmaz derecede komik görünüyordu ama içinin kutsal suyla, bir vampiri asit gibi yakacak gerçek kutsal suyla dolu olduğunu anladım. "Sana inanmadığımı anlıyorsundur."

"Evet," dedi Balthazar. "Böyle olacağını tahmin etmiştim."

"Korkmuşa benzemiyorsun," dedi Eliza.

Balthazar zincirlerinin izin verdiği ölçüde omuz silkti. "Bizim türümüz için ölüm sadece bir başlangıçtır. Bazen o ikinci ölümün yeni bir eşik olduğunu düşünürüm."

"Ölmek olabilecek en kötü şey değildir," dedi Kate elini Eliza'ya uzatırken. Eliza su tabancasını ona attı. Kate tabancayı yakaladı, Balthazar'a çevirip tetiği çekti.

Kutsal su değdiği anda Balthazar'ın teni cızırdamaya başladı. Çıığı o kadar dehşet vericiydi ki bayılacağımı sandım. Sonra yanık kokusunu duydum ve düşmemek için duvara tutunmak zorunda kaldım.

Raquel, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. Benzi atmuş bir halde dışarı koştu. Gözyaşlarının bulanıklaştırdığı gözlerimle, Dana'nın Raquel'in peşinden gittiğini gördüm.

Kate, Balthazar'ın acı içinde kıvranan vücudundan yükselen dumandan etkilenmiş benzemiyordu. "Ne iş çevirdiğini bilmediğinden emin misin?"

Balthazar titrek bir sesle "Ha-hayır..." diyebildi.

“Sana inanabilirim,” dedi Kate. “Ama umurumda değil.”

Kate üstüne bir miktar kutsal su daha püskürtünce, Balthazar bir çığlık daha attı. Çıığı bende üstüme asit boca ediliyormuş hissi uyandırdı. Yere kaydım ve dizlerimi göğsüme çektim.

Milos, “Hey, Lucas,” dedi. “Kız arkadaşın bayılmak üzere. Onu temiz havaya çıkarsan iyi olur.”

Başımı iki yana sallamaya çalıştım. Balthazar’ı böyle acı çerken görmekten daha kötü olan bir şey varsa o da onu yalnız bırakma düşüncesi idi. Ama Lucas hemen yanıma geldi ve beni ayağa kaldırdı. “Gel,” diye mırıldandı. “Bu kadarı yeter.”

“Ama...”

“Bianca. Lütfen.”

Balthazar zincirlendiğı yerden, “Çıkın dışarı!” diye haykırdı. “Çıkmanızı istiyorum! Hepinizin gitmenizi istiyorum!”

“Demek öyle, kan emici,” derken Kate’in sesi her zamankinden daha sertti. Lucas beni kapıdan dışarı itti.

Dışarı çıkınca gırtlığımı ve karnımı acıtan sarsıcı hıçkırıklarla haykırarak ağlamaya başladım. Ben yere yığılınca Lucas yanımda diz çöktü ve ben ağlarken ellerini sırtıma koydu.

“Bir yolunu bulacağım,” dedi çaresiz bir sesle. “Biz sadece... bir yolunu bulmak zorundayız.”

Ağlamama son vermeye çalışarak ona yaslandım. Uzakta, nehir kıyısında başı ellerinin arasında oturan Raquel’i görebiliyordum. Dana da yanındaydı. Raquel’in bile Siyah Haç’ın ne kadar ileri gidebildiğini görmüş olması mümkün müydü? Dana’nın da görmesini sağlayabilir miydi? Balthazar’ı kurtarmak için büyük bir numara çevirmemiz gerekirse, yanımızda olmaları işe yarayabilirdi.

Bana sonsuzluk kadar uzun gelen birkaç dakikanın ardından, avcılar dışarı çıkmaya başladı. Kate dışarı çıkınca Lucas’a bakıp omuz silkti. “Bayıldı. Daha sonra yine deneriz.”

"O herif gerçekten bir şey bilmiyor olabilir," dedi Lucas. "Beyan Bethany gözdelerini kayırır ve Balthazar More onun sevgili oyuncaklarından biri değildi."

"İkiniz onu tanıyor musunuz?" Kate'in gözleri kısıldı. Gözyaşlarının arkasındaki gerçeği, tiksinti değil merhamet hissettiğimi anladığımı fark ettim. Merhamet canını daha fazla sıkardı.

Lucas aceleyle, "Geçen sene Bianca'ya yazdı," dedi. "Bianca ona hayır dedi ve herif bundan hiç hoşlanmadı. Olay çıkardı. Bu yüzden onu etkiliyor."

Kate omuz silkti. "İnsan bizim tarafımızda olmanı bekliyor, Bianca."

Ve işte o anda kafama dank etti. *Ah, tabii ya, işte bu!*

Gülümsememek için tırnaklarımı avuçlarıma batırarak, "O kadar yorgunum ki..." dedim.

"Ben de..." Kate'in omuzları çöktü. "Tanrım, ben de."

O uzaklaşırken, Lucas'a döndüm. "Balthazar'ı nasıl kurtacağımızı biliyorum."

İlk başta, elimizden beklemekten başka bir şey gelmedi. Lucas benimle yakındaki bir markete geldi. Birlikte biraz portakal suyu ve ballı çörek aldık. Selofan kâğıdına sarılı, uhu gibi yapış yapış olan çöreklerdendi ama bir şeyler yemeyeli bir günden fazla olduğu için kurt gibi saldırdım.

Kaldırımında yürürken Lucas, "Başka bir ihtiyacın var mı?" diye sordu. Kandan bahsettiğini biliyordum.

"Bana bir saniye verirsen, hemen bir şey yakalarım."

"İstersen, ben..."

"Hayır," dedim kararlı bir sesle. "Lucas, kanını içmem son çare olmalı. İkimizi yeterince değiştirdi zaten."

"Bizi birbirimize bağlıyor. Bu kötü bir şey değil ki."

Lucas'ı savaşın ortasında sadece kanının yarattığı bağ sayesinde bulmama ramak kaldığım hatırladım. Ama Lucas bunu bilmiyordu ve başka bir şeyden bahsediyordu. "Sen Balthazar'ı kıskanıyorsun," dedim.

"Kıskanmalı mıyım?"

"Benim kastettiğim... Lucas, seni sevdiğimi biliyorsun. Sadece seni. Ama onun kanını da içtiğimi de biliyorsun ve sanırım seni deliye döndüren bu. Tamamen farklı bir şey olduğunu lütfen anla."

"Tamamen daha yoğun demek istiyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Farklı. Hepsi bu. Güven bana, bu dünyada beni sana yakın olmaktan daha fazla delirtecek hiçbir şey yok."

"Onu önemsiyorsun," dedi alçak sesle. "Saklamana gerek yok."

"Seni daha fazla önemişiyorum."

Kollarımı boynuna dolayıp onu öptüm. Ağzında portakal suyunun tadı vardı. Öpüşü ilk başta şefkatliydi ama kısa süre de derinleşti. Dudaklarımız aralanıp dilinin dişime hevesle sürtündüğünü hissederken, Lucas belimi daha sıkı kavradı. Bir önceki geceyi, yan yana uyumamızı hatırladım. O zamanki yakınlığımızı şimdiki öpüşmemizle birleştirtince, dizlerimin bağını çözecek kadar güçlü bir görüntüyle sarsıldım.

Tekrar ve bu kez daha sert öpüştükten sonra kendimi geri çektim. "Beni acıktırıyor sun."

"Dediğim gibi, benim için sakıncası yok."

"Ve ben de hayır dedim. Bir şey yakalayacağım. Sakın bakma, olur mu?"

"Utangaç şey," dedi ama arkasını döndü.

Dürüst olmam gerekirse kana o kadar susamamıştım ama yeltenmek üzere olduğumuz şey riskliydi. Konsantre olmam gerekiyordu. Ve güçlü.

Bir güvercini mideye indirip ağzımı bir şişe portakal suyuyla iyice çalkaladıktan sonra, Lucas'la rıhtım istasyonuna döndük. Yeniden Balthazar'ın başına çökmüş olmalarından korkuyordum ama canı çok yanmış olmalıydı ki saatlerce kendine gelmedi. Bitmek bilmeyen bir bekleyiştı.

Bana verdikleri işle, yani yakındaki boş bir alanda kazık sivriltmekle uğraşırken, Raquel gelip yanıma oturdu. Bir süre, hiç konuşmadan, sıcak güneşin altında ter dökerek kazıkları yonttuk ama sonunda Raquel, "İçeride olanlar fenaydı," dedi.

"Evet. Öyleydi."

"Eskiden onu önemseydiğini biliyorum." Raquel kazığı hızla yontarken ahşaptan kıymıklar dökülüyordu. "Herhalde... Böyle bir şey olurken sana söylediği yalanları hatırlamak zor oluyordur."

"İşkence demek istiyorsun." Yaşanandan adıyla bahsetmemizin daha doğru olacağını düşündüm.

Raquel duraksayınca bıçağı birkaç saniye boyunca havada asılı kaldı. Sonra başını salladı. "Evet. İşkence."

Belki de Siyah Haç'ın onun yerine düşünmesine izin vermek yerine, gerçekten akli başında bir şekilde düşünüyordu. Öğrenmeyi çok istiyordum ama zamanı değildi. Lucas ve ben bunu tek başımıza halledebilirdik; onu işe katmamamız Raquel için daha iyi olurdu.

Nihayet alacakaranlık çökerken Milos, "Kendine geliyor," diye seslendi.

Lucas'la birbirimize baktık. Herkesin içeri girmesini bekledik çünkü çarpıcı bir giriş yapmamız gerekiyordu.

"İyi bir aktris sayılmam," diye mırıldandım. "Ama üzgün rolü yapmak zor olmayacak."

"Öfkeli, öfkeli, öfkeli." Lucas kendi kendine konuşuyordu. "Pekâlâ, yapalım şu işi. Hazır mısınız?"

"Evet. Haydi gidelim."

Birlikte rıhtım istasyonuna koştuk. Biz içeri girince Milos döndü, bizi görünce yüzünü buruşturdu. "Kız arkadaşın yine ağlayarak kaçacak mı yoksa?"

Lucas, "Bianca ve benim tamamlamamız gereken bir iş var," diye çıkıştı.

Milos şaşırmıştı ama bir adım geri çekildi.

Lucas kalabalığı yararak ön tarafa ilerlerken ben de arkasından gittim. Bu senaryoda ben oyuncu değildim. Dürüst olmak gerekirse, sarsılmış görünmesi ve ağlaması gereken bir figürandım. Bu kadar çaresiz görünmekten nefret etsem de bunun benim planım olduğunu düşünüp teselli bulmalıyıldım.

Sonra Balthazar'ı gördüm ve bende teselli diye bir şey kalmadı.

Teni kutsal suyun açtığı yarıklarla kaplıydı. İki gözü birden şişmiş ve morarmıştı ve peş peşe aldığı darbeler yüzünden çenesi yumru yumru olmuştu. Yarılan dudakları bilekleri gibi kan içindeydi. Bir insanın görünebileceğini tahmin edebileceğimden çok daha kötü görünüyordu. Kan çanağı gözleri, donuk ve kayıtsız bakışlarla benimkilerle buluştu. Yardım geleceğini hayal bile edemeyeceği bir boyuta geçmiş gibiydi.

"Geri çekil, anne," dedi Lucas annesini kenara iterken. "Sıra bende."

"Sen öyle san." Öfke, balkabağından yapılma bir Cadılar Bayramı fenerinin mumu gibi, Kate'i içten aydınlatır gibiydi. "Bu yaratık Eduardo'yu öldürdü. Önce cevaplarımı alacak, sonra da derisini yüzeceğim."

"Tek yaptığı Eduardo'yu öldürmek değil." Lucas kasılarak Balthazar'a yaklaştı. Balthazar tepki vermedi. "Bianca'nın peşine düştü. Bunu biliyorsunuz. Ama bilmediğiniz, benim de bugüne kadar bilmediğim, ne kadar ileri gittiği. İstedikini elde etmek için Bianca'nın canını yakmaya ne kadar yaklaştığı."

Ağlayışım rol değildi. Korkuluğa zincirli kan içindeki, harap şahıstan korkuyormuşum gibi, vücudum titreyerek geri çekildim. Avcılar, bir vampirden gördüğümü sandıkları eziyete saygı duyarak geçmem için iki yana ayrıldılar.

Lucas, Balthazar'ın saçına yapıştı. Yüzümü buruşturdum ama rolünü oynamasının başka yolu yoktu. "Sevgilimi becermeye çalıştın," diye kükredi.

"Şey, bilirsin." Balthazar'ın yaralı sırtışı gerçekten farksızdı. "Biri bu işin gerçekten nasıl yapıldığını ona göstermeli diye düşündüm."

Lucas, Balthazar'ın suratına elinin tersiyle sert bir tokat indirdi. Avcıların birkaç tanesinden onaylayan sesler yükseldi. Tezahürat değil de, "evet" ve "işte bu" tadında mırıltılar. Hepsinden o kadar çok nefret ediyordum ki çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

"Dinle beni," dedi Lucas soluk soluğa. Yeşil gözleri çakmak çakmaktı ve müthiş vahşi görünüyordu. Böyle olduğu ve öfkesine teslim olduğu zamanlarda, bazen beni bile korkutuyordu. "Senden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Canını yakmaktan asla bıkmayacağımı da. Bu yüzden, bilmek istediklerimizi bize anlatmakla ve bunu hemen yapmakla iyi edersin. Yoksa varlığının son anına kadar seni benim elime bırakacaklar. İnan bana, hızlı olmasını tercih edersin. Söyle Balthazar, hangisi olacak?"

Vampir olmayan birinin duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Bir şey uydur," diye mırıldandım. "Gerisini biz hallederiz."

Kafası karışan Balthazar tereddüt etti. Lucas bacağına bir tekme attı.

Haydi, Balthazar. Bir şey bulabilirsin. Herhangi bir şey. Bize güven, yeter.

Lucas, "Dökül bakalım!" diye haykırdı. "Bayan Bethany neyin peşinde?"

"Senin!" dedi Balthazar. "Senin peşinde."

“Lucas’ın mı?” Kate telaşla öne çıktı. “Oğlumu neden istiyorlar?”

“Bayan Bethany onu suçluyor,” dedi Balthazar. Diğerleri bunu kafasına estiği gibi uydurduğunu anlıyor muydu acaba? Görünüşe bakılırsa, anlamıyorlardı. “Ve sanırım, Lucas’ın kayıtlarına girdiğini düşünüyor. Çok fazla şey bildiğinden korkuyor. Bayan Bethany okuluna bir casus yerleştirdiğiniz gerçeğini bir türlü aşamadı. Bu onu delirtiyor. Sanırım Evernight’ın yakılması son damla oldu.”

Kate çenesini kaldırdı. “Yani korkuyor diyorsun. Çaresiz. Başka ne yapacağını bilemediği için oğluma saldırıyor.”

“Ne yapacağını biliyor,” dedi Balthazar. “Lucas Ross hayatta olduğu sürece, Bayan Bethany de peşinde olacak. Ve onunla olan herkesin. Belki de ona yapışırken iki kez düşünmek istersiniz. Şu andan itibaren, Lucas’ın yanında duran herkesin nalları dikme olasılığı çok yüksek. Tıpkı onun gibi.”

Kate oğluna serinkanlılıkla baktı. “Ona inanıyor musun?”

“Evet,” dedi Lucas kemerinden bir kazık çıkarırken. Sonra kazığı Balthazar’ın göğsüne indirdi.

Raquel’in çılgınlığını tutmak için iç çektiğini duydum. Balthazar acıyla inledi ama aynı anda bilincini kaybedip felç olmuş bir halde öne yığıldı.

Lucas, “Bu çöpü kendi ellerimle yakmak istiyorum,” dedi. “Bianca da benimle gelebilir. Herifi ateşe vermenin ona yaptıklarını unutmasına faydası olabilir.”

Eliza başını salladı. Ben gözlerimi kurularken, Kate ellerini omuzlarıma koydu. “Şunu unutma,” dedi. “Artık özgürsün.”

Diğerleri Balthazar’ın hareketsiz bedenini minibüse yüklememize yardım etti. Göğsünden çıkan kazıkla bu kadar... ölü görünmesini kaldıramıyordum. Milos’un Lucas’a vampir cesetlerini yakmak için uygun yerler konusunda akıl vermesi bana bunu daha önce defalarca yaptığını düşündürdü. Ve içim ürperdi.

Minibüsün kapısını çarparak kapadım. Lucas motoru çalıştırıp yola koyuldu. Birkaç blok uzaklaşınca Balthazar'ın yattığı arka tarafa geçtim ve "Şimdi?" dedim.

Lucas gözlerini yoldan ayırmadan başını salladı. "Şimdi."

Kazığı iki elimle kavrayıp Balthazar'ın göğsünden çıkardım.

Tahta parçasının çıkmasıyla Balthazar yerinden sıçradı ve sonra acı içinde kıvranmaya başladı. Kanlı elleri göğsündeki yara uzandı. "Neler..."

"Şişşt..." Elimi alına koydum. "İyisin. "Seni öldürecekmişiz gibi yapmamız gerekti. Seni oradan kurtarmanın başka yolu yoktu."

"Bianca?"

"Evet, benim. Olanları hatırlıyor musun?"

"Sanırım." Balthazar yüzünü buruşturdu ama kendini zorlayarak gözlerini açtı. "Sen ve Lucas..."

"Seni oradan kurtardık," diye seslendi Lucas. "Dinle. Vakitimiz dar. Seni bırakabileceğimiz bir yer var mı? İyileşene kadar güvende olabileceğin bir yer?"

Balthazar başını evet dercesine sallamadan önce birkaç dakika düşündü. "Çin Mahallesi. Bir dükkân. Sahibini tanıyorum. Saklanmama yardım edecektir."

"Seni oraya götüreceğiz," dedi Lucas.

"Teşekkürler," dedi Balthazar. Bir eli benimkini buldu. Normalde çok güçlüydü ama şimdi parmaklarımın üstündeki baskısı bir çocuğunkinden bile daha hafifti. "Siyah Haç... Onların senden..."

"Benden haberleri yok," dedim. "Lucas bana göz kulak oluyor. Güvendeyim."

Balthazar başını onaylarcasına salladı. Yakışıklı yüzü şişmiş ve çarpılmıştı. Ona bakarken yanımda en azından bandaj getirebilmiş olmayı istedim. Bu kadar ciddi yaraların iyileşmesi bir

vampir için bile haftalar sürerdi. Ağzının köşesindeki kanı silerken gülümsemeye çalıştım ama zordu.

Sonunda Çin Mahallesi'ne ulaştık. Balthazar'ın söylediği sokak küçük ve inanılmaz derecede kalabalıktı. Neredeyse bütün dükkânların tabelaları Çince'ydi. Kendimi bambaşka bir ülkeye gelmiş gibi hissettim.

Lucas arabayı ikinci sıra olarak park etti ve omzunun üstünden bize baktı. "Gideceğin yere ulaşabileceğinden emin misin?"

"Belki Bianca bana eşlik edebilir?"

"İyi fikir," dedim. Balthazar'ın yol kenarında bayıldığını, bir hastaneye sürüklendiğini ve derhal ölü ilan edildiğini hayal etmek zor değildi. "Hemen dönerim."

"Ben bloğun etrafında döneceğim." Lucas yolcumuza baktı. "Bol şans, Balthazar."

"Teşekkürler. Ciddiyim."

Önce ben indim ve Balthazar'ın ağır kolunu omzuma atmasına izin verdim. Ayakta güçlkle duruyordu. Lucas minibüsün kapıları kapanır kapanmaz, harekete geçti. Birkaç kişi kan revan içindeki Balthazar'ı süzse de kimse tek kelime etmedi. New York böyle bir yerdi.

Yürümeye başladığımız anda, Balthazar, "Benimle gel," dedi.

"Seninle geliyorum. Dükkânı bulacağız. Şurada bir yerde olmalı."

"Hayır, demek istediğim, Lucas'la geri dönme. Seni burada saklayabilirim."

Şoke olmuş bir halde, "Balthazar, bunu konuştuk," dedim. "Ne hissettiğimi biliyorsun."

"Aşkla bir ilgisi yok." Yanımda topallarken bileğinden eline süzülen birkaç damla kan kaldırıma düştü. "Siyah Haç'ın ne olduğunu gördün. Neler yapabileceklerimi. Bianca, gerçeği öğrenirlerse, bana yapılanın onda biri sana yapılırsa..."

"Olmayacak," dedim. "Lucas ve ben yakında onlardan ayrılacağız. Söz veriyorum."

Balthazar ikna olmuşa benzemiyordu ama başını salladı.

Dükkâna ulaştığımız zaman, tezgâhın arkasında oturan yaşlıca kadın Çince haykırmaya başladı. Önce birinin 911'i aramasını istediğini sandım. Sonra daha da yaşlı ve neredeyse tamamen kel bir adam dükkânın arka tarafından içeri girdi. Balthazar'ı görünce hızla yanımıza geldi. Söylediklerinden ya da Balthazar'ın Çince cevabından bir kelime anlamasam da kaygısını ifade ettiğini hissetmiştim.

"Arkadaşımız," dedim.

"1964'ten beri." Balthazar tek eliyle yanağımı okşadı. "Lütfen dikkatli ol."

"Olacağım. Balthazar, tekrar görüşemezsek..."

"Sorun yok," dedi. "Biliyorum."

Beni öpecekmiş gibi öne eğildi, sonra yüzünü buruşturdu. Dudakları harap durumdaydı. Daha iyi durumdaki elini tutup avuç içini öptüm. Çin Mahallesi'nin hengâmesinin arasından Lucas'a ve Siyah Haç'ta bizi bekleyen tehlikeye doğru koştum.

Onuncu Bölüm

“SANA ÖZEL BİR SORU SORABİLİR MİYİM?” DEDİ RAQUEL.

Ona temkinle baktım. Büyük Merkez Terminali’nde Milos ve Dana’yla eşleşmiştik. Etrafımız telaşlı bir kalabalıkla çevriliydi ve herhangi bir alışveriş merkezinde görebileceğiniz kadar çok dükkân yan yana sıralanmıştı. Bir tren istasyonuna göre inanılmaz güzeldi. Bol miktarda beyaz mermer, altın bir saat ve benim en sevdiğim kısmı, dore takımyıldızlarının çizildiği yüksek, gök mavisi bir tavan. Bütün bunlara rağmen, içten bir sohbet için doğru bir yer sayılmazdı. Raquel’in neden bu anı beklediğini merak ettiysem de, “Tabii, sor,” dedim.

Niyetiyle ilgili tahminim, “Sen ve Balthazar ne kadar yakınlıştınız?” sorusuyla doğrulandı.

“Kastettiğin buysa, ona hiç âşık olmadım.”

“Ama Lucas’ın iki gece önce... Hani... Balthazar’ı...” Raquel olduğunu sandığı şeyi ‘öldürme’ kelimesini kullanmadan tarif edebilmek için çırpındı ama başaramadı. “Balthazar’ın seni onunla seks yapmaya zorladığını öne sürdü. Ben sanıyordum ki ikiniz... Şey... Seni zorlaması gerekeceği aklıma gelmemişti.”

Raquel, Lucas ve benim Balthazar’ı kurtarmak için çevirdiğimiz oyunun iç yüzünü görebilecek tek kişiydi. Günün birinde ona bu kadarıyla ilgili gerçeği söyleyebilmeyi umuyordum ama şimdi

değil. "Lucas öfkelen-di. Söylediğim bazı şeylere gereğinden fazla anlam yükledi ve küplere bindi, sanırım. Öfkesini sen de bilirsin."

"Ah, tamam." Pek ikna olmuşa benzemeyen Raquel sürekli kıpırdanıyordu.

Yakınımızdaki bir istasyon görevlisi, orada takılan ergenler olduğumuzu sanarak bize pis bir bakış attı. Demek istediğim, evet ergendik ve evet, orada takılıyorduk ama aynı zamanda burada avlandığına dair söylentiler olan bir vampiri gözetliyorduk. Bana göre bu yeterli bir gerekçeydi ama izah edebileceğimiz bir şey değildi. "Haydi," dedim. "Biraz dolaşalım."

Raquel benimle birlikte yürümeye başladı. "Ciddi ciddi gereğinden fazla bilgi alanına girerek soruyorum, sen ve Balthazar seks yaptınız mı?"

"Hayır, yapmadık." Raquel bana şüpheli bir bakış atınca ekledim. "Bir keresinde gerçekten yaklaştık. Ama araya bir şey girdi. Hani şu görsel sanatlar odasındaki hayalet olayını hatırlıyor musun?"

"Evet. Vay canına, paçayı son anda kurtarmışsın, öyle değil mi? Demek istediğim, bir vampirle seks. İyyy." Raquel karşımızdaki kalabalığı taramaya devam ediyordu. Sürekli tetikteydi ve bu konuda benden daha iyiydi. "Neredeyse oradaki hayaletlerin sana yardım etmeye çalıştığını söyleyeceğim."

Hayaletlerin beni öldürmeye ve sahiplenmeye kalkıştıkları o gece havanın mavi-yeşil serinliğini hatırladım. "Ama öyle olmadığını kesinlikle biliyoruz."

Yoğun kalabalıktan nispeten daha تنها bir koridora çıktık. Trenlerine ulaşmaya odaklanmış ya da iPod'larını dinlerken düşüncelere dalmış yorgun yolcular her iki yönde sıra halinde ilerliyordu. Her şey bana oldukça sıradan görünüyordu.

"Anlamamış olman çok tuhaf," dedi Raquel.

"Ne demek istiyorsun?"

“Balthazar’ın vampir olmasını kastediyorum. Demek istediğim, kalbinin atmadığını hiç fark etmedin mi? Ya da vücudunun bizimkilerden daha soğuk olduğunu?”

Hazırlıksız yakalanmışım. Bir cevap bulmaya çalıştım. “Şey, ben asla, demek istediğim, bu insanın genelde dikkat ettiği bir şey değildir. Pek çok kız kendine ‘Tanrım, çıktığım erkek canlı mı acaba?’ diye sormaz. Değil mi?”

“Sanırım.” Raquel ikna olmuşa benzemiyordu ama sonra başka bir şey dikkatini çekti. Eliyle işaret etti. “Hey, şu parkaya bak.”

Neyi kastettiğini biliyordum. İnsanların sıcakladığı ortamlarda genelde üşüyen vampirler zaman zaman yaz ortasında kışlık giysiler giyerdi. Bu Siyah Haç’ın bize dikkat etmemizi öğrettiği ipuçlarından biriydi. (Ailem genelde kat kat giyinmeye özen gösterirdi.) Ve önümüzdeki bir adam sırtında ağır, beyaz bir parkayla, istasyonun günün bu saatindeki alışıldık trafik akışının ters istikametinde ilerliyordu.

“Sadece ucubenin teki de olabilir,” dedi Raquel.

“Büyük olasılıkla öyledir. Sonuçta New York’tayız.”

Ama ben öyle olmadığını biliyordum. Nereden bildiğimi söyleyemezdim. Belki de Balthazar’ın zamanla geliştireceğini söylediği vampir duyusu sayesindeydi. Bu beyaz parkalı ve uzun, kızıl kahverengi saçları rastalı adamın benim gibi bir vampir olduğunu biliyordum.

Tadım kaçtı. Siyah Haç’la birlikte hareket etmeye başladığım andan beri böyle bir anm korkusuyla yaşıyordum. Olay vampir avma dönüşmek üzereydi ve ben bu adamı kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım. Yoksa katil olacaktım.

Yapılacak en mantıklı şey, Raquel’i şüphesinden vazgeçirmektir ama artık çok geçti. Raquel’in parlak ve dikkatli gözleri adama sabitlenmişti bile. “Teni ne kadar beyaz baksana. Ayrıca... Tarif

edemiyorum ama onu Evernight Akademisi'nde düşünmeye çalışınca cuk oturacağını biliyorum."

"Emin olamazsın," dedim.

"Evet, olabilirim." Raquel beni görmüyor gibiydi. Vampirin izinde adımlarını sıklaştırdı. "Sonunda bir tane bulduk."

Ah, lanet olsun.

Raquel'in sesi heyecandan gerilmişti. "Dana ve Milos'u bulabilir miyiz sence?"

Daha tecrübeli avcılar bize katılırsa bu adamı korumakta daha fazla sıkıntı çekerdim. "Şu anda bunu biz halledebiliriz sanıyorum."

Büyük Merkez İstasyonu'nun çıkışına uzanan beyaz koridorlarda rastalı vampiri takip ettik. Hâlâ gündüz olmasına rağmen, yağmurlu hava yüzünden güneş yüzünü göstermiyordu. Ne Raquel'de ne bende şemsiye olduğu için, ıslanmamak için binaların duvar diplerinden ayrılamıyorduk. Neyse ki vampir de bizimle aynı düşüncede görünüyordu.

Raquel işaret etti. "Köşeyi dönüyor."

"Onu görüyorum."

Vampirin peşinde birkaç blok kuzeye yürüdük. Bu bölge, New York standartlarına göre bile kalabalık ve yoğunlu. Şapşal tişörtler giymiş turistler koşarken gazetelerini ya da alışveriş torbalarını kafalarına tutuyor, taksiler öfkeyle kornalarına asılırken silecekleri sağanak yağmur karşısında kesik kesik ve güçlü bir ritim tutuyordu. Daha çok ofis binaları, oteller ve dükkânlar görüyordum. Bu, vampirin her saniye bir yere sığınabileceği anlamına gelirdi.

Ne yapacağım? diye düşündüm. Onu kalabalığın arasında kaybetmişim gibi yapmak işe yaramazdı. Raquel'in keskin bakışları sürekli üzerindeydi.

Rastalı vampir şehri boydan boya geçen caddelerden birine saptı ve girişi kocaman iki mağaza vitrinin arasına sıkışmış gibi duran bir binaya girdi.

Raquel cep telefonunu çıkardı. "Dana'yı arıyorum."

"Hayır, arama."

"Bianca, sen kafayı mı yedin? Adam vampir! Büyük olasılıkla burası da bir vampir ini. Desteğe ihtiyacımız var."

"İçeride başka neler olduğunu bilmiyoruz." Zayıf bir akıl yürütmeydi ama başka ne diyeceğimi bilememiştim. Raquel, Dana'nın telefon numarasını çevirirken ben kapıyı incelemek için birkaç adım önüne geçtim. Girişte yanlarında isimler yazan zilleri görebiliyordum.

Sonra cam kapı ardına kadar açıldı ve binanın bir başka sakini, benden sadece birkaç yaş büyük, sıska bir kadın dışarı çıktı ve kapıyı benim için açık tutarken bana boş bir gülümsemeyle baktı. Orada yaşadığımı sanmış olmalıydı. Nazik tavrı kapıcının kayıtsız kalmasına ve dergisini okumaya devam etmesine neden oldu. Hızla içeri girdim ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

Raquel cam kapının diğer tarafında göründü. "Ne yapıyorsun?"

"Bir bakacağım, tamam mı? Sen ihtiyacımız olursa yardım çağırmak için dışarıda kal."

"Cidden, beklemelisin."

Raquel'i duymazdan gelerek hızlı adımlarla asansöre yürüdüm. Altın rengi çemberler asansörün yukarı doğru hareket halinde olduğuna işaret ediyordu. Pekâlâ, bu işime yarayabilirdi. Asansörün nerede durduğunu görünce, o kata çıkabilir ve vampirin nereye gittiğini anlamak için hassas vampir kulaklarımı kullanabilirdim.

Ama sonra bir fısıltı duydum. "Hey, sen."

Baktım. Vampir lobinin sonunda, bir yan kapıya benzeyen küçük bir odacıkta duruyordu. Gergin vücudu neredeyse çömelme pozisyonundaydı ve mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti.

“Sen bizdensin,” dedi bana Avustralyalı olduğunu düşündüren bir aksanla. “Siyah Haç’la işin ne?”

“Uzun, uzun, uzun bir hikâye.” En azından izlendiğinin farkındaydı. “Peşindeler. Şimdilik buradan çıkmalısın.”

“Burayı yeni edindim. Doğu Yakası’nda bir yer bulmanın ne kadar zor olduğundan haberin var mı?”

“Şimdi kaybolursan, birkaç gün sonra bile buraya gelmeyi düşünmezler. Bizlerin... evlerimiz, arkadaşlarımız ya da buna benzer şeylerimiz olduğunu düşünmüyorlar.” Sesimdeki burukluk beni bile şaşırtmıştı. Siyah Haç’taki durumumuzla uzlaştığımı sanıyordum, en azından şimdilik ama bastırılmış gerilimin özgürlüğünü ilan etmesi an meselesiydi. “Tek yapman gereken, birkaç gün buradan uzak durmak. Tanıdığın birinin yanında kal.”

“Hamptons’da Yaz,¹” dedi alay eder gibi. Ama ben onu kurtarmaya çalışırken, bunu neden yapsın ki? Tam onu yanlış duyduğuma karar verecekken, gülümsedi. “Sen bizim bebeklerden birisin, değil mi?”

“Evet.” Gülümsedim. Tanınmak ve vampir olmanın büyük bir sorun olmadığı birkaç dakika yaşamak iyi gelmişti. Bir an için Evernight Akademisi’ni bile özledim.

“Adım Shepherd,” dedi. “On dakikamız var mıdır sence? Kaçmadan önce birkaç kaç parça eşya almak isterim.”

“Belki. Binada nerede olduğunu bilemezler. Gerçi takip etme yöntemleri...”

“Elimizi çabuk tutarız. Bir dosta yardım edersin, değil mi?”

Asansörle dokuzuncu kata çıktık. Yol boyunca Raquel’in her an arayabileceğini ya da Siyah Haç avcılarının bizi bekliyor olacağını düşünerek nefesimi tuttum. Ancak asansörden sorunsuz

1 Avustralyalı grup The Hampdens’in *Summer in the Hamptons* şarkısına gönderme yapılmış. (ed.n.)

indik ve Shepherd'ın peşinden dairesine gittim. "Sadece temel ihtiyaçlarını alacak kadar zamanın var," dedim. "Biraz kıyafet, biraz nakit ve kullandığın kimlik neyse o."

"Bana inan," dedi. "Acelelerimiz olduğunun farkındayım."

Dairesine girerken eşyalarını toplamasına yardım etmeye hazırdım. Charity'yi görene kadar.

"Evet," dedi Charity yumuşak bir sesle. "Bu o."

Ben tam kaçmak için dönecekken, son saniyenin ikinci yarısında, "Kaçma," dedi. "Konuşacak çok şeyimiz var. Ve peşinden koşarken konuşamayız."

Kalmak ne kadar tehlikeli olsa da kaçmanın daha beter olabileceğini düşündüm. Kaçarsam Charity ve arkadaşının peşime düşecekleri kesindi. Ve konuşursam güvende olma şansım vardı. Yaptığı dehşet verici şeylere rağmen, Charity hiçbir zaman canımı yakmaya kalkışmamıştı. Bu yüzden kaldım. "New York'ta ne arıyorsun?" diye sordum.

"Ağabeyim kayıp. Bayan Bethany'nin aptalca görevlendirmelerinden birine çıkmış. Sanırım seni bulmaya çalışıyor."

Kendi aptallığımdan tiksinererek Shepherd'a döndüm. "Seni kurtarmaya çalışıyordum."

"Sana bir öğüt vereyim," dedi. "Düşmanının düşmanı illa dost olacak diye bir şey yok."

Etrafa baktım. Charity'nin dairesi çok kısa öncesine kadar çok hoş bir yermiş gibi duruyordu ama günlerdir temizlik yüzü görmemişti.

Kabarık tüylü beyaz halı, ayak izleriyle ve sigara izmaritleriyle kaplıydı ve bir köşesinde paslı kan izleri vardı. Duvarda asılı duran büyük televizyon, darbeyle yerinden oynamış gibi hafifçe çarpılmıştı. Havadaki mide bulandıran tatlı kokuyu alınca kısa süre önce burada bir insanın öldüğünü fark ettim. Charity bu daireyi zor kullanarak ele geçirmişti.

Kendisi de daireden daha iyi durumda değildi. Açık altın sarısı bukleleri yakın zamanda yıkanmışa benzemiyordu. Charity'nin üstünde bedeninin ne kadar genç olduğunu acı verici bir şekilde ortaya seren, temiz ve yeniyken hoş sayılabilecek bej rengi dantelli, lavanta rengi ipek bir külottan başka bir şey yoktu. Charity öldüğünde sadece on dört yaşındaydı.

Sesimin titremesine engel olmak için büyük çaba harcayarak, "Balthazar iyi," dedim. "Sana bu konuda yemin edebilirim."

"Emin misin? Çok emin?" Charity umutla aydınlanan çocuksu bir yüzle kanepeden fırladı. Ne kadar çılgın ve kindar olabildiğini artık bilmeme rağmen, bir yanımda onu, çok korkmuş ve yalnız görünebilen bu kocaman gözlü, narin kızı korumak istiyordu.

Ama onun değil, Balthazar'ın hatırina konuştum. "Evet. Yaralıydı ama artık iyileşiyor. Şu anda güvenli bir yerde. Onu sadece iki gün önce gördüm ve iyi olacağını düşünüyorum."

"İki gün önce." Charity rahat bir nefes aldıktan sonra yüzünü benimkine şaşırtıcı bir şekilde yaklaştırdı. Önce beni öpecek sandım, bu da çok tuhaf olurdu ama sonra bütün vücudunu geren derin bir nefes aldı. "Evet. Görmüşsün. Üstünde kokusunu alabiliyorum."

"Tamam." Siyah Haç bize duşta sadece üç dakika veriyordu. Temizlenmek için yeterli olduğunu sanıyordum ama şimdi mahcup hissediyordum.

Charity tehdit etmek için değil, rahatlatmak için elini elimin üstüne koydu. "Nerede?"

Başımı iki yana salladım. "Balthazar nerede olduğunu bilmeni isteseydi, seni bulurdu. Şu anda güçsüz durumdayken ona ilişmesen daha iyi olur, Charity."

Rastalı vampir oturduğu kanepeden tiksinti dolu bir homurtu çıkardı. Charity başını yana yatırınca yağlı bir bukle yanağına düştü. "Bana nerede olduğunu söylemeyecek misin?"

“Geçen kış seni rahat bırakmasını istiyordun? Şimdi ne oldu?”

“Ne kadar ileri gittiğini hiç anlamamışım.” Bunu Charity gibi bir kaçktan duymak inanılmaz ironikti. “Ya da nasıl bir ikiyüzlüye dönüştüğünü. Eskiden içinde bir katil barındırdığını kabul ederdi. Beni öldürdüğünü hatırlardı. Bu yüzden, bana nerede olduğunu söyle, Bianca. Ona bunu hatırlatmak istiyorum.”

O beni yakalamadan kaçabilir miydim? Sanmıyordum. En azından Raquel dışarıdaydı ve benden bir süre ses çıkmayınca yardım çağırabilirdi. Şu anda yapılacak en iyi şey zaman kazanmaktı. “Üzgünüm, Charity. Söylemeyeceğim.”

“Yoksa sen de vampir avcısı mı oldun?” Bir kazık taşıdığım kemerimi işaret etti. Bilinçaltımda kendimi savunma arzumun bir kanıtı olarak elim kazığa uzanmıştı. “Sevgilin Lucas gibi, Siyah Haç’a mı katıldın? Aidiyet duygusunu kaybeden tek kişi Balthazar değil.”

Ben ayağımı sürüyerek geri çekilirken, Charity bana doğru bir adım daha attı. Uzun ve parmaklık inceliğindeki kollarından biriyle dairenin kapısını kapadı. Otomatik kilidin tıkırtısını duydum. Tatlı ve gencecik yüzü ve görünüşte narin bedeni yüzünden, ne kadar uzun boylu olduğuna her defasında şaşıırıyordum. Ağabeyinden sadece birkaç santim kısaydı. Gücünün kaynağı cüssesi değildi ama zorlayıcı bir hatırlatma olarak işe yarıyordu.

Dikkatini dağıtmalıyım, diye düşündüm. *Bu bana zaman kazandırır.* “Bayan Bethany çok kızgın.”

“Ona ne şüphe.” Küçük bir kız gibi kıkırdadı. “Sinirlendiği zaman burnunun nasıl tıklandığını hatırlıyor musun? Beni hep güldürürdü.” Charity, yüzünü çarpıtıp Bayan Bethany’nin kızgın halini öyle iyi taklit etti ki korkuma rağmen az kalsın gülümseyecektim. Ama bunun Charity’nin tarzı olduğunu, insanı hazırlıksız yakalamak için şirinlik yaptığını da unutmadım.

“Bayan Bethany’nin arkasında bir sürü vampir var. Düzine-lerce, hatta belki de yüzlerce.”

Bu beklediğimden daha güçlü bir etki yarattı. “Böyle olmalı,” diye fısıldarken karanlık gözlerinde muziplikten eser kalmamıştı. “Kabileler Bayan Bethany’nin arkasında toplanmamalı. Bu önemli.”

“Nedenini bana söyler misin?”

Charity, “Evet,” diyerek beni şaşırttı. Sonra aşırıya kaçan bir tatlılıkla gülümsedi. “Sen bana ağabeyimin yerini söyledikten sonra. Ve söyleyeceksin.”

Shepherd kör edici bir hızla üstüme atıldı. Yolundan son anda çekilmeyi başardım ama duvara doğru sendelememe engel olamadım. Shepherd bir kez daha üstüme atılırken, Lucas’la Siyah Haç eğitiminde nasıl dövüştüğümüzü hatırladım ve hamleler bir anda zihnimde canlandı. Sola kaç, kolunu tut, onu olduğu yerde çevir ve it. Shepherd kapıya öyle sert çarptı ki kapı olduğu yerde sarsıldı.

Kendimi sıkı bir dövüşçü gibi hissettim. En azından Chairty’nin beni arkadan yakalamasına kadar geçen bir saniye boyunca.

“Bırak beni!” diye haykırdım. “Diğerleri de geliyor.”

“Seni kurtarmaya yetişemezler.” Charity beni dengemi kaybettirecek kadar sert çekti ve tüylü halının üstüne fırlattı.

Düşünme gücümü sıfırlayacak kadar şiddetli bir panikle dolduğum anda pencere çarpmanın etkisiyle kırıldı. Cam kırıkları havada uçuşurken, haykırışım Shepherd’ın acı dolu çığlığına karıştı. Shepherd yarısı üstüme denk gelecek şekilde öne doğru düştü. Onu çaresizlik içinde üstümden iterken, sırtından çıkan kazığı gördüm.

Tatar yayı! Biri pencereden içeri ateş etti!

Charity küfrederek öne atıldı ve Shepherd’a saplanan kazığı çekti. Vampirin altından kurtulmak için çılgın gibi debeleniyor-

dum ama Charity'nin başka öncelikleri var gibiydi. Tükürükler saçan, sersemlemiş Shepherd'ı ayağa kaldırırken, "Bu iş burada kalmayacak," dedi. "Kıpırda."

Kapıdan dışarı fırladılar ve bir an yalnız kaldım. Nefes nefese ve düşünemeyecek kadar şaşkındım. Sonra dışarıdan Dana'nın seslendiğini duydum. "Bianca hangi cehennemde?"

"Dana!" Güçlkle ayağa kalktım. Dizlerim jöle kıvamındaydı. "Dana, ben iyiyim."

Ama koridorda yankılanan boğuşma seslerini, darbe alan bedenlerin donuk, ıslak gümbürtülerini ve acı dolu çığlıkları duyabiliyordum.

Kapıya gidip dışarı baktım. Charity ortadan kaybolmuştu. Shepherd ve Dana koridorun uzak ucunda, merdivenlere açılan bir çıkış kapısının yakınında boğuşuyordu. Kimin kazandığını ayırt etmek güçtü ama Shepherd'ın yüzünü bir an gördüm ve ısırmaya hazır köpek dişlerinin çıktığını fark ettim. "Dikkatli ol," diye bağırdım.

Dana yana büküldü ve sol eliyle Shepherd'ı önce yumrukladı, sonra itti. Shepherd kapıdan dışarı, parmaklıkların üstünden aşağı yuvarlandı ve metal korkuluğa çarpa çarpa aşağıya düştü.

"Haydi!" diye bağırdı Dana. "Asansöre zaman yok!" Titreyen bacaklarımın izin verdiği kadar hızlı koşarak onu takip ettim. Ama girişe indiğimizde Shepherd gitmişti. Kapıcı baygın bir halde bankonun arkasına yığılmıştı. Onu ya Dana, ya Shepherd ya da Charity bayılmıştı.

Binadan ayrılıp yağmura çıktık. Islanmak umurumda değildi; tek istediğim, o yere bir daha adım atmamaktı. Biz çıkınca Raquel'in yüzü aydınlandı. "Tanrı'ya şükür ikiniz de iyisiniz."

"Sarsılmış görünüyorsun." Dana ellerini omuzlarıma yerleştirdi. "İyi misin, Bianca?"

Başımı evet dercesine salladım. Dana beni kucaklarken, Raquel de arkadan sarıldı. Hissettikleri rahatlamayı kendiminki kadar güçlü hissediyordum.

Onlar benim sevgili arkadaşlarımdı. Vampir avcısıydılar. Beni seviyorlardı. Balthazar'ın işkence görmesine seyirci kalmışlardı. Onlara çılgılık atacak kadar öfkeliydim ama bir yandan da içim acıyacak kadar çok seviyordum. Vampirleri öldürmekle yanlış bir şey yaptıklarını biliyordum ama biraz önce kurtarmaya çalıştığım vampir bana ihanet etmişti. Bunların hiçbirisi çözülebilecek şeyler değildi ve ben bununla yaşamayı öğrenmek zorundaydım.

Tek kelime etmeden ben de onları kucakladım ve kendime bu anın ötesinde hiçbir şeyin önemli olmadığını söyledim.

Ertesi gün, devriye görevinden affedilmem yeterince hoşken, Eliza kendini aşarak Lucas'a da izin verdi. Pekâlâ, bu örnekte "izin", "vampir avlamak yerine eski merkezimizin enkazını eşelemek" anlamına geliyordu. Daha sonra bize başkalarının da katılabileceğini ama şimdilik görevin sadece ikimize kaldığını söyledi. Birlikte olduğumuz sürece, her şey kabulümdü.

Lucas onuncu kez, "İyi olduğundan emin misin?" dedi. Eski tren vagonlarından birinin yanında, dizlerimize kadar molozlara gömülmüş haldeydik. İkimiz de saldırı günü olduğu gibi kir pas içindeydik.

"İnan bana, iyiyim. Charity beni korkuttu, o kadar."

"Seni değiştirmek istiyor," dedi Lucas. "Ve bana sorarsan senin peşine düşmeyi planlıyor."

"Korumam yanımda olduğu sürece güvendeyim," diye takılarak sert kolunu dürttüm. Lucas tünelin üçündeki boğucu sıcak karşısında tişörtünü çıkarmıştı. Daha önce pervanelerin yaşanabilir kıldığı yer şimdi neredeyse kırk dereceydi ve nem yüzünden yürümek yüzme hissi uyandırıyor.

Lucas beni etrafımız biraz daha az kirli olsa aklımı başımdan alacak türde kaba ve seksi bir öpüşle öptü. Dudaklarımız birbirinden ayrılınca, "Birlikte zaman geçirmenin bir yolunu mutlaka bulmalıyız," dedi.

"Sürekli baş başa olmamıza az kaldı." Ellerimi çıplak göğsüne yerleştirdim. Utangaç bir tavırla ekledim. "Sabırsızlanıyorum."

Heyecanlı ve soran bakışları benimkilerle buluştu. Alçak ve insanın aklını başından alacak kadar boğuk bir sesle, "Sen her neye hazırsan... hazır olduğunda... Seni asla zorlamam, bunu biliyorsun..."

Onu bir kez daha öptüm ve bu kez öpüşmemiz aklımı başımdan aldı. Sersemlemiş bir halde, "Seninle olmak istiyorum," diye soludum. "Tam anlamıyla."

Lucas bir kez daha bana doğru eğildi ama başım dönüyordu ve tek nedeni öpüşmemiz değildi. Mahcup bir tavırla gülerek uzattığım elimi tuttu, oturmama yardım etti. "Sana solgun görüldüğünü söylemiştim, Bianca. İyi olduğundan emin misin?"

"Burası gerçekten çok sıcak," diye itiraf ettim. "Ayrıca biraz acıktım."

"İstediğin zaman mola verebiliriz biliyorsun. Burada aylarca kazı yapacaklar. Bizim bir günde çıkaracağımız iş devede kulak sayılır."

"Bulmak istediğim birkaç şey var." Lucas'a bakarken terden ıslanan kâküllerimi arkaya ittim. Kendimi bir kez daha kalp atışlarının ve teninin altında atan nabzının fazlasıyla farkında buldum. "Bir şeyler yesem fena olmaz."

"Kan gibi mi?"

Alışkanlık gereği etrafıma baktım. Tünelde yalnızdık ve açıkça konuşabilirdik. "Evet."

"O zaman sana kan bulayım."

“Seninki olmaz,” dedim keskin bir sesle. Şu anda kontrolü kaybetmeye açkıtm.

Lucas başını iki yana salladı. “Yakında bir hastane var. Küçük bir kan bankası ziyareti yaparım. Soğuk su da getiririm.”

“Kulağa harika geliyor.”

Lucas yukarı çıkınca birkaç dakikalığına sırtımı duvara yaslayıp oturdum. Gün boyu kendime kan susuzluğu çektiğim ve dün çok korkutucu şeyler yaşadığım için sersem hissettiğimi söylemişim. Sıcakta, durmadan çalıştıktan sonra takatsiz hissetmem doğal değil miydi?

Ancak hissettiğim güçsüzlüğün altında, virüs kapmam falan gibi daha büyük nedenler var gibiydi. Nadiren hastalandığım için semptomları ayırt edebileceğimden bile emin değildim. Büyük olasılıkla yanlış günde gelen pis bir yaz soğuk algınlığından başka bir şey değildi.

İç geçirerek kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Her şekilde berbat hissedeceksem, en azından biraz iş görebilirdim.

Eski metro vagonuna girip el fenerimi açtım. Zemin kalın bir cam ve moloz tabakasıyla kaplıydı ve neredeyse içerideki her şey pisti. Ama duvarda hâlâ asılı duran karalamayı görünce gülümsedim. Raquel’in eseri ydi. Yani burası bizim eski mekânımızdı.

Hevesle bir zamanlar benim olan yatağın altındaki taşları kazmaya başladım. Toz yığının arasına elimi uzattım ve parmaklarımla bir bez parçasını kavrayıp sertçe çekmemle çantamın molozların arasında görünmesi bir oldu. Sahip olduğum birkaç parça giysi mahvolmuş olmalıydı ama belki... sadece belki...

Evet! Çıkmaya ilk başladığımızda Lucas’ın hediye ettiği oltu taşı broşu çıkardım. Parlak siyah yüzeyi tozdan bulanıklaşsa da ince oymaları hasarsız görünüyordu. Büyük bir mutlulukla broşu üstümdeki ucuz tişörte tutturmaya çalıştım ama kumaş çok inceydi. Bu yüzden kot pantolonumun beline iğneledim.

Lucas yukarıdan, "Merhaba?" diye seslendi. Yataklardan birinin üstünde ayağa kalkıp dikilince iki elinde kâğıt torbalarla bana doğru gelen Lucas'ı gördüm.

"Bak, ne buldum!" Baş dönmemi yok saymaya çalışarak telaşla yanına gittim. "Hâlâ mükemmel."

Parmakları belimdeki broşu buldu. "Bunca şey arasında bunu korumayı başardığına inanamıyorum."

"Ondan asla vazgeçmem."

Lucas kahverengi kâğıt torbalardan birini havaya kaldırdı. "Su." Sonra diğerini kaldırdı ve "Su değil," dedi.

Bana kan vermek konusunda bile espri yapabiliyordu. Sırtarak ikinci torbanın içine uzandım ve hastanenin buzdolabından yeni çıkmış, enfes soğukluktaki kan torbasını çıkardım. Normalde kanı vücut ısısına yakın severdim ama böyle sıcak bir günde soğuk bir şey mükemmel olacaktı.

"Hah," dedi Lucas alnını kırıştırarak. "Pipet almak aklıma bile gelmedi."

"Köpek dişlerimle ısırabilirim," dedim ve hemen fikir değiştirdim. "Ya da bıçağınla delik açabilirim."

"Neden dişlerini kullanmıyorsun?"

"Beni öyle görmek seni rahatsız etmez mi?" Yarı örtülü göz kapaklarımın arasından ona baktım.

"Köpek dişlerini her görüşümde ne kadar ateşlendiğimizi düşününce, seni öyle görmenin hoşuma gittiğini söylemek zorundayım."

Bana neredeyse meydan okuyordu. Çok hoşuma gitti. "Tamam," dedim. "Seyret."

Kan ellerimin arasında dururken, teslim olmak hiç zor değildi. Çenemdeki tanıdık sızı ve uzayan köpek dişlerim. Uçları ağzıma batınca bir elimle dudaklarımı kapadım ama sonra elimi çektim.

“İşte,” dedim bana bakmasına izin vererek. Kendimi fazla çıplak hissettim ama sonra Lucas gülümseyince, yenilmezlik duygusuna kapıldım.

“Haydi,” dedi. “İç.”

Torbayı ısırdım ve kendimi ağzıma akan serinliğe bıraktım. Lucas sadece yarım litre alabilmişti bu yüzden çabuk bitmesin diye işi ağırdan aldım. Tadını daha iyi çıkarmak için gözlerimi kapatarak yutkundum, yutkundum...

“Aman Tanrım.”

Bu, Raquel’in sesiydi.

Gözlerim bir anda açıldı ve Lucas’la birlikte arkamıza dönünce tünele yeni inen Dana ve Raquel’le karşılaştık.

Eliza diğerlerinin daha sonra gelebileceğini söylemişti ama erkenciydiler. Buradaydılar. Ve beni kan içerken görmüşlerdi.

On Birinci Bölüm

“BİR DAKİKA,” DEDİM ELLERİMİ ÖNE UZATARAK. “BİZİ dinleyin.”

Raquel ve Dana kaçmadılar ama dinleyeceğe de benzemiyorlardı. İkisi de şoktan donmuş bir halde bana, dünyada en nefret ettikleri yaratık, yani vampir olduğunu yeni öğrendikleri arkadaşlarına bakıyordu.

Kan torbası ellerimin arasından kaydı. Kırmızı damlalar yerdeki moloz ve tozların üstüne sıçradı. Her an yere, torbanın yanına yığılacakmışım gibi hissediyordum. Köpek dişlerim saklanmaya çalışır gibi çenemin içine çekildi.

Onları neden duymamıştım? Vampir algımın beni uyarması gerekirdi. Ama güçsüz hissediyordum ve Lucas dikkatimi dağıtmıştı ve işte, sonuç buydu.

Bana hiç bitmeyecek gibi gelen bir süre boyunca birbirimize baktık. Herkes hızlı hızlı soluyordu. Raquel’in gözlerinde çıplak kırgınlığı ve korkuyu görünce ağlamak istedim ama kendimi tuttum.

Sessizliği Dana bozdu. “Açıklamaya bir an önce başlasan iyi olur.”

“Hayır,” dedi Raquel.

“Ne hissettiğini biliyorum,” dedi Dana ona. “İnan bana, be-beğim. Biliyorum. Ama öğrenebileceğimiz kadarını öğrenmemiz daha iyi.”

“Lütfen,” diyerek söze girdim ama Raquel gözlerini sandaletlerine dikti.

Lucas’la birbirimize baktık. Büyük olasılıkla onun Dana’ya açıklama yapma şansı, benim Raquel’e açıklama yapma şansından daha yüksekti. “Uzun versiyonu mu istersiniz, kısa mı?”

“Ben ikisini de isteyeceğim,” dedi Dana. “Ve onları anlatman bitince, arkasına yönetmen kurgusunu da ekleyebilirsin. Kısa versiyondan başlamaya ne dersin?”

“Bianca iki vampirden dünyaya gelmiş.” Dana kaş çatınca Lucas anlatmayı sürdürdü. “Evet, biliyorum. Görünüşe bakılırsa, vampirler çocuk sahibi olabiliyormuş. Sık olan bir durum değil ama oluyor. Bütün hayatı boyunca ona günün birinde bir vampire dönüşeceğini anlatmışlar, o da bunu kabullenmiş çünkü küçük bir çocukken, annen ve baban nasıl olması gerektiğini söylediğinde, yaptığın budur. Sonra Evernight’ta okumaya başlamış. Biz tanışınca vampirlerin neler yapabildiği konusunda aydınlandı. Bu yüzden benimle birlikte onları terk edip bize katıldı. Tam bir vampir değil ve asla da olmayacak.”

Gerçeğin birtakım önemli noktaları açıkta kalmıştı ama onlar şu anda tartışmayı en az isteyeceğim kısımlardı. Lucas’ın iyi bir iş çıkardığını düşündüm.

Dana’nın aynı fikirde olduğundan emin değildim. Omuzlarından dökülen uzun saç örgüleriyle, bir eli kazığının üstünde, hiç kıpırdamadan duruyordu. “Vampir değilse kan içmesi çok tuhaf.”

“Kana tıpkı yiyeceğe olduğu gibi ihtiyacım var,” dedim. “Ben kısmen vampirim. Bu, değiştirebileceğim bir şey değil.”

“Kısmen vampir ile tam vampir arasındaki fark ne?” diye sordu Dana. “Çünkü eğer ikisinin de köpek dişleri varsa ve ikisi

de kan içiyorsa, ikisiyle de nasıl zaman geçirebileceğimi anlamam imkânsız."

Öne doğru tedirgin bir adım attım. Raquel bir adım geri çekilince, suratıma tokat yemiş gibi oldum. Ama Lucas'ın tam arkamda olmasına şükrederek hiç acele etmeden ilerlemeye devam ettim. "Fark benim canlı olmam," dedim. "Kanıtı ihtiyacınız varsa, nabzımı kontrol edebilirsiniz. Haydi."

Elimi uzatırken o kadar korkuyordum ki.

Dana elimi çok önemli değilmiş gibi tuttu ve parmaklarını bileğime bastırdı. Nabzımın atışından ne kadar korktuğumu anlayabilir miydi acaba?

Gözleri Lucas'a çevrildi. "Bundan ne zamandır haberin var?"

"Evernight Akademisi'nde geçirdiğim zamanın ortalarından beri. Ben de üç aşağı beş yukarı sizinle aynı şekilde öğrendim." Lucas beni rahatlatmak için elini belime yerleştirdi. "Sonra Bianca her şeyi itiraf etti ve bana hikâyeyi anlattı. *Kim* olduğunu ve ona karşı hislerimi göz önüne alınca *ne* olduğunun bir önemi olmadığını fark ettim."

Dana bana baktı. "Oğlanı avucunun içine almışsın, aferin sana."

Benimle gerçekten şakalaşıyor muydu? Bu kadarını umut etmek biraz fazla olurdu. "Bilmiyorum," dedim. "Bayağı inatçıdır aslında."

Lucas şakalaşmamıza katılmadı. "Dana, bana ne yapacağını söyle."

Dana, "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum," diye yanıtladı. Normalde gülümsemesinin eksik olmadığı geniş yüzü bu kez çok ciddiye. "Bana anlattıklarınıza inanıyorum ama organizasyonumuzda bir vampiri barındırmak, durumu öğrendikten sonra, bana iyi bir fikir gibi gelmiyor. Ne tür bir vampir olduğu umurumda değil. Siyah Haç'la hiçbir işi olmamalı."

Bu noktada kesinlikle hemfikirdik. "Lucas ve ben ayrılmak istiyoruz," dedim. "En kısa zamanda. Burada kalamayacağımı başından beri biliyorum."

"Zamanını kolluyordunuz, ha?" Dana etkilenmiş benzemiyordu.

Lucas ona bir adım yaklaştı. "Birkaç haftaya kadar gitmiş olacağız," diye söz verdi. "Sırrı bu kadar uzun süre saklayamayacağını düşünüyorsan, şimdi söyle. Şu anda Bianca'yla birlikte çıkar, giderim. Karar senin."

"Bizden ayrılmaya gerçekten hazır mısın? Bunca çabaya arkayı dönmeye?" Dana hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Hayır, daha çok yıkılmış gibi. O ve Lucas neredeyse bütün hayatlarını iki yakın arkadaş olarak geçirmişlerdi. Onu kaybetmek, ondan bu kadar büyük bir sır sakladığını keşfetmek Dana'ya ağır gelmiş olmalıydı. "Dünyanın bu olduğunu sanıyordum. Kendini bu işe adadığını."

"Durum eskiden düşündüğümünden daha karmaşık. Hepsi kötü değil, Dana." Lucas'ın çarpık gülümsemesi içimi acıttı. "Ayrıca, onu seviyorum. Bana ihtiyacı var. Ve bu, kararımı verdiğim anlamına geliyor."

"Düşünmem gerek." Dana tünelin kıyısı boyunca en azından molozlardan temizlenmiş kısıtlı alanda yürümek için geri çekildi. Böylece, henüz tek kelime etmeyen Raquel'le baş başa kaldık.

"Raquel?" diyerek şansımı denedim. Cevap yok. "Kızgın olduğunu biliyorum. Seni suçlamıyorum. Ama düşünürsen, gerçekten, neden daha önce söylemediğimi anlıyor musun?"

Başını ağır ağır onaylarcasına salladı.

"Anlıyor musun?" Şey, bu da bir şeydi. "Bunun bir şeyi değiştirmesi gerekmiyor. Tabii sen izin vermezsen."

Raquel, "Sorun yok," diye fısıldadı. Rahatlamaya başladım. Tepkisinde dehşet olarak algıladığım büyük olasılıkla sadece şoktu. Belki de Dana'nın aklına yatarsa, sorun olmayacaktı.

Lucas'ın benimkini bulan eline sımsıkı tutundum. Kaçmamız gerekecek miydi ve bu güçsüz ve titrek halimle, kaçabilecek miydim ki?

Dana volta atmayı kesti ve "Birkaç hafta dedin," dedi. "Sizi tutan ne?"

"Eduardo biriktirdiğim nakde el koydu," dedi Lucas. "O zamandan beri çok az para biriktirebildim."

"Mantıklı."

"Dana, çıkar ağzındaki baklayı." Lucas neredeyse öfkeli gibiydi. "Diğerlerine ne diyeceksin?"

"Hiçbir şey."

"Bana yalan söyleme."

"Beni duydun. Hiçbir şey demeyeceğim." Dana'nın yüzü ifadesizdi ama samimi görünüyordu. "Geri dönelim."

"Neden arama yapmadığımızı soracaklar," derken krizin gerçekten geçmiş olduğundan emin değildim.

"Biz de onlara tünelin şeytanın saunasından beter olduğunu söyleriz. İçimden bir ses, bugün hepimizin gereğinden fazlasını yaşadığını söylüyor." Sonra çıkışa yöneldi ve dönüp bize baktı. "Haydi, millet."

Bize onu takip etmekten başka bir seçenek kalmamıştı. Dönüş yolunda hiçbirimizin ağzını bıçak açmadı.

O gecenin gergin geçtiğini söylemek bayağı hafif kalırdı.

Akşam yemeği boyunca Lucas ve ben gözlerimizi Dana ve Raquel'e dikmemek için çaba harcayarak yan yana oturduk. Sade pilav yediğimiz onuncu gündü ve pirinç taneleri gırtlığıma yapışır gibiydi. Raquel ve Dana bize bakmadılar. Aslında bize bakmamaya

o kadar çok özen gösteriyorlardı ki durumu herkesin fark etmesi an meselesiymiş gibi hissettim.

Ancak diğerleri farklı endişelere gömülmüş durumdaydı.

Eliza plastik kaşalını pilavına daldırırken, “Şu andan itibaren, Lucas’ın kendi güvenliği için sürekli hücre değiştirmesi gerek,” dedi. “Ya da en azından biz Bayan Bethany’nin icabına bakana kadar.”

Söylemesi kolay, diye düşündüm. Son birkaç ay içinde Siyah Haç’ın en iyi avcıları üç kez Bayan Bethany’nin üstüne gitmişti ama Bayan Bethany bir düzine kadar avcıyı, tek bir sıyrık almadan öldürmüştü.

Eduardo öldüğünden beri Kate doğru dürüst yemek yemiyordu. Tek yaptığı tabağındaki pilavla oynamak ve minik çukurlar açmaktı. “Bana oğlumun artık yanımda kalamayacağını mı söylüyorsun?”

Eliza gözünü bile kırpmadı. “Hücrenizi dağıtmanız gerektiğini söylüyorum.”

“Uzun zamandır birlikteyiz,” dedi Dana. Gecenin başından beri ilk kez konuşmuştu. Lucas da ben de irkildik. “Neredeyse bütün hayatımız boyunca birlikteydik.”

“Hücre uzun zaman önce daha akıcı bir yapıya dönüştürülmeliydi,” dedi Eliza. “Bunu siz de biliyorsunuz.”

“Evet,” dedi Kate. “Biliyorum.” Ve kaşalını tabağına bıraktı.

Lucas’ın omuz kaslarında oluşan gerilimi görebiliyordum. Hayat ne kadar klostrofobik ve zorlayıcı olsa da, Lucas’ın çoktan aştığı tutuculuğuna rağmen, Siyah Haç hücresi bildiği tek yuva ve aile olmuştu. Kendini nasıl boşlukta ve yalnız hissettiğini anlayabiliyordum. Bazen, her şeye rağmen, en azından her akşamı sıcacık ve konforlu geçirdiğim, istediğim kadar yemek yediğim ve ailemin beni kolladığını bildiğim Evernight Akademisi’ni öz-lüyordum.

Burada korkuyordum ve en yakın arkadaşlarımın bile düşmana dönme olasılığı vardı.

Raquel'le göz göze gelme umuduyla yüzümü yemeğimden kaldırdım ama Dana'ya bakıyordu. İfadesini anlamak zordu.

Gece herkes yataklarına çekilince Lucas, "Biraz zaman tanı," diye mırıldandı. Daha önce yaptığı gibi arkama kıvrılmıştı. Yakınımda olduğu için hiç bu kadar şükretmemiştim. "Bence sorun olmayacak."

"Ama Dana..." Dana Siyah Haç'ın elinde büyümüştü. Balthazar'ı kaderine terk etmeye razı olmuştu. Nasıl olur da beni bu kadar çabuk kabullenebilirdi ki?

"Şişşt." Lucas bunu beni sakinleştirir gibi söylemişti ama samimi bir uyarı olduğunu biliyordum. Diğerleri de yatmıştı ve her kelimeyi duyacak kadar yakındılar.

Işıklar söndü ve Lucas'm yanında, hem kollarının arasında, hem de milyonlarca kilometre uzağında, yattım. Derin ve düzenli soluğundan ve belimi saran kolunun gevşemesinden anladığım kadarıyla, uykuya dalması çok sürmedi.

Bak, Lucas herkesin güvende olduğunu düşünüyor. En ufak bir kaygısı yok.

Hayır, o bir avcı. Gerekirse savaştacak enerjiyi bulabilmek için eline geçen her fırsatta dinlenmeye alışık.

Pekâlâ, o zaman ben de avcı olmaya çalışırım.

Yorgunluğuma teslim olmamla, uykunun beni avucunun içine alması bir oldu. Fark ettiğimden daha fazla yorulmuştum. Başım, göz kapaklarım, uzuvlarım, hepsi o kadar ağır geliyordu ki.

Karanlık, bir battaniye kadar rahatlatıcı bir sıcaklıkla üstüme örtüldü.

"Kalk."

El fenerinin gözümü alan ışığı beni uykumdan sıçrattı. Lucas'ın kıpırdandığını ve inlediğini duydum. "Neler oluyor?"

Eliza daha sert bir sesle tekrarladı. "Kalk."

Dirseklerimin üstünde doğruldum ve odamn içindeki karaltıların kim olduğunu anlayabilmek için gözlerimi kısıtım. Karanlık yerini biçimlere bıraktı. Siyah Haç avcılarının büyük kısmı ellerinde silahlarıyla etrafımızda yarım daire oluşturmuştu.

Dana onlara benden bahsetmiş.

Midem öyle büyük bir şiddetle kasıldı ki kusacağımı sandım. Kulaklarıma hücum eden ve nabzımla hızlanan kan, kulaklarımı neredeyse her şeye sağır etti. Bütün vücudum buz keserken, sanki zamanı durdurmam ve bütün bunların olmasına engel olmam mümkünmüş gibi sürekli, *Geri git, Geri git*, diye düşündüm. Bir çıkış yolu olmalıydı ama yoktu.

Lucas elini elimin üstüne örttü. Onun da benim kadar korktuğunu tahmin etmeme rağmen, düz bir sesle, "Bize neler olduğunu söylemeniz iyi olur," dedi.

"Neler olduğunu biliyorsunuz," dedi Eliza. "Öyle değil mi?"

"Evet, sanırım biliyorum." Lucas derin bir nefes aldı ve hızla odayı taradı. Dana yoktu. Korkak. Hiç şüphesiz itiraz etmemesi için Raquel'i de yanında götürmüştü. Ancak sonra Lucas'ın onları değil, annesini aradığını fark ettim. Kate de ortalıkta görünmüyordu. Neler olduğundan haberi var mıydı? Elbette yoktu. Onu uzaklaştırmak için bir bahane uydurmuşlardı ve bize yardım edebilecek konumda olabilecek tek insan da gitmişti. "Şimdi ne olacak?"

Eliza'nın gülümsemesi soğuktu. "Yukarı çıkacağız ve küçük bir sohbet edeceğiz."

Balthazar'ın tutulduğu zemin kattaki odayı kastediyordu.

Kıpırdayacak halim yoktu; beni sürüklemeleri gerekebilirdi. Lucas elimi sıktı ve "Haydi, Bianca," dedi. "Sen ve ben. Gidelim."

Gücü içime aktı ve ayağa kalkmayı başardım. "Giyinebilir miyim?" diye sordum. Sesimin bu kadar normal çıkmasına şaşırdım.

Eliza omuz silkti. "Kot pantolonunu giy. Ama kıpırda."

Üstümüzde kot pantolonlarımız ve tişörtlerimizle basamakları tırmanıp rıhtıma çıktık. Saat çok geç ya da çok erkendi, hangi taraftan bakmak isterseniz; gecenin körüydü. Nehirde tek bir tekne yoktu ve hiç eksik olmayan trafik homurtusu bile bir fısıltıdan ibaretti. Bizi depo bölümüne itmelerinden önce, kısa bir süre dışarıda kaldık ve özgürlüğün alaycı tadını duyduk. Beton zeminde kan lekeleri vardı.

Balthazar'a yaptıkları gibi ellerimizi kelepçeleyeceklerinden emindim ama yapmadılar. Lucas ve ben karanlık odanın ortasında durduk. Diğerleri etrafımıza toplandı. Işıklar yanınca sahnenin haşinliği, etrafımızı saran kızgın yüzler ve taşıdıkları silahlar, midemin daha da kasılmasına neden oldu.

Eliza, "O ne?" diye sordu Lucas'a.

Lucas, "Vampirlerden doğmuş," dedi. "Bazen..."

"O kısmı geç." Eliza'nın eli kemerindeki kazıktaydı. "Küçük hikâyeni duyduk. Şimdi gerçekleri istiyoruz. Ne kadar güçlü? Ne tür güçleri var?"

"Onu hepimizle birlikte antrenman yaparken ve dövüşürken gördünüz." Lucas bana kalkan olmaya çalışır gibi, kısmen önümde duruyordu. "Neler yapabildiğini henüz öğrenemediyseniz, kabahati kendinizde arayın."

Elizabeth, "Küstahlık etmek için gerçekten kötü bir zaman," diye uyardı.

Lucas'ın gözleri kısıldı. "Benim baktığım yerden, bu gerçekten kötü bir zaman, nokta."

Biri, "İşe bunda haklısın," dedi.

Bütün avcıların bana değil, Lucas'a baktığını fark ettim. Konuştukları, açıklama bekledikleri oydu. Lucas'a kızgın olmalarına rağmen, o hâlâ bir insandı. Hâlâ bir bireydi.

Bense sadece bir canavardım.

Eliza kazığının daha sıkı kavradı. O şeyi gerçekten benim üstümde kullanacak mıydı? Ben hâlâ canlı olduğuma göre, kazığın saplanması beni felç etmez, öldürürdü. Bunu yapmasına Lucas dışında odadaki kimsenin aldırmayacağını biliyordum. Lucas güçlü olmasına güçlüydü ama yirmi eğitilmiş ve silahlı avcıdan beni koruyamazdı. Kendi gücüm ve dövüş becerilerimin de şansımıza pek katkısı olmayacaktı.

Arkalardan biri, "Kaç taneler?" diye sordu. "Bu vampir dölleri."

Biraz fazla yüksek sesle, âdeta bağırırçasına, "Çok azız," deyiverdim. En azından kendi adıma konuşabilirdim. "Belki yüzyılda beş tane doğmuştur. Her zaman bunu duydum."

Odada elle tutulur bir tereddüt hissi vardı. Bana daha fazla soru sormak ve daha fazlasını öğrenmek istediklerini görebiliyordum ama benimle konuşmak, bana insan gibi davranmak istemiyorlardı.

Bu, beni öldürmelerini zorlaştırırdı.

Korkunun bütün soğukluğu ve ağırlığıyla karnımda biriktiğini hissettim. Bacaklarım altımda bel vermeyi isterken ayakta durmak zordu. Düşmüyorsam tek nedeni Lucas'ın yanımdaki varlığıydı. Çaresizlik içinde, akıbetimin ne olduğunu asla öğrenemeyecek annemi ve babamı yanımda istedim. Beni kurtarmaya gelsinler, bana son kez sarılsınlar istedim.

"Haklarında ne kadar çok şey öğrenebilirsek o kadar iyi," dedi Milos. "Hassas noktalarını öğrenelim." Elinde tuttuğu şeyi görünce irkildim. Hiç şüphesiz kutsal suyla dolu, neon yeşili su tabancası. İşe tenimi yakmakla başlayacaklardı. *Cesur ol*, diye düşündüm. Kutsal su beni yakar mıydı? Kutsal mekânlar ve haçlar her zaman sorun olmuştu; bu yüzden büyük olasılıkla diğer bütün vampirler gibi, benim de etimi dağılayacaktı.

Eliza kazığının daha sıkı kavradı. O şeyi gerçekten benim üstümde kullanacak mıydı? Ben hâlâ canlı olduğuma göre, kazığın saplanması beni felç etmez, öldürürdü. Bunu yapmasına Lucas dışında odadaki kimsenin aldırmayacağını biliyordum. Lucas güçlü olmasına güçlüydü ama yirmi eğitilmiş ve silahlı avcıdan beni koruyamazdı. Kendi gücüm ve dövüş becerilerimin de şansımıza pek katkısı olmayacaktı.

Arkalardan biri, "Kaç taneler?" diye sordu. "Bu vampir dölleri."

Biraz fazla yüksek sesle, âdeta bağırırcasına, "Çok azız," deyiverdim. En azından kendi adıma konuşabilirdim. "Belki yüzyılda beş tane doğmuştur. Her zaman bunu duydum."

Odada elle tutulur bir tereddüt hissi vardı. Bana daha fazla soru sormak ve daha fazlasını öğrenmek istediklerini görebiliyordum ama benimle konuşmak, bana insan gibi davranmak istemiyorlardı.

Bu, beni öldürmelerini zorlaştırırdı.

Korkunun bütün soğukluğu ve ağırlığıyla karnımda biriktiğini hissettim. Bacaklarım altımda bel vermeyi isterken ayakta durmak zordu. Düşmüyorsam tek nedeni Lucas'ın yanımdaki varlığıydı. Çaresizlik içinde, akıbetimin ne olduğunu asla öğrenemeyecek annemi ve babamı yanımda istedim. Beni kurtarmaya gelsinler, bana son kez sarılsınlar istedim.

"Haklarında ne kadar çok şey öğrenebilirsek o kadar iyi," dedi Milos. "Hassas noktalarını öğrenelim." Elinde tuttuğu şeyi görünce irkildim. Hiç şüphesiz kutsal suyla dolu, neon yeşili su tabancası. İşe tenimi yakmakla başlayacaklardı. *Cesur ol*, diye düşündüm. Kutsal su beni yakar mıydı? Kutsal mekânlar ve haçlar her zaman sorun olmuştu; bu yüzden büyük olasılıkla diğer bütün vampirler gibi, benim de etimi dağlayacaktı.

Korkudan sinmeyecek, başımı bile çevirmeyecektim. Korktuğumu görmek istiyorlardı. Onları en azından bundan mahrum edecektim.

“Bunu yapmayın.” Lucas ellerini kaldırıp boş yere onları ikna etmeye çalıştı. “Beni bir dinleseniz, lanet olsun!”

Milos üstüme kutsal su püskürtünce, Lucas suyla arama girdi. Ona minnet duydum; en azından hayatının en kötü hatasını yaptığım fark etmemden hemen önceki bir saniye boyunca.

Kutsal su Lucas’a çarpınca tütmeye başladı. Su tıpkı bir vampiri yakacağı gibi tenini dağlarken Lucas’tan bir çığlık koptu.

İnsanlar dehşet içinde küfürler savururken Milos, “Neler oluyor?” diye haykırdı. Ben de en az onlar kadar şaşırmıştım ama şaşkınlığım sadece bir an sürdü. Lucas kanını ilk kez içtiğim zamandan beri vampir güçleri ve vampir hassasiyeti geliştiriyordu. Kutsal su artık onun için, en az benim için olduğu kadar tehlikeliydi. Lucas acıyla yüzünü buruşturdu ama çok geçmeden yüzündeki korku yerini dehşete bıraktı. Göz göze geldiğimiz anda bildiğini anladım. Artık avcıların gözünde o da bir canavardan başka bir şey olmayacaktı.

Eliza bir adım öne çıktı. “Lucas onu besliyor,” derken sesine yansıyan aşağılamayı ifade edecek tek bir sözcük yoktu.

Odaya çöken sessizlik ölümküldü. Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Bu yüzden, elini tuttum ve bunu, sadece bunu, parmaklarımın arasındaki parmaklarını hissetmeye çalıştım. Onun dünyadaki tek şey olmasını istedim.

“Millet,” dedi Lucas. “Beni dinleyin.”

Milos çenesini kapatması için sözsüz bir uyarıyla silahını doğrultunca Lucas sustu.

Eliza, “Bu ikisini profesörlerden birine ulaştırmalıyız,” dedi. “Onları incelesinler, neden ve nasıl değiştiklerini çözsünler. Ne kadar bilgi koparabilirsek kârdır.”

İkisi de ölmeden önce kısmı dile getirilmedi.

“Kelepçeleysin. Minibüslerden birine yükleyin.” Sözlerini tamamlarken, Eliza’nın bakışları soğuktu. “Bu çöpleri buradan çıkarın.”

Ellerimizi önümüzde kelepçeleyip bizi minibüslerden birine yürüttüler. Şaşkınlık içinde Dana’nın şoför koltuğunda olduğunu gördüm. Biz dışarı çıkarılırken, ne bana, ne Lucas’a baktı. Nedeni suçluluk muydu? Tiksinti mi? Yoksa artık umurunda değil miydi?

Milos hazırda tuttuğu kutsal su ve kazıklarla yanına oturdu. Diğer birkaç kişi kelepçelerimizi minibüsün duvarına sabitlenmiş metal parmaklıklara zincirledi. Minibüslerde neden parmaklık olduğunu hep merak etmiştim. Pekâlâ, artık biliyordum. Dana sıkıca bağlandığımızdan emin olmak için arkaya dolaştı. Ona kalbimdeki bütün nefretle baktım. Bir insana hissedebileceğimi bile bilmediğim kadar büyük bir nefretle. Lucas’ın kelepçelerini yoklamak için dönerken bakışındaki kini fark etmişe benzemiyordu.

Sonra şoför koltuğuna döndü ve yola çıktık. Peşimizde birkaç araba olduğunu biliyordum; farların ışığı minibüsün arka camına vuruyordu.

Milos, “Her iddiasma girerim, öbürünü de yakmamışlardır,” dedi Dana’ya. “O cici çocuğu aramaya çıkmamız gerekecek.”

Harika. Artık Balthazar’ın da başı belada.

Çaresizlik içinde Lucas’a baktım. Benim kadar üzgün görünmüyordu. Aslında, hiç üzgün görünmüyordu. Heyecanlı bir hali vardı.

Elini yavaşça açıp avucundaki kelepçe anahtarmı gösterdi.

Bunu nasıl yaptı? Tek bildiğim kelepçelerimizi açabileceğimiz ve belki de bir şansımız olduğuydu.

Dana minibüsün radyosunu açınca içerisi müzikle doldu.

Lucas derhal işe koyuldu ve kelepçesini açana kadar en çok bir saniye uğraştı. Ellerini esneterek gücünü test etmesini izledim. Birlikte minibüsün ön tarafına baktık ama ne Dana ne de Milos bizi izliyordu. Lucas öne eğildi ve ışık hızıyla anahtarları elime bıraktı.

Ellerim terden yapış yapıştı ve anahtarları düşürmekten korktum ama düşürmedim. Anahtarı kilide sokmaya çalıştım ama görüldüğünden daha zordu ve parmaklarım kasıldı. Özgür kalınca ne yapacaktık? Minibüsün arkasından atlayıp koşacak mıydık? Hemen arkamızdaki arabalarla durum pek umut vadetmiyordu ama hiç yoktan iyiydi.

“Hey,” dedi Milos. “Sarıda dur.”

“Yetişebilirim.” Dana aldırmadan devam etti.

“Lanet olsun.” Milos yolcu tarafındaki aynaya bakmak için eğildi. “Diğerleri ışığa takıldı. Polisler pusuda bekliyor, geçemezler.”

“Sorun değil,” dedi Dana. “Nereye gittiğimizi biliyorlar.”

Lucas öne eğilip Dana’yı boynundan yakaladı. Milos’a, “Ya minibüsü terk edersen ya da onu boğazlarım,” diye hırladı.

Dana bir çığlık attı.

Panik zihnimi tamamen boşalttı.

Lucas bıçağı nereden buldu? Titreyen ellerle, kelepçe anahtarıyla uğraşmayı sürdürdüm ve sonunda metal bileklikler açılıverdi. Milos başıyla işaret verince, Dana minibüsü keskin bir frenle durdurdu.

Milos indi inmesine ama, “Fazla uzaklaşamazsınız,” dedi.

“Bekle ve gör,” dedi Lucas uzanıp minibüsün kapısını kapatırken. Dana derhal gaza asıldı. Minibüsün lastikleri asfaltta âdeta ciyakladı. Lucas, “Sence yutmuşlar mıdır?” diye sordu.

Neyi yutmaları gerektiğini sormak istedim ama cevap Dana’dan geldi. “Belki yuttular. Belki yutmadılar. Her durumda elimizi çabuk tutmalıyız.”

"Neler oluyor?" diye sordum. Minibüs asfaltta sarsılarak hepimizi yerimizden sıçrattı.

Lucas beni kucakladı. "Dana kelepçe anahtarlarını gizlice elime tutuşturdu. Sonrasında nasıl oynamam gerektiğini biliyordum. Ama bundan ötesi için planı olup olmadığını bilmiyorum."

"Yok," dedi Dana. "Planın hepsi bu kadardı. Üzgünüm. Ama çok zamanım yoktu."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. "Bizi gammazladıktan sonra kaçırmak neden? Yoksa sonunda vicdanın mı elvermedi?"

Radyodaki müzikten başka bir şeyin duyulmadığı kısa bir duraksama oldu. Sonunda Dana, "Bianca, sizi ben gammazlamadım," dedi.

Raquel.

İhanet içimi ateş gibi yaktı. Öfke duymam gerekirdi ama duymuyordum. Tek düşünebildiğim, Evernight'ın bahçesinde yaptığımız, Raquel'in beni neşelendirmek için düzenlediği piknikti. Birlikte çimlerin üstünde sandviç yemiş ve birbirimize yeni açan sarı karahindiba çiçeklerini göstermiştik. Bahardı. Raquel benim için bunu yapmış ve sonra yazın beni ölüme elleriyle teslim etmişti.

"Ona kızma," dedi Dana. "Bütün bunlara çok yabancı. Aklı karıştı. Pişman olacağını biliyorum."

Lucas sert bir sesle, "Bunu daha sonra düşünerüz," dedi. "Şimdi ne yapacağız?"

"Sizi Grand Central'da indireceğim," dedi Dana. "Oradan istediğiniz yere trene binebilirsiniz."

"Çulsuzken binemeyiz." Sesim bana bile inanılmaz sert geldi. "Para getirmeyi akıl etin mi?"

Dana yüzünü buruşturdu. "Hayır. Zaman yoktu. Sanırım tarihin en parlak kurtarma operasyonları listesine giremeyeceğim."

“Harika iş çıkardın,” dedi Lucas. “Sen bizi buradan kurtar, gerisini ben hallederim.”

Dana bir yan sokağa saptı. Burada ışıkları bu saatte bizle göz kamaştıran heybetli gökdelenler yükseliyordu. Henüz şafak sökmemişti ama gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Yollarda birkaç taksi dışında pek kimse yoktu. Bizimle birlikte Dana’nın da minibüsten inip bizim olduğumuz tarafa geçmesine şaşırdım. Lucas’la birbirlerinin gözüne baktılar.

“Ne düşünmen gerektiğini hâlâ bilmiyorsun,” dedi Lucas. “Değil mi?”

Dana başını salladı. “Hayır. Ama Lucas sen benim için bir kardeş gibisin. Seni özgür bırakarak yanlış yapmayı, canını yakıp doğru olanı yapmaya yeğlerim.”

Lucas’ın gırtlığından tuhaf, boğuk bir ses yükseldi ve sonra bir anda Dana’yla sarmaş dolaş oldular. Dana’nın yanağından bir damla gözyaşının yuvarlandığını gördüm.

Ayrıldıkları zaman ben de teşekkür etmek istedim ama hâlâ öfkeliydim. Raquel yerine Dana’ya öfkeli olmamın yanlış olmasının konuyla bir alakası yok gibiydi. “Diğerlerine ne diyeceksin?” demeyi başardım.

“Lucas’m beni rehin aldığım.”

“İnanacaklar mı dersin?” dedim. “Milos zaten Balthazar’ın ölümünden şüpheleniyor.”

“Lucas ikna edici bir hava verince, inanacaklar,” dedi Dana omuzlarını dikleştirirken.

Neler olduğunu anlamadım ama belli ki Lucas anlamıştı. Yüzünü buruşturdu. “Bunu gerçekten istemiyorum.”

“Bu işin nasıl yürüdüğü konusunda hafızanı tazeleyeyim,” dedi Dana. “Ben senin kışını kurtardım, sen de benimkini kurtaracaksın. Yap haydi!”

Lucas suratına öyle sert bir yumruk yapıştırdı ki Dana minibüsün arka tarafına çarptı. İç geçirdim. Dana sendelemesine rağmen ayakta kalmayı başardı. Lucas, “İyi misin?” diye sordu.

“Olacağım,” dedi boğuk bir sesle. Dudağından kaldırıma kan damlıyordu. “İşinde bu kadar iyi olmak zorunda mısın?”

“Dana,” dedim. “Seni bu halde...”

“Neden hâlâ buradasınız?” dedi Dana.

Lucas elimi tuttu ve koşmaya başladık. Nefesim kesiliyor, kaldırım ayaklarıma batıyordu ama kendimi hızlı, daha hızlı koşmaya zorladım. Tek duyabildiğim arkamızdan, “Elinize fırsat geçmişken toz olun!” diye bağırان Dana’ydı.

On İkinci Bölüm

METRO GİŞESİNDE OLMASI GEREKEN MEMUR YERİNDE DEĞİLDİ, belki de birileri sabahın 4'ünün mola vermek için uygun bir saat olduğunu düşünmüştü. Bu bize turnikelerin üstünden atlayıp tren bekleme imkânı verdi.

Üstü kalabalık graffitilerle kaplı eski ahşap sıralardan birine oturduk. İlk başta ikimizin de ağzını bıçak açmadı. Etrafımdaki her şey çok uzak geliyordu ve bunun kötü bir rüya ya da kötü bir anı olup olmadığını hatırlamakta zorlanıyordum. Beynim beni kandırıp şu anda ve burada yaşıyor olamayacağına ikna etmeye çalışır gibiydi.

Bilincime keskin bir şekilde saplanıp beni konuşmaya sevk eden ilk şey üstümüzde asılı duran tabela oldu.

"Şehir Merkezi," dedim. "Gitmek istediğimiz istikamet orası, değil mi?"

"Ne fark edecek ki?" Lucas başını seramik kaplı duvara yasladı. "Onlarla aramıza mesafe koyduğumuz sürece, her yer iyi."

İyi benim durumumuzu tarif etmek için seçeceğim bir sözcük değildi. Yine de ne yapmaya çalıştığını anladığını sanıyordum. "Benim için güçlü olmak istediğini biliyorum," dedim usulca. "Ama şu anda dürüst olman daha önemliymiş gibi geliyor."

"Güçlü." Lucas gözlerini sımsıkı kapadı. "Öyle miyim dersin? Çünkü ben pek öyle hissetmiyorum."

Kendi kendime *Siyah Haç bu dünyada sahip olduğu tek şey*, diye hatırlattım. Benim yaşadıklarım korkunçtu ama Lucas için bu akşam çok daha beterdı. Annesini, en yakın arkadaşını, benden başka her şeyini kaybetti. Belki de bir süre güçlü olma sırası bendedir.

"Her şey yoluna girecek." Kolunu ellerimin arasına alıp kutsal suyun açtığı yanıklara baktım. Çok kötü güneş yanıklarını hatırlatan, incecik pembe çizgilerdi. "Bekle ve gör."

Aynı anda tünelin içinden trenin gelişini haber veren bir esinti yükseldi. Binerken arkamıza endişeli bir bakış attım ama peşimizde kimse yoktu. Vagonda bizden başka tek bir kişi vardı. Koltukların üstünde uyuyan ve ağır bira kokuları saçan üniversite yaşlarında bir adam.

Tren sarsılarak harekete geçerken, Lucas'ı metro sisteminin haritasına yönlendirdim. "Sen New York'u benden iyi biliyorsun," dedim. "Doğru yönde olup olmadığımızı bilebilirsin."

Lucas suyun içinde yürüyen bir adam gibi ağır ağır hareket ediyordu. Haritaya odaklandı; işe yarar bir şey yapmak istediği her halinden belliydi. "Daha önce de dediğim gibi, doğru yön diye bir şey yok. Bizi onlardan uzaklaştıracak yön dışında."

"Elbette doğru bir yön var." Lucas'ın göremediğine şaşır-mıştım; bana göre cevap ortadaydı. "Paraya ve bir süre saklanacak güvenli bir yere ihtiyacımız var. Başka bir deyişle, bir dost bulmalıyız."

"Balthazar," dedi.

Başımınla onayladım. "Çin Mahallesi yönünde miyiz, değil miyiz?"

Lucas ellerini haritanın iki yanına yerleştirdi. "Evet. Doğru yöndeyiz."

Her ne kadar Lucas, Balthazar'ın bizi yönlendirdiği sokağın adını hatırlasa da ilk başta doğru dükkânı ikimiz de çıkaramadık. Dükkânların açılması için çok erken bir saatti ve sımsıkı metal kepenklerle örtülü, birbirine tıpatıp benzeyen vitrinleriyle hepsi aynı görünüyordu. Beklemek zorundaydık.

Tek kuruşunuz, kahve alacak birkaç dolarınız bile yokken, sabahın köründe sokakta beklemek? Yapacak hiçbir şey yoktu, hiçbir şey ve zaman geçmek bilmiyordu.

Yine de sıkıcı olduğunu söyleyemem. Bir Siyah Haç devriyesinin oradan geçerken bizi görmesinin an meselesi olduğunu biliyorduk. Ve adrenalin salgısı hiç kesilmiyordu.

Bloğun etrafında birkaç saatlik bir yürüyüşün sonunda, bitkin bir tavırla, "Trende kalmalıydık," dedim. "O ayyaş gibi biz de uyuyabilirdik."

"Şu anda uyuyabilir misin? Gerçekten?"

İç çektim. "Büyük olasılıkla hayır."

Lucas bana yan gözle baktı ve ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Kızma iznin yok."

"Saçlarım, değil mi?" Yakındaki bir kuru temizlemecinin vitrininde yansımamı görmek için döndüm. Son zamanlarda mecbur kaldığım yeni diyet yüzünden hatlarım biraz bulanıklaşsa da beklendiği gibi, koyu kızıl saçlarımın tuhaf açılarla dikildiğini görebiliyordum. Yataktan zorla çıkarıldığım ve saçlarımın icabına bakma şansım olmadığı her halimden belliydi. Bir tür düzen yakalamaya çalışarak parmaklarımla çabucak taradım. "Aman Tanrım."

"İyi görünüyorsun," dedi Lucas. "Sadece biraz komik, o kadar."

"Ah, öyle mi?" Şakacıktan öfkeli bir bakış attım. "Senin de daha iyi görüldüğün zamanlar oldu."

Çenesini sıvazladı, kirli sakalını yokluyordu. Dünden kalma sakalı, buruşmuş giysileri ve bronz rengi dağınık saçlarıyla hayli tekinsiz bir görüntü çiziyordu. Aslında nasıl bir insan olduğunu benden başka kimsenin tahmin edemeyecek olması hoşuma gitti.

“Belki de bir güzellik salonuna uğramalıyız,” dedi. “Hanımefendi ve beyefendi manikürlerini yaptırırlar.”

Kahkaha attım. “Evernight Akademisi’nde koca bir sömestre geçirmeyi yeğleyeceğinden eminim.”

Bu sözüm onu da gülümsetti. “Ah, gözümde canlandırıyorum da. ‘Hey, Bayan Bethany, beni özlediniz mi?’”

Bu espri ikimizin de içini ısıttı ve yorgunluğumuzu ve korkumuzu biraz olsun hafifletti. Birbirimize sarıldık ve sivri bir şey karnıma batmasa, uzun süre öyle kalabilirdik. “Ayy, bu da ne?..”

Başımı eğince, önceki gün öğleden sonra iğnelediğim yerde, kot pantolonumun belinde duran oltutaşı broşumu gördüm. Taştan oyulmuş çiçek yapraklarına şefkatle dokundum.

“Hâlâ yanında,” dedi Lucas. “Yanımıza tek bir şey alabilecek olsaydık, broşu almana memnun olurdum. Elbette yanımıza iki şey alabilecek olsaydık, para dolu kahve tenekem ikinci seçenek olurdu.”

Bunu söylemekten nefret etsem de, mecburdum. “Broşu ilk kaçışımızda yaptığımız gibi, yine rehin verebiliriz.”

Lucas başını iki yana salladı ve ağır bir sesle, “Bu sefer geri alamam,” dedi.

Bir saat kadar sonra, dükkânlar nihayet açıldı. Hangisinin doğru dükkân olduğunu çözmek hâlâ sorundu çünkü dükkânların çoğu aynı malları stoklamış gibiydi. Turistler için kâğıt hediyelik eşyalar, yelpazeler, şemsiyeler, polyester kimonolar ve terlikler. Nihayet bir tezgâhın arkasında bana tanıdık gelen bir kadın görür gibi oldum.

“Affedersiniz,” dedim, Lucas’la birlikte malların arasından kadına doğru yürürken. “Balthazar’ı arıyorum.”

Kadın dondu ve bir an bizden korktuğunu düşündüm. Bayağı ürkütücü görünüyorduk. Sonra beni tanıyınca yüzü gevşedi. Telaşlı adımlarla dükkânın arkasına yürüdü, boncuklardan yapılmış perdeyi çekip Çince bir şey seslendi. Daha önce de gördüğüm yaşlı adam perdenin arkasında belirdi. Lucas’a bakarken gözleri kısıldı ama sonra beni tanıdı. Bizi perdenin arasından geçirip yıkılacak gibi görünen merdivenlerden yukarı çıkardı. Bir kapıya iki kez vurdu, Balthazar’a seslendi ve sonra bize *Buyurun* der gibi bir işaret yaptı.

Kapıyı açtım. İçeride tavanı keskin eğimli, küçük bir oda vardı. Küçük bir yatak odasına dönüştürülmüş bir depo ya da belki de bir çatı arası. İki kişilik bir karyola odanın neredeyse tamamını kaplıyordu; geri kalan kısmı kâğıttan şemsiye ve yelpaze sandıklarıyla doluydu. Odadaki tek lambanın ışığa beklenmedik bir sıcaklık ve hoşluk veren parlak turuncu ve pembe renkli, işlemeli bir siperi vardı. Balthazar yatağın ortasında, ejderha işlemeli siyah ipek bir örtünün altında, sırtı yastıklarla desteklenmiş bir halde yatıyordu.

“Bianca?” Gözlerine inanamamış gibiydi. “Lucas?”

“Daha iyi görünüyorsun,” dedim. Görünüyordu görünmesine ama sadece birazcık daha iyi. Çenesi ve yanaklarında yara izleri duruyordu. Üstü çıplak olduğu için göğsünün ortasında, Lucas’ın kazığı sapladığı yerde koyu renk, öfkeli bir yıldız göze çarpıyordu. Yüzünü kaplayan gülümseme karşısında bunların hepsi önemsiz kaldı.

“Birlikte gelmeniz çok hoş,” dedi. “Ama tehlikeli.”

“Olayı yanlış anladın.” Lucas kapıyı kapadı. “Bu kez kaçak durumdaki biziz.”

“Ne?”

"Kendimi ele verdim," diye itiraf ettim. "Raquel beni kan içerken gördü ve şey... Beni ele verdi. Zor kaçtık."

"Raquel. Bu imkânsız. O böyle bir şey yapmaz." Sonra Balthazar bir kez daha düşündü ve ilk itirazından vazgeçti. "Üzüldüm."

"Konuşmamız gereken başka bir şey var," dedim çabucak. "Bugün ağlamaya başlarsam, durabileceğimi sanmıyorum."

Balthazar yattığı yerde iyice doğulurken yüzünü buruşturdu. Yumuşacık bir sesle, "Oturun," dedi. "İkiniz de."

Oturulacak tek yer karyolasının ayakucuydu. Yatağa değdiğim anda, uzanmak istediğimi anladım ve yatağın ayakucuna boylu boyunca uzandım. Lucas bağdaş kurarak yanıma oturdu ve bir eliyle kot pantolonun üzerinden baldırlarımı ovmaya başladı. Yatak dünyanın en rahat yeriymiş sanki; altı haftadan daha uzun zaman gerçek bir döşekte yatmadığımı o ana kadar fark etmemiştim. Herhangi bir şeyin bu kadar yumuşak olabileceğini neredeyse unutmuştum.

Balthazar, "Bana neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin," dedi.

"Nakit," dedi Lucas açıkça. "Tabii sende varsa."

Balthazar odanın köşesini işaret etti. "Cüzdanım şu pantolonun cebinde. Alabilir misin?"

Lucas dediğini yaptı ve cüzdanı Balthazar'a attı. Balthazar içinden yedi tane yüzlük banknot çıkarıp Lucas'ın eline tutuşturunca gözlerim büyüdü. "Üstümde olsa, daha fazlasını verirdim ama yok."

"Vay canına." Lucas paraya bakakaldı. "Bu... çok."

"Siz benim canımı kurtardınız, Lucas," dedi Balthazar. "Sanırım bu, benim de size borçlu olduğum anlamına geliyor."

Lucas başını sallayarak, "Senin kurtarılacak bir canın yok, ahbap," dedi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Balthazar.

“Evet, sanırım, biliyorum.” Lucas birkaç saniye boyunca sessiz kaldı.

Ben itiraz ettim. “Balthazar, bütün parayı almak istemeyiz.”

Balthazar’ın kahkahası beni şaşırttı. “Bütün paramın bu kadar olduğunu söyleyen kim?” Ben neden bahsettiğini anlamayarak kaşlarımı çatınca Balthazar sırtını karyolanın başucuna yasladı ve gülümsedi. “On sekizinci yüz yılda şekerle yatırım yaptım. On dokuzuncu yüz yılda da kömüre. Yirminci yüz yılın başlarında Ford Motor Şirketi’nden biraz hisse aldım. Sonlarına doğru o hisseleri satıp parayı bilgisayarlara yatırdım. Para benim için sorun değil.” İç geçirdi. “New York’ta bir hafta daha kalabilerseniz bankaya gidip size gerçek anlamda nakit sağlayabilirim.”

“Bu kadarı yeterli, Bay Paraçüvalı,” dedi Lucas. “Bu miktar şehirden çıkmamıza yeter.”

“Konu gurursa, lütfen durup düşünün.” Balthazar ciddi görünüyordu. “Bianca’nın güvenliği sayı yapmaktan çok daha önemli.”

Lucas ona dik dik baktı. “Konunun gururla ilgisi yok. New York’ta bir gün bile kalamayız. Bu öğleden sonra itibarıyla bütün tren ve otobüs istasyonlarını göz hapsine alırlar. Tabii çoktan almadılarsa.”

Balthazar elini kaldırdı. “Dinlenmeye bile zamanınız yok, ha?”

“Sanırım yok,” dedim. Yumuşak yataktan hiç istemeyerek doğruldum. “Sana buradan ulaşabilecek miyiz?”

“Ayağa kalkmam bir iki haftayı bulur. Burada kalıyor olacağım.”

“Ama sonrasında... Aşağıdaki insanlar sana mektup iletebilir mi? Ya da kullanabileceğimiz bir telefon numaraları var mı?” Gırtlığımda bir yumru oluşmaya başlamıştı. “Seninle bir gün tekrar konuşmamızın bir yolu olmalı. Sonsuza dek vedalaşıyor olamayız. Öyle değil mi?”

Balthazar ve Lucas birbirlerine baktılar. İkisinin de bunun ebedi bir elveda olmasının daha güvenli olacağını düşündüğünü biliyordum. Ayrıca Balthazar'ın bunun biziin için son nokta olmasını istemediğini ama Lucas'ın tamamen hemfikir olmadığını da görebiliyordum. Balthazar, Lucas'ın gözlerinin içine bakarak, "Aşağıda kasadaki kartvizitlerden alın. Burada olduğum sürece, telefon numarası benim için geçerli olacak ve mesajları sık sık kontrol edeceğim. Onlara şehirden çıkma yollarını da sorabilirsiniz. New York'tan bir otobüs ya da tren istasyonunun yakınından geçmeden çıkmak da mümkün." Tuhaf bir duraksamanın ardından Balthazar aceleyle ekledi: "Ve çıkmadan onlardan biraz kan isteyin. Dün benim için hastaneden biraz almışlardı. Birkaç litre kan sana iyi gelebilir."

"Biz gitmeden önce, bilmen gereken bir şey daha var." Bunu Balthazar'la konuşmak garip geliyordu ama eninde sonunda öğreneceğini biliyordum. Hazırlıklı olmalıydı. "Charity New York'ta."

"Ne?" Balthazar yatakta hızla doğruldu. "Beni bulmaya mı çalışıyor? Yardıma ihtiyacı mı var yoksa?"

"Yardıma ihtiyacı var," dedi Lucas ruhsuz bir sesle. "Ama seninkine değil."

Lucas'a ters bir bakış attım. "Charity iyi, senin için endişelenmiş, hepsi bu." Bir an ona Charity'nin saldırısından bahsetmeyi düşündüm ama sonra bahsetmemeye karar verdim. Balthazar yaralıydı ve bu tür bir haberi kaldırarak durumda değildi.

"Bir şey daha," dedi Lucas araya girerek. Önce Charity'nin saldırısını anlatacağını sandım ama o daha yapıcı düşünüyordu. "Siyah Haç seni salıverdiğimizden şüpheleniyor. Seni de arıyor olacaklar. Bu yüzden ben olsam Manhattan'da gereğinden fazla oyalanmazdım."

"Anlıyorum."

Yatağın üstünde emekleyip kollarımı Balthazar'ın boynuna sardım. Göğsündeki yaradan ötürü ona gerçekten, istediğim gibi sarılamıyordum ama bu da idare ederdi. Başını omzuma yasladı. "Teşekkürler," diye fısıldadım.

"Asıl size teşekkürler," dedi. "İkinize de." Tıpkı Balthazar gibi Siyah Haç avcılarının oluşturduğu çemberin ortasında durup canımdan korktuğum için hissettiği minnetin derinliğini anlayabiliyordum.

Kucaklaşmamız gereğinden fazla uzama tehlikesine girerken, kollarımı çözdüm ve tek kelime etmeden geri çekildim. Kapıdan çıkarken omzumun üstünden bakıp gülümsemem dışında, vedalaşmamızın sonu bu oldu. Lucas kapıyı kapatırken aralıktan Balthazar'ın bizi son kez selamlamak için kaldırdığı elini gördüm.

Lucas duraksadı. Daracık sahanlıkta karşılıklı durduk ve Lucas alçak sesle, "Burada kalmak istiyorsan şimdi söyle," dedi.

Onu öptüm. İhtiyaç duyduğu cevabı almıştı.

On Üçüncü Bölüm

BALTHAZAR'IN DOSTLARI BİZİ GENELDE ASYA'DAN GELEN yeni göçmenleri Doğu Yakası'ndaki Çin lokantalarındaki işlerine getirip götüremeye yarayan ucuz bir ulaşım şekli olan bir Çin Mahallesi otobüsüne yönlendirdiler. Ancak Philadelphia'ya giden bir sonraki otobüste bizi karma bir yolcu kalabalığı bekliyordu. Birkaç yaşlı ve dizlerinin üstünde dengeledikleri bilgisayarlarında bir şeyler yazmakla meşgul bir sürü üniversite öğrencisi.

Zaten geç kalkan otobüs çok yavaş ilerliyordu. Şoför kuzeyde yoğun yağış olduğunu söyledi. Otoyolları su basmıştı. Umurumuzda değildi. Para rulomuzu kot pantolonumun ön cebine tıkmıştım. Etime batsa da basıncını hissetmek güven veriyordu.

Arkınıza yaslandığımız koltuklarımızda, başımı Lucas'ın omzuna dayadım. Ya otobüs gerçekten çok rahattı ya da biz çok yorgun olduğumuz için nasıl olursa olsun iyi gelecekti. İkimiz de bir uyuyor, bir uyanıyorduk. Bazen rüyayla uyanıklığın, sulu boya renkleri gibi birbirine karıştığı duygusuna kapılıyordun. Gerçek olan tek şey Lucas'ın teninin güven veren kokusu ve en azından şimdilik güvende olduğumuzu bilmektir.

Otobüs yolda sarsılarak ilerlerken, bir noktada Lucas saçını okşamak için uzandı. Uyuduğumu sandığını fark ettim. Aslında neredeyse uyuyordum ama bu daha da tatlı geldi.

Yine de sonunda biraz olsun dinlendik.

“Çok güzel değil mi?” Lucas’ı Evernight’in, Sonbahar Balosu için süslenmiş büyük salonundan içeri çektim. Mum ışığı odayı gölgelerle yumuşatıyor ve dansçılar orkestranın çaldığı vals eşliğinde uçarcasına hareket ediyordu.

Lucas başını salladı ve takım elbisesinin kravatını çekiştirdi. “Burası hiç bana göre değil. Ama seni böyle görmek için... değer.”

Göğsün hemen altından bollaşarak yere kadar inen, askısız beyaz bir tuvalet giymiştim ve yakındaki bir aynadaki soluk yansımamda saçım-daki beyaz çiçekleri görebiliyordum. Hiç bu kadar güzel hissetmemiştim.

Ama nedeni bu geceye özellikle hazırlanmış olmam değildi. Sonunda Lucas’la birlikte burada olmamdı.

Ona, “Vals yapmayı biliyor musun?” diye fısıldadım.

“En ufak bir fikrim yok. Ama dans etmek istiyorsan, oraya çıkıp ediyormuş gibi yapabiliriz.”

Gülerek beni kollarının arasına almasına izin verdim ve dans pistinde dönmeye başladık. Hayır, vals yapamıyordu ama diğer dansçılara ayak uyduramamamızın bir önemi yoktu. Etrafımızda dönüşlerini seyrettim. Balthazar’la elele olan Patrice’i, Ranulf’un beceriksiz adımlarına pis pis gülen Courtney’yi, bir dönüşte Raquel’i ustalıkla yöneten Dana’yi izledim ve neden hiçbirinin istediği gibi dans etmediğini merak ettim.

Sonra dansçıların arasında bir başka karaltı belirdi. Camgöbeği renkle ışıldayan şeffaf bir biçim. Hayalet bize iyice sokuldu ve “Araya girebilir miyim?” dedi.

Lucas’ı nereden tanıdığını ve neden onunla dans etmek istediğini merak ederek, “Elbette,” dedim. Ama hayalet benim elimi tuttu ve onunla birlikte diğer dansçıların arasına karışırken, Lucas’a üzgün bir bakış gönderdim. Beni izlediğini görebiliyordum ama bir süre sonra kalabalık onu yuttu.

Sıçrayarak uyandım. Nerede olduğumu hatırlamak için hızla etrafa baktıktan sonra, başımı yeniden Lucas’ın omzuna yerleştir-

dim. Uyku mahmuru bana dönmeden önce, uykusunda bir şey mırıldanınca içim rahatlayarak gülümsedim.

Philadelphia'ya akşamüstü ulaştık. Oraya gelmemizin, içinde kaybolacağımız kadar büyük şehir olması dışında özel bir nedeni yoktu. Dahası, Philly de yerleşik bir Siyah Haç hücresi de yoktu. Burada büyük ölçekli bir av ekibi oluşturmaları olasılığı daha düşüktü.

"Burada en azından birkaç gün kalırız," dedi Lucas. "Ucuz bir yer buluruz. Göze batmadan seçeneklerimizi değerlendiririz."

Harap haldeki tişört ve kot pantolonlarımızı işaret ederek, "Biraz da kıyafet alalım," dedim. "Evsiz görüntüsünden çıkmak için."

"Ama biz zaten evsiziz," dedi Lucas.

Hiç böyle düşünmemiştim. "Kıyafetler," diye üsteledim. "Baştan ayağı yeni gardırop düzelim demiyorum ama temiz bir şeyler edinelim. Ve diş fırçaları, diş macunu, deodorant..."

"Evet, ne demek istediğini anladım."

Büyük bir market ziyaretiyle hepsini halettik. Ben hem hoş hem rahat görünen, biri koyu mavi, diğeri koyu yeşil renkte iki ucuz yazlık elbise, her şeyle gidecek sade bir çanta ve beni yaz boyu idare edecek bir çift parmak arası terlik edindim. Lucas hâkî bir pantolon ve birkaç siyah tişört aldı. Sonra daha az kokmak ve daha hoş görünmek için ihtiyaç duyacağımız her şeyi almak için eczane kısmına geçtik.

Köşeyi dönünce karşımıza dizi dizi prezervatifler çıktı. Önce her zamanki gibi gözlerimi kaçırdım çünkü paketleri bile beni utandırmaya yetiyordu. O kadar pısıriktım işte. Ama sonra, bu kez, durdum.

"Belki de bunlardan almalıyız," dedim. Kadınsı ve kendimden emin görünmek istemiştim ama sesim daha çok cırtlak çıkmıştı.

“Sanırım.” Lucas bana uzun ve dikkatli bir bakış gönderdi. “Bianca, acelesi olmadığını biliyorsun.”

Bir anda büyüleyici bir hal alan saç uçlarımla oynamaya başladım. “Biliyorum. Evet. Sadece... İstersek diye, elimizin altında olmalı. Her ihtimale karşılık. Değil mi?”

“Evet.”

Birkaç saniye boyunca ikimiz de kıpırdamadık ama sonra Lucas en yakındaki kutuyu alıp sepetimize attı. Kalbim beni içten aydınlatan sıcacık ışıltısıyla şaşırtarak çaktırmadan döndü.

Kasadaki kadınla göz teması kuramadım. Gerçi onun umurunda bile değildi.

Şehir merkezinde, otobüs durağı yakınında bir otel odası tuttuk. Fiyatına göre, beklediğimden daha hoştu. Bir kahve makinesi, büyük bir televizyon, saç kurutma makinesinin ve bir sürü kabarık tüylü, beyaz havlunun olduğu bir banyo ve bir çok büyük bir yatak.

“Bir şeyler yemeden önce, biraz dinlenelim,” diye önerdim. İkimiz de o kadar yorgunduk ki naylon torbanın içinde bekleyen prezervatiflere rağmen, yatağı sadece uyunacak bir yer olarak görebiliyordum.

Lucas da aynı hissi taşıyor gibiydi. “Evet, dinlenelim. Yakında gidebileceğimiz bir sürü hamburgerci var.”

“Philadelphia’yı biliyor musun?”

“Birkaç kez geldim. Hepsi o kadar.”

Lucas’la birlikte yatağa kıvrıldık. Aklımda uyumaktan başka bir şey yoktu. Ta ki yanımda Lucas’la örtünün altına girene kadar.

Aynı anda birbirimize uzandık. Lucas’ın ağzı benimkini buldu ve yıllardır bir araya gelmemişiz gibi umutsuzca öpüştük. Lucas beni iyice kendine çekti ve öpüşmemiz iyice derinleşirken, iki bacağımı birden onunkine sardım.

Saniyeler sonra, birbirimize hâlâ çok uzakmışız gibi hissettim. Tişörtünü yakalayıp üstünden çıkarmaya davrandım. Lucas bana yardım ettikten sonra, benimkini çıkardı. Teni tenime değerken öpmek elektriğe tutulmaktan farksızdı ama yine de yetmiyordu. Titrek ellerle sütyen askılarımı indirdim ve sonunda kopçalarını çözdüm.

Her zaman bir erkeğin beni ilk kez çıplak gördüğü anda utanacağımı düşünmüşümdür ama öyle olmadı. Lucas bana gördüğü en muhteşem şeymişim gibi baktı ve bir eliyle beni okşadığı zaman, hayal ettiğimden çok daha iyi hissettim.

Elini tutup aşağı, kot pantolonuma yönlendirdim. Ona her şeyimi göstermek istiyordum. Ve baştan ayağa güzel hissetmek.

Lucas soyunmama yardım ettikten sonra kendi pantolonunu çıkarıp odanın karşı köşesine attı. Daha önce resimler ve internet dışında hiç çıplak erkek görmemiştim. Nedense görüntüyü hiçbir zaman güzel olarak düşünmemiştim. Şu ana dek. Lucas'ın görüntüsünü, onu ellerimin arasında hissetmeyi ve bana dokunuşundaki yumuşaklığı sevmiştim. Ne zaman gergin hissetsem ya da ne yapacağımı bilemesem, beni öpüyor ve bütün korkumu alıp götürüyordu.

Benim, diye düşündüm. Kanını istediğim zamanlarda kapıldığım türde bir açlıktı ama ondan çok daha iyiydi çünkü bu şekilde, defalarca tadını çıkarabilirdim. Onu delice ısırma isteğim yerini vampir olmakla hiç ilgisi olmayan, aksine canlı olmanın parçası olan bambaşka bir şeye bırakmıştı. En sonunda, onu isteyerek geçirdiğim seneler sonunda, Lucas gerçekten bana aitti.

Sonunda artık kendimizi kontrol edecek noktayı neredeyse aşmak üzereyken, boğuk bir sesle fısıldadı. "Bianca, emin misin?"

"Fazlasıyla eminim," dedim ellerimi saçlarına dolayarak. "Böyle olması gerekiyor."

“Evet.” Lucas beni bir kez daha öptü ve aylardır ilk defa, en azından şu an için, her şeyin mükemmel olduğunu düşündüm.

Ertesi sabah uyku sersemliğiyle yatakta dönerken, gerçek bir yatakta olduğumu, Lucas’ın yanımda uyuduğunu ve ikimizin de çıplak olduğumuzu fark ettim ve bir anda her şey hafızamda canlandı.

Gözlerim büyüdü. *Ben gerçekten?..*

Evet, ben gerçekten.

Mutlu hissetmediğimden değildi çünkü mutluydum. Acıya-bileceğinden haberimin bile olmadığı yerlerimdeki sızıya rağmen, hiç bu kadar sevinçli, sevilir ve güvende hissetmemiştim.

Her şey o kadar gerçekdışı geliyordu ki. Hepsi buydu. Ben âşığımla aynı yataktaydım. Çarşafa sımsıkı sarındım ve aptal gibi sııttım. Lucas’ı esprinin dışında bırakmak çok yazık olurdu.

Ayak parmaklarımla bacağını gıdıklayınca yastığında kıpırdandı. Uyku mahmuru, tek gözünü açtı. Sonra beni sevinçli bir çığlık attıracak kadar hızlı yakalayıp üstüne çekti.

Öpücükler arasında, “Günaydın,” diye mırıldandı. “Buna alışabilirim.”

“Ben de.”

Bir süre sadece aptalca ve karmakarışık bir şekilde öpüştük ama öpüşmemiz gittikçe yoğun bir hal aldı. Bütün vücudum karıncalanmaya başladı ve yeni bir deneme için çok mu erken acaba diye düşündüm.

Ancak iş o noktaya varmadan, Lucas kendini geri çekti ve gülümsedi. “Sanırım ne yapmamız gerektiğini buldum.”

“Evet, ben de buldum sayılır. Yatakta birlikte ve çıplak olduğumuza göre...”

“Ondan bahsetmiyorum, azgın kadın.” Bana hayretle sııttı. “Ben başım nasıl bir belaya soktum ki böyle?”

“İyi bir belaya.”

“Bunu biliyordum.” Lucas elimi öptü. “Benim kastettiğim, bundan sonra, kendimize bir düzen kurmak için, nakde ulaşmanın yolunu bulduğumdu. Bir borç daha almamız gerekecek; hiç hoşuma gitmiyor ama bu noktada bununla baş etmek zorundayız. Balthazar’ın verdiği para bu otelde bir haftada suyunu çeker.”

Şu anda yardım istemekle hiç sorunum yoktu. Yardıma gerçekten ihtiyacımız vardı. “Philadelphia’da dostun var mı?”

“Senin de var. Bir düşün.”

Ve düşündüğüm anda zihnimde kum sarısı saçların üstündeki Phillies şapkası canlandı. Yüzüm bir gülümsemeyle aydınlandı. “Vic!”

Lucas, Vic’i aradı ve öğle yemeği için şehir merkezindeki hamburger restoranlarından birinde buluşma ayarladı. Oraya el ele gittik. Yeni yeşil elbisemle Lucas’ın elini tutarak yürüdüm. İnsanlar bana farklı bakıyormuş gibi geliyordu. Bir şekilde biliyorlarmış gibi. Ama büyük olasılıkla saçmalıyordum. Ben tamamen aynı hissediyordum; tek fark uzun zamandır olmadığım kadar mutlu olmamdı. Lucas da rahat görünüyordu; onu daha önce bu kadar huzurlu gördüğümü hatırlamıyordum.

İçeri girdiğimizde, Vic yanında Ranulf’la bir masada oturuyordu. Bize el salladı. “Hey, çocuklar. Tanrım, sizi görmek ne güzel.”

Vic’i sımsıkı kucakladıktan sonra aynısını Ranulf’a da yaptım. Ranulf hâlâ ipinceikti. Tas modelinde kesilmiş kahverengi saçları ve Vic’inkilerin birebir aynısı cepli bir şort ve bir Hawaii gömleği vardı. Kıyafetlerini Vic’ten mi ödünç almıştı yoksa yirmi birinci yüz yıla daha iyi ayak uydurmak için Vic ne alırsa aynısını mı alıyordu, emin değildim. Elbette Vic gibi giyinmek gerçekten

ayak uydurmak anlamına gelmiyordu ama Ranulf hâlâ modern dünyayla açığını kapatmaya çalışıyordu.

Vic, Lucas'la kucaklaştıktan sonra bir adım geri çekildi. "Lucas, bu Ranulf," dedi. "Sen beni yüz üstü bıraktıktan sonra oda arkadaşım oldu. Ranulf, bu, Lucas. Evernight'ta hiç karşılaştınız mı, bilmiyorum."

"Bir kez konuşmuştuk," dedi Ranulf yardımcı olmak için. "Kütüphanede. Sana New Orleans'ta bazı insanların bahsettiği azizlerin² kim olduğunu sordum. Sen de dinî ikonlar değil, bir spor takımı olduğunu anlattın. Çok aydınlatıcıydı."

"Evet, bunu unutmam imkânsız." Lucas, Ranulf'a gülümsedi. Vampirlerin çoğu hakkında şüpheciliğini korusa da kimse Ranulf'tan gerçekten korkamazdı.

"Söylesenize, Philly'de ne arıyorsunuz?" dedi Vic hepimiz masadaki yerlerimizi alınca. "Büyük bir kaçarak evlenme dramıyla karşı karşıya falan mıyız? Ranulf ve benim şahit olmamız mı gerekiyor?"

"Hayır," dedim. Yanaklarım ısındı. Kızarmamın nedeni evlenme düşüncesi miydi yoksa Lucas'la çoktan bir tür ön balayı yapmış olmamız mı, emin değildim. "Biz sadece... Kendimize bir düzen kurmaya çalışıyoruz. Ve saklanmaya."

Vic beklenmedik bir şekilde ciddileşti. "Annenleri aradın mı?"

"E-posta attım," dedim. "İyi olduğumu biliyorlar."

Lucas bana döndü. Bir anda gerilmişti. "E-posta mı attın? Ne zaman?"

Ah, hayır. O e-postanın sonuçlarını hatırlamakta biraz geç kalmıştım. Lucas'a gerçeği anlatmaya niyetlenmişim ama Balthazar'ın tutsak edilmesi aklımı dağıtmıştı. Bunu arkadaşlarımızın önünde yapmaktan ne kadar nefret etsem de, itiraf etmek için daha fazla

2 (İng.) Saints. (ed.n.)

bekleyemeyeceğimi biliyordum. “Devriyeye çıktığımız ilk gece. Bir şeyler yemek için senden ayrıldığımı hatırlıyor musun?”

“Bianca...” Lucas ellerini saçlarının arasından kaydırды. Bu hareketi öfkesini kontrol altında tutmak istediği zamanlarda yaptığı artık öğrenmiştim. “Hangi önlemleri alman gerektiğini bilmiyordun. Bu yüzden neler olduğunun farkında mısın?”

Siyah Haç saldırıya uğramış, Eduardo öldürülmüştü. Cılız ve mutsuz bir sesle, “Sonradan fark ettim,” dedim. “Çok üzgünüm, Lucas.”

Bütün bunlar olurken, Vic ve Ranulf bir tenis maçı izler gibi, bir bana, bir Lucas’a bakıyorlardı. “Ne oldu?” dedi Lucas. “Spamlandın falan mı?”

“Spam³ kahvaltılık yiyeceklerle iyi gider,” dedi Ranulf. Bahsi geçen kelime hakkında bir şey hatırladığı için gururluydu. “Yumurtalarımınla Spam alayım.”

“Et olanından bahsetmiyorum. Viagra reklamı yapan e-postalardaki gibi spamdan bahsediyorum.”

Lucas kısaca, “Bunu sonra konuşuruz,” dedi. Pencereden dışarı bakarken yüzü sert ve gergindi.

“Tamam.” Yaşananlardaki sorumluluğumu henüz sindirebilmiş değildim ve bununla bir süre daha uğraşacağımın farkındaydım. Lucas’ın kızdığı her halinden belli oluyordu, haklıydı da. Ama bunu Vic ve Ranulf’un önünde konuşmak istemiyordu.

Gerilmeme ve tazelenmiş bir suçlulukla dolmama rağmen konuşmaya tekrar odaklanmayı bir şekilde başardım. “Vic, kısacası bir tür firardayız. Kanundan değil ama bizi kimsenin bulmaması gerekiyor. Ve şey... Kalacak bir yere ve yiyeceğe ihtiyacımız var ve çok para...”

3 Spam adını bir tür konserve etten almıştır. (ç.n.)

"Benim param sizin paranız," dedi Vic, bu, dünyanın en bariz şeyymiş gibi. "Miktarı söyleyin, sizindir."

"Emin misin?" Vic'in müthiş zengin bir aileden geldiğini biliyordum ama yine de yardım istemekten nefret ediyordum. "Elimizde biraz var ve iş bulacağız."

"Cidden, ne isterseniz. Ah, bir dakika, aklıma dâhice bir fikir geldi." Vic parmaklarını şaklattı. "Şarap mahzeni."

"Şarap mahzeni mi?" Lucas bakışlarını Siyah Haç hücreğine ihanet ettiğimi öğrendiği andan beri baktığı noktadan Vic'e çevirdi. Acaba o da benim gibi Vic'in bir parti için şişe çalmamızı önereceğini mi düşünüyordu?

Vic parmaklarını lamine kaplı mönüye vurarak, "Evin altında kocaman bir şarap mahzenimiz var," dedi. "Devasa. Yazları iyi ve serin olması için iklim kontrolü var ve çok da dolu değil çünkü babam, büyükbabam kadar şarap koleksiyonu yapmıyor. Bodrum katında bir de banyo var."

Yazı bir bodrumda geçirmek mi? Diğer yandan özgür olacaktık.

"Bana güvenin, aşağısı gayet iyidir," dedi Vic. Ranulf cesaret vermek ister gibi başını salladı. "Evde kalmanızı isterdim ama annem ve babam eksiksiz bir güvenlik sistemi kuruyor. Lazerli falan." Lazer ışınlarını taklit etmek için parmaklarını iç içe geçirdi. "Şarap mahzeninin ayrı bir girişi ve güvenlik sistemi var ama dört basamaklı basit bir şifresi var. Size şifreyi veririm ve 5 Temmuz gecesinden itibaren kalabilirsiniz. Ne dersiniz?"

"Kulağa iyi geliyor." Lucas başını ağır ağır salladı. Hâlâ gergin ve öfkeli olduğunu görebiliyordum ama kendini tutuyordu. "Vic, sen bir tanesin."

"Bana da öyle geliyor," dedi Vic. "Bunu başkalarının da bilmesine sevindim."

“Ya Ranulf?” diye sordum. Kalacak bir yere ihtiyacımız olmasına rağmen, Ranulf’un bizden daha fazla ihtiyacı olabilirdi. “Sen gidince o ne yapacak?”

Ranulf gülümsedi. “Ben de Toscana’ya gidiyorum. Woodson’lar beni de davet ettiler. İtalya’ya gitmeyeli seneler oldu; nelerin değiştiğini görmek için sabırsızlanıyorum.”

Aynı anda garson siparişlerimizi almaya geldi. Ranulf spam ve yumurta ısmarlarken Lucas’la birbirimize baktık. Vic kankasının bir vampir olduğunu bilseydi onu asla davet etmezdi.

Diğer yandan, Ranulf’un Vic’in canını asla yakmayacağını biliyordum ve büyük olasılıkla Lucas da bunu çoktan anlamıştı.

Eğer Vic, “Şu anda mangala dönüşmüş olsa da, sanırım sonbaharda Evernight Akademisi’ne geri döneceğim,” demeseydi ikimiz de tek kelime etmezdik.

Lucas da ben de bakakaldık. Ben, “Ne?” diye kekelemeyi başardım.

“Evet, biliyorum. Korku Ülkesi’ne benziyor ve cep telefonu yasağı artık inanılmaz eski moda bir şey oldu ama sanırım ben alıştım.” Vic omuz silkti. “Ayrıca hiç eskrim yapma fırsatım olmadı. Gerçekten denemek isterdim.”

“Eskrim öğreten başka okullar var.” Lucas sözlerini vurgulamak için iki elini masaya koyup öne eğildi. “Vic, ciddi, beni dinle. Sakın oraya dönme.”

“Ama neden?” Vic kadar aslında sebebi anlamış olması gereken Ranulf da şaşırmış görünüyordu.

Ona gerçeği söyleyemezdim. Bana inanmayacağını biliyordum. Ama Bayan Bethany’ye yaklaşmasını istemiyordum. “Gerçekten iyi nedenler var, tamam mı? Yangın gecesi çok tuhaf şeyler oldu...” Arkasını getiremedim. Nasıl açıklayabilirdim ki?

Lucas, “Evernight’ta olanlar bir yangından fazlasıydı,” diyerek anlatmaya çalıştı. “Bu kadarla kalsın, olur mu?”

Vic bize bakıyordu. "Bir dakika, yoksa siz vampir olayından mı tırsıyorsunuz?"

Doğru duymuş olamazdım. Biraz cılız bir sesle, "Ne?" dedim.

"Okulun daha çok bir vampir okulu olmasından bahsediyorum. Siz de bunu kastetmediniz mi?" Vic durdu ve siparişlerimizi masaya getiren garsona tatlı tatlı gülümsedi. Bu konuşmadan en ufak bir kaygı duymayan Ranulf tadını gerçekten alabilecekmış gibi jambonuna daldı. Garson uzaklaşınca Vic, "Demek istediğim," diye devam etti. "Haydi ama Bianca. Sen de bir vampirsin, değil mi? Ya da yarı vampir mi demeliydim?"

Öfke içinde Ranulf'a döndüm. "Ona söyledin mi?"

"Ben söylemedim!" dedi Ranulf ısrarla. "Demek istediğim, evet, sorunca senden bahsettim. Ama okuldan bahsetmedim. Vic o kısmı zaten biliyordu."

"Nereden biliyordun?" diye sordu Lucas.

"İlk senemde çözmüştüm. Tanrım, ikiniz de çok zor bir şeymiş gibi davranıyorsunuz." Vic maddeleri parmaklarıyla saymaya başladı. "Öğrencilerin yarısı aslında bariz olan gerçeklerin farkında değil. Örneğin *Grey's Anatomy*'yi dizi değil, tıp kitabı sanan şu çocuk. Ve suçluları artık neden asmadıklarını merak eden şu kız. Ve herkesin gizli gizli ve acayip bir şekilde odasında yemek yemesi olayı. Ayrıca okul nüfusunun yarısı hiçbir zaman yiyecek sipariş etmiyor. Her yerde ölü sincaplar var. Şu ürkütücü okul sloganı. Hepsi bir araya gelince, anlamak zor değil."

Nutkumuz tutulmuştu. Sonunda Lucas, "Etrafının vampirlerle çevrili olduğunu biliyordun ve bu seni rahatsız etmedi, öyle mi?" dedi.

Vic omuz silkti. "Ben kimseyi yargılamam, dostum."

O kadar afallamıştım ki az kalsın dirseklerimi waffle'larımın üstüne koyacaktım. Bir şekilde şuruba bulanmadan masaya eğilmeyi başardım. "Hiç korkmadın mı peki?"

Vic, "Parçaları birleştirdiğim ilk gece bitmek bilmez gibi geldi," diye itiraf etti. "Sonra, hey, dedim. Aylardır buradayım. Kimse yenmedi. O zaman sorun ne? Vampirler bayağı zararsız görünüyordu ve düşündüm de, insanların onlara ilişmeyeceğinden emin oldukları bir okulları vardı. Buna saygı duyarım."

"Aslını ondan saklamak zorunda olmamak beni çok rahatlattı," dedi Ranulf.

Lucas kıymalı patatesine bakmadı bile. "Bana bundan hiç bahsetmedin."

"Seni ürkütmek istemedim. Ama sanırım durumu sen de çaktın, ha?" Vic sırttı. "Güzel bir kadının ne kadar ikna edici olabildiğine inanamıyor insan."

"Sırrı keşfettiğine inanamıyorum," dedim.

"Peki, benim kafası o kadar da çalışmayan oda arkadaşım," dedi Vic, Lucas'a. "Senin bu sivri dişli türden nasıl haberin oldu?"

"Vampirlerden her zaman haberdardım," dedi Lucas, nihayet önünde yemek olduğunu fark ederek.

Vic, "Hayır, hayır," dedi. "Drakula'dan falan bahsetmiyorum. Gerçekten ne zaman öğrendin?"

"Hep gerçekten biliyordu," dedim. "Lucas Siyah Haç'ta büyümüş."

Ranulf çatalını tabağına çarpar gibi bıraktı. Bıçağını sınıksı tutuyordu. Lucas'a bakarken gözleri büyüdü. Kaçmak ya da saldırıya geçmek için masaya zıplamasının an meselesi olduğunu görebiliyordum.

"Eskiden Siyah Haç'taydım," dedi Lucas kasvetli bir sesle. "Canını yakmayacağım. Sakin ol."

Ranulf biraz gevşerken, Vic, "Vay canına, Siyah Haç ne?" dedi.

"Kökeni yüzyıllar öncesine dayanan bir grup vampir avcısı," dedim. "Evernight vampirleri zararsız; şey, çoğu zararsız ama dışarıda tehlikeli olanlar da var."

"Onlar sadece tehlikeli olanlara saldırmıyor," dedi Ranulf. Gözleri kararmıştı.

"Bunu yeni anlıyorum," dedi Lucas. "Çünkü Bianca'nın ne olduğunu keşfedince, onun peşine de düştüler. Artık neden kaçtığımızı biliyorsunuz."

Vic bu bilgiyi daha şimdiden sindirmiş gibi başını salladı. "Biliyor musunuz, durum bu kadar tehlikeli olmasaydı acayip havalı olurdu."

Yemeğimizi bitirince, Vic onunla birlikte evine gitmemizi önerdi. "Yeri görmelisiniz. Size en yakın otobüs durağını gösterebilirim çünkü işe girekseniz şehre nasıl ulaşacağınızı bilmelisiniz. Hey, ne iş yapabilirsiniz?"

"Kendimi bildim bileli araba ve kamyon tamir ederim," dedi Lucas, hep birlikte kapıdan çıkarken. Kapı tokmağındaki ziller şangırdadı. "Belki beni işe alacak bir tamirci bulabilirim."

Ben cevap vermedim çünkü en ufak bir fikrim yoktu. Ne yapabilirdim. Bilgi sahibi olduğum tek konu astronomiydi ve lise terkler NASA'da iş bulamıyordu.

"İşte geldik." Vic üstü açılabilen, güneş sarısı arabasını işaret etti. Lucas'la birlikte arka koltuğa sıkışmaları anlamına gelse de, Ranulf centilmenlik göstererek ön koltuğa geçmemi işaret etti. Lucas'ın ne kadar gergin ve kızgın olduğunu göz önüne alınca bir süre ayrılmamız çok kötü bir fikir olmayabilirdi. Bir yandan Lucas'ın öfkesini kontrol altında tutmak konusunda nihayet ustalaşmasından gurur duyuyordum. Diğer yandan, birinin size kızgın olduğunu bilip konuşmak için zamanının gelmesini beklemenin ne kadar kaygı verici olabileceğini daha önce hiç fark etmemiştim.

Aynı anda Vic, "Ah, evde kesinlikle yapmamız gereken bir şey daha var," diyerek dikkatimi dağıttı.

"Neymiş o?"

"Hayaletle tanışmalısınız."

On Dördüncü Bölüm

“GEÇEN YILI HATIRLIYOR MUSUN?” DEDİM, VIC’İN EVİNİN zemini çakıl taşı kaplı uzun garaj yolunda, arabada otururken. Ev tuğladan inşa edilmiş gösterişli bir malikâneydi ve ödüm kopmasaydı ezik hissedebilirdim. “Hortlakların peşime düştüğünü?”

Vic kafası karışmış gibi alnını kaşıdı. “Hortlaklar mı?”

“Vampirler arasında hayalet yerine, daha yaygın olarak kullanılan terim,” dedi Ranulf. “Arka koltuktan çıkabilir miyim, lütfen? Dizlerimden aşağısını artık hissetmiyorum.”

“Biraz dur,” dedi Lucas. Doğrudan Vic’le konuşabilmek için öne, iki ön koltuğun arasına eğildi. “Bunun güvenli olması imkânsız.”

“Sen geçen yıl orada bile değildin,” diye homurdandı Vic.

Araya girdim. “Ben oradaydım ve saldırıları hatırlıyorum. Mavi yeşil ışığı ve soğuğu ve tavandan düşen buzları. Hortlaklı bir eve girmem. Ya da hayaletli. Her neyse.”

Vic’in bilmediği, dünyada çok az sayıda insanın, hatta vampirin bildiği gerçek şuydu: Vampirlerden dünyaya gelen çocukların hepsi vampirler ve hortlaklar arasında yapılan bir pazarlığın ürünüydü ve hortlakların nihai niyeti beni sahiplenmekti.

Evernight’ta yaşadığım, içlerinden biri az kalsın ölümümle sonuçlanan, sayısız korkutucu olay sırasında hortlakların yapmaya çalıştığı tam olarak buydu.

Vic iç çekti. Beş dakikadır evin önünde arabada oturuyorduk ve hamburger restoranından çıktığımızdan beri aynı şeyi tartışıyorduk. Geniş çimenliğin fiskiyeleleri üç farklı hızda tur atmıştı. Vic, "Çıkmaza girdik galiba," dedi.

"Ben bir yorum yapmak isterim," dedi Ranulf.

Lucas öfkeli bir sesle, "Arka koltukta sıkışan sadece sen değilsin, tamam mı?" dedi.

Ranulf, "Yorumum bu değildi," dedi.

"Söyle," dedim. Fikrimi kimse değiştiremezdi.

Ama sonra Ranulf, "Üstünde obsidiyen bir kolye var mı?" diye sordu.

Elini annemle babamın geçen Noel'de hediye ettiği antika kolyenin üstüne kapadını. Rengi yeşile dönen oymalı bakır bir kolyenin ucunda sallanan gözyaşı damlası biçiminde bir obsidyen. O zaman kolyenin *vintage* kıyafetlere ilgimin bir yansıması olan, ince düşünülmüş bir hediye olduğunu sanmıştım. Ancak daha sonra, Bayan Bethany beni obsidiyenin hortlakları iten sayısız mineral ve metalden biri olduğu konusunda bilgilendirmişti.

Başka bir deyişle, kolye beni koruyabilirdi. Bayan Bethany bunu söylediğinden beri kolyeyi yıkanırken bile hiç çıkarmamıştım. Neredeyse varlığını unutacaktım.

"Obsidiyen bana biraz koruma sağlar," diye kabul ettim. "Ama ne kadar ve ne zamana kadar olduğunu bilmiyorum."

"Bana güven, bu hayalet kötülerden değil," dedi Vic. "Hortlak. Ya da her neyse. Müthiş bir hatun. Ya da ben dişi olduğunu sanıyorum."

Lucas, "O şeyle konuştun mu?" diye sordu. "Bir şekilde iletişim kurdun mu?"

"Tam olarak değil ama..."

"O zaman 'müthiş' olduğunu nereden biliyorsun?"

"Şu anda benimle alay ettiğini nasıl biliyorsam, öyle," dedi Vic gözlerini kısarak. "Anlayabiliyorum."

Vic'e, arabasını garaj yolundan geri çıkarıp Lucas'la beni otele bırakmasını söylemek istiyordum. Diğer yandan paramızın orada sadece birkaç geceye yeteceğini biliyordum ve o birkaç gece bile şans eseri iyi bir fiyat almamız sayesindeydi. Vic bize ihtiyacımız kadar borç verirdi ama ben olabildiğince az borçlanmak istiyordum. Temmuz ayı boyunca ve ağustos başında evinde kalmamak için, ondan binlerce dolar almamız gerekirdi. Bunu yapmamayı kesinlikle tercih ederdim.

Elimi kolyemden çekmeden, "İçeri gireceğim," dedim.

"Bianca, sakın." Lucas öfkeli görünüyordu ama onu yatıştırmak için elimi koluna yerleştirdim.

"Sen ve Ranulf burada bekleyin. Eğer çılgılık duyarsanız ya da camlar buzlanırsa..."

"Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi Lucas.

"Eğer dedim, tamam mı?" Kararımı verdiğim için, endişe içinde oturmak istemiyordum. Bunu bir an önce halletmek istiyordum. "Öyle bir şey olursa, içeri yardıma gelin. Vic ve ben şansımızı deneyelim. Hortlak sorun çıkarırsa burada kalmayız."

Lucas hoşnutsuz görünmesine rağmen, başıyla onayladı. Vic şoför kapısından, açmaya gerek görmeden, tırmanıp çıktı. İnerken bacaklarını uzatan ve rahat bir nefes alan Ranulf'un dizlerinin çatırtısını duyabiliyordum.

Vic'in anne ve babası dışarıda olduğu için ev boştu. Daha önce bulunduğum evlerden çok dergilerde gördüklerime benzeyen muhteşem bir yerdi. Antrenin zemini yeşil mermer döşeliydi ve on metre yüksekliğindeki tavandan küçük bir avize sarkıyordu. Her yer mobilya cilası ve portakal kokuyordu. Geniş ve beyaz bir merdiveni tırmandık. Ginger Rogers'ı kuş tüyleriyle süslenmiş bir tuvaletle bu basamaklarda dans ederken hayal edebiliyordum.

Bir film yıldızının buraya ucuz yazlık bir elbise giymiş benden daha fazla yakışacağına hiç şüphe yoktu.

Elbette Vic de buraya ait görünmüyordu ve burası onun eviydi. O hiçbir şeye aldırmayan şapşallığı anne ve babasının kurduğu kusursuz düzene karşı bir tür isyan olabilir miydi?

Üst kattaki parke koridorda yürürken, Vic, "Kendini sadece çatı arasında gösteriyor," dedi. Duvarlardaki resimler eski görünüyordu. "Sanırım burası onun özel yeri."

"Onu gerçekten görüyor musun?"

"Çarşafa bürünmüş bir karaltı gibi falan mı? Hayır. Orada olduğunu hissediyorsun. Ve sadece arada sırada. Pekâlâ, şansımızı deneyelim. Seni fazla umutlandırmak istemem."

O an için tek umudum bir hortlak tarafından dondurulup kurutulmamaktı. İçimden anne ve babama kolye için teşekkür ederek Vic'in çatıya çıkan merdivenlerin kapısını açmasını seyrettim. Peşinden gitmeden önce birkaç derin nefes aldım.

Woodson'ların çatı arası evin tek dağınık yeri idi. Yine de buradaki dağınıklık pek çok çatı katından daha hoş olsa gerekti. Karyola genişliğinde ve büyük olasılıkla yüz yaşındaki tozlu bir masanın üstünde mavi-beyaz renklerde, porselen bir vazo duruyordu. Bir terzi mankeninin sırtında sararmaya yüz tutmuş, dantel bir ceket, başında Edward Dönemi⁴ hanımefendilerinin taktığı türde, kuş tüyleriyle hâlâ göz alan eski bir şapka vardı. Yerdeki İran halısı gerçek görünüyordu; en azından benim eğitimsiz gözlerime. Havada küf kokusu vardı ama bu, eski kitaplar gibi hoş bir küf kokusuydu.

"Burayı severim," dedi Vic. Yüzü her zamankinden daha ciddi idi. "Burası belki de bu evin en sevdiğim yeri."

4 İngiltere'de 1901-1910 yılları arasında, Kral VII. Edward'ın tahtta olduğu döneme verilen ad. (ç.n.)

"Kendini burada rahat hissediyorsun demek."

"Beni anlıyorsun, ha?"

Gülümsedim. "Evet, anlıyorum."

"Pekâlâ, burada biraz oturalım. Bakalım, görünecek mi?"

İran halısının üstüne bağdaş kurduk ve bekledik. Sinirlerim ahşaptaki her gıcırtya tepki veriyordu ve gözümü terzi mankeninin arkasındaki küçük pencereden ayıramıyordum. Camlar henüz buzlanmamıştı.

"Parayı Lucas yerine sana vereceğim," dedi Vic, ayakkabılarının bağcıklarıyla oynayarak. "El altında altı yüz dolarım var ve hepsini sen alacaksın. Normalde daha fazla olur ama daha yeni bir Stratocaster aldım." Başını öne eğdi. "O kadar çok parayı doğru dürüst çalamadığım bir gitarla çar çur ettiğim için aptal gibi hissediyorum. İhtiyacınız olacağını bilseydim."

"Bilemezdin. Ayrıca, para senin; istediğin gibi harcayabilirdin. Bizimle paylaşman çok hoş." Kaşlarımı çattım; bir an için hayaleti bekleme geriliminden sıyrılmışım. "Neden Lucas'a değil, bana?"

"Çünkü büyük olasılıkla Lucas yüz dolardan fazlasına itiraz eder. Bazen yardıma ihtiyacı olduğunu itiraf edemeyecek kadar gururlu olabiliyor."

"Biz gururlu falan değiliz." Metro turnikelerinin üstünden atlayışımızı biraz utanarak hatırladım. "Gururlu olamayacak kadar kötü durumdayız."

"Lucas'ın gurur meselesi hiç bitmeyecek. Hep sürecek. Sağ duyulu olan sensin."

Dudaklarım büküldü. "Keşke bunu ona da söyleyebilseydim."

"Zaten biliyor," dedi Vic. "İkiniz iyi bir takımsınız."

Önceki geceyi hatırlayınca yanaklarım pembeleşti.

"Evet," dedim usulca. "Öyleyiz."

Vic'in yüzüne bir gülümseme yayıldı ve dehşet verici bir an için, aklımdan geçenleri anladığımı sandım. Ama gülümsemesinin nedeni bu değildi. "Hissediyor musun?"

Havadaki serinliği etrafımda hissettim. Kollarımla kendimi sardım. "Evet, hissediyorum."

Buz kristalleri oluşmadı. Camlarda buzdan oyulmuş yüzler belirmedi. Görünüşte hiçbir şey yoktu. Tek bildiğim, bir saniye önce Vic'le yalnızken şimdi bir şey bizimleydi. *Biri*.

İlk başta aklım karıştı. Bu hortlak neden daha önce gördüğüm hayaletimsi varlıklar kadar öfkeli ve korkutucu değildi? Hortlaklar odaların köşelerine usulca süzülmezlerdi; buzdan bıçaklarla yollarını zorla açarlardı. Evernight Akademisi'nde hep öyle olmuştu.

Bir dakika. Okul özellikle hayaletleri kaçırarak şekilde inşa edilmişti; hortlakların nefret ettiği demir ve bakır, okulun duvar ve kirişlerinin içine yerleştirilmişti. Hortlaklar binanın içine zorla girmeyi başarsalar da bu onlar için hiç kolay olmamıştı. Daha önce gördüğüm o tuhaf hayaletimsi güç görünüşleri, donmuş sarkıtlar ve titreşen mavi-yeşil ışık, o mücadelenin kanıtı mıydı? Belki de böyle bir yerde, sıradan bir evde, hortlaklar o kadar dramatik etkiler yaratmıyordu.

"Hey, merhaba," dedi Vic neşeyle. "Bu, arkadaşım Bianca. Bir süre, yine arkadaşım olan Lucas'la birlikte şarap mahzeninde takılacaklar. Müthiştirler; onları seveceksin." Vic bir partide bizi takdim eder gibiydi. "Binks'in daha önce hayaletlerle sorunu olduğu için biraz gerildiler. Ama kişisel bir şey değil, tamam mı? İyi geçineceğinizden emin olmak istiyorum."

Elbette cevap gelmedi. Bana odanın o köşesindeki ışık biraz artmış ve belki de biraz mavileşmiş gibi geldi ama değişiklik ayırt edilemeyecek kadar inceydi.

Sonra onu gördüm. Gözlerimle değil; o türde bir görüş değildi. Daha çok, anılar üstünüze akın ettiği ve kafanızdaki görün-

tüler fazla canlandığı için gerçekte karşınızda duranı göremez olduğunuz anlar gibiydi. Hortlak zihnimin içindeydi. Geçen yıl Evernight Akademisi'ndeyken gördüğüm rüyalardan birindeki hortlak. Vic'in hayaleti o muydu? Yoksa bir başkası mı? Kısacık ve soluk renkli saçları neredeyse bembeyazdı ve yüzü keskindi.

Kalabilirsiniz, dedi. Sakıncası yok.

Ve imgelem son buldu. İrkildim ve gözlerimi kırpıştırarak odaklanmaya çalıştım. "Vay canına."

"Ne oldu?" Vic bir şey görebilecekmiş gibi etrafına bakındı. "Birkaç saniye başka bir yere gittin sanki. Her şey yolunda mı?"

Hortlak o mesajla ne demek istemişti? Onu çok iyi anlamadığımı zaten biliyordum.

Yine de bir hortlakla her karşılaşmamda hissettiğim korkuyu duymamıştım. Bu hortlak en ufak bir düşmanlık göstermemiş, dur, bizimsin ya da onun gibi bir talepte bulunmamıştı. Ya Vic'ten Vic'in ondan hoşlandığı kadar hoşlanıyordu ve onun hatırına bize ilişmeyecekti ya da obsidiyen kolyem garantimizdi.

Vic yüzümü dikkatle süzdü ve "Eee?" dedi.

Gülümsedim. "Kalabiliriz."

En azından bir süreliğine, Lucas ve benim bir evimiz olacaktı.

Vic bizi otelimize geri götürdü. Ranulf'la birlikte geri dönmeden önce, gizlice ATM'ye uğradı ve söz verdiği altı yüz doları bana verdi. Banknot tomarını çantamın içine çıktım. Anahtarları ve şarap mahzenindeki güvenlik sistemini devre dışı bırakacak şifreyi aldık. İş bulunca Lucas'la para biriktirebilecektik. Gitmeden önce Vic'e, neredeyse hayatım boyunca kimseye sarılmadığım kadar sıkı sarıldım.

Ve sonra gerçekte yüzleşme zamanım geldi.

Lucas dönüş yolunda bir kez bile gülümsememişti. Vic ve Ranulf'la konuşmuş, bize kalacak bir yer sağladığı için Vic'e te-

şekkür etmişti ama sanki ben görünmez olmuştum. İşimizi hallederken ötkesini bastırmıştı ama tadı gittikçe daha fazla kaçıyordu.

Otel asansöründe hiç konuşmadan dururken, havadaki gerilim her saniye ağırlaşıyordu. Bayan Bethany'nin Eduardo'yu öldürüşü gözümün önünden, mide bulandıran o çatırtı sesi kulaklarımdan gitmiyordu.

Odamıza girince, Lucas'ın bana bağırmasını bekledim ama bağırmadı. Banyoya gitti ve kendini çok pis hissediyormuş gibi, elini ve yüzünü uzun uzun ovalayarak yıkadı.

Elinde bir havluyla dışarı çıktığında gerilime daha fazla dayanamaz haldeydim. "Bir şey söyle," dedim. "Herhangi bir şey. Gerekirse bana bağır. Ama böyle sessiz kalma."

"Ne dememi istiyorsun? Sana e-postanı kullanmamamı söyledim. Bunu ikimiz de biliyoruz. Senin beni yok saydığını da."

"Nedenini söylemedin." Bana ters bir bakış attı. Sesimin ne kadar güçsüz çıktığını o zaman fark ettim. "Bu bir bahane değil. Şimdi anlıyorum ki..."

"Sana e-postalarımızın izlenmesine karşı dikkatli olmanız gerektiğini aylar önce söyledim! Son bir yıl boyunca sana içimden gelmediği için mi e-posta yazmadım sanıyorsun? Bu bile senin için yeterli bir neden olamaz mıydı?"

"Bana bağırıyorsun!"

"Ah. Özür dilerim. İnsanların öldürülmesi gibi önemsiz bir şeye aşırı tepki vermek istemem."

O anda yaptığım şeyin ağırlığı, kafama Bayan Bethany'nin saldırısının olduğu gecedan beri ilk kez bu kadar dank etti. Dumanın kokusunu duydum, çığlıkları hatırladım. Zihnimde Bayan Bethany'nin Eduardo'nun boynunu acımasızca büküşü ve cansız bedeni yere yığılırken, Eduardo'nun gözlerindeki ışığın sönüşü canlandı.

Gözlerim yanarak kendimi otel odasından dışarı attım. Şu anda, hak etmeme rağmen, Lucas'ın öfkesiyle yüzleşemedim. Suçluluk duygusunun altında eziliyordum. Ne Lucas ne bir başkası beni daha kötü cezalandıramazdı. Yalnız kalmalı ve tek başıma ağlayarak içimdeki ağırlığı boşaltmalıyım ama nereye gidebilirdim ki?

Kör gözlerle merdivenlere koştum ve hıçkırıklarımın yankılarını dinleyerek yukarı doğru koştum. Özellikle hedeflediğim bir yer yoktu; yaptığım şeyi arkada bırakmam mümkünmüş gibi, sadece kaçıyordum. Çatıya ulaşip gidecek yerim kalmayınca havuz başına çıktım. Çocuk alanında birkaç çocuk birbirlerine su atarak oynuyordu ama şimdilik derin kısım bana aitti. Sandaletlerimi çıkarıp ayaklarımı suya soktum ve başımı öne eğip gözyaşlarım tükenene dek, durmadan ağladım.

Gün batarken, nihayet biri yanıma, havuzun kenarına oturdu. Lucas. Onunla göz göze gelecek gücüm yoktu. Yanımda oturdu, ayakkabılarının bağlarını çözüp o da ayaklarını suya soktu. Bu hareketinden cesaret almalıyım ama olmadı.

İlk konuşan Lucas oldu. "Bağırmamalıyım."

"Olabilecekler konusunda en ufak bir fikrim olsaydı, Bayan Bethany'nin bizi bulup grubun üstüne saldıracağını bilseydim, o e-postayı hayatta göndermezdim. İnan bana."

"Bunun farkındayım. Ama mektup gönderebilirdin. Vic'in onları aramasını sağlayabilirdin. Yapabileceğin başka şeyler vardı. İyice düşünseydin..."

"Ama düşünmedim."

"Hayır." Lucas iç geçirdi.

İleriyi görememem Lucas'a pahalıya ve Siyah Haç avcılarının birkaçının canına mal olmuştu. Çoğunun vampir karşıtı yobazlar olması hepsinin soğukkanlılıkla katledilmeyi hak ettiği

anlamına gelmezdi. Benim yüzümden öldürülmüşlerdi. "Çok üzgünüm, Lucas. İnanılmaz derecede üzgünüm."

"Bunu anlıyorum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor." Sonra yüzünü buruşturdu ve etrafımızı saran şehir manzarasına baktı. Philadelphia New York gibi ışıldamıyordu ama yine de ıslıl ıslıldı ve bol miktarda çelikten inşa edilmişti. Şehre karanlıktan çok aydınlık hâkimdi. "Annem yapayalnız. Eduardo'yu kaybetti, beni kaybetti, Siyah Haç hücrelerini kaybetti. Şimdi ne yapacak? Kim yanında olacak? Seninle kaçmayı planladım ve pişman değilim ama bu kararı verdiğimde Eduardo'nun annemin yanında olacağını sanıyordum. Onun dayanıklı bir kadın olduğunu düşündüğünü biliyorum, öyledir de... Ama bu..."

Kendim ve arkadaşlarım için endişelenmekle o kadar meşguldüm ki Kate aklıma bile gelmemişti. Pek çok açıdan onun durumu da annem ve babamınki kadar kötüydü. Hatta onlar en azından birbirlerine sahip oldukları için, Kate'in durumu daha beterd. Kate'in kimsesi yoktu. "Elbette, günün birinde, daha güvende olduğumuz zaman onu arayabilir ya da başka bir şey yapabilirsin."

"Onunla temas kurarsam, ne zaman olursa olsun, Siyah Haç'a bildirir. Kurallar böyle. Annem kuralları çiğnemez."

"Senin için bile mi?" Buna bir an bile inanmamıştım ama görünüşe bakılırsa Lucas inanıyordu.

Yorulmuş gibi, havuzun yüzeyindeki yansımalarımıza baktı. Öfkesinin azaldığını ve yerini mutsuzluğa bıraktığını görebiliyordum. Buna şahit olmak daha kolay değildi. "Annem iyi bir asker. Benim de hep olmaya çalıştığım gibi."

"Olduğun gibi."

"İyi askerler amaçlarını aşk uğruna feda etmez."

Lucas bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Sen buna değersin. Biliyorum. Bir şeyleri yüzüne gözüne bulaştırdığın zaman

bile. Çünkü Tanrı biliyor ya, ben de bir şeyleri yüzüme gözüme bulaştırıyorum.”

Onu kucaklamak istedim ama içinden bir ses doğru zaman olmadığını söylüyordu. Lucas’ın içinde boğuştuğu şeytanların dışarı dökülmesi gerekiyordu.

“Hayatım boyunca Siyah Haç’laydım,” diye devam etti. “Kim olduğumu ve amacımın ne olması gerektiğini hep bildim. Sonsuza dek avcı olacağımı. Ama şimdi hepsi geride kaldı.”

“Nasıl bir his olduğunu biliyorum,” dedim. “Ben de hep vampire dönüşeceğimi sandım. Ama şimdi, bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Çok korkutucu.”

Lucas elimi tuttu. “Birbirimize sahip olduğumuz sürece,” dedi. “Her şeye değer.”

“Biliyorum. Yine de neler olacağını merak ediyorum, Lucas.”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti.

Kollarımı boynuna dolayıp ona sımsıkı sarıldım. Sevgiden daha fazlasına ihtiyacımız vardı. İnancımızı kaybetmeyecek kadar güçlü olmalıydık.

* * *

Sonraki birkaç gün daha sakin, hatta rahatlatıcı geçti. Lucas vaktinin bir kısmını annesi için üzülerek geçirse de, aramızdaki tartışma son bulmuştu. Televizyon seyrediyor ya da Philadelphia’nın görülecek yerlerini geziyorduk. Bir gün, Lucas tamircilerde iş başvurusu yaparken benim de garson arayan restoranları bulabilmem için ayrıldık. İkimizin de tatilden hemen sonra iş başı yapabileceğimiz teklifler almamız bizi hem şaşırttı hem de rahatlatı.

Her gecemizi birlikte odamızda geçirdik.

Birini, birlikte oldukça daha fazla istemenin mümkün olabileceğini bilmezdim. Tek bildiğim artık utangaç hissetmediğimdi.

En ufak bir şüphem yoktu. Lucas beni kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyordu ve hayatımın hiçbir döneminde onun yanında hissettiğim kadar güvende hissetmemiştim. Sonrasında Lucas'ın yanına kıvrılıp rüya bile göremeyecek kadar derin bir uykuya dalıyordum.

Dört Temmuz gecesi dışında. Belki de nedeni havai fişekler ya da pamuk helvanın neden olduğu şeker hücumuydu ama o gece, olabilecek en canlı rüyayı gördüm.

"Tam buradayım," dedi hortlak.

Bir tayf değil, gerçek bir insan gibi karşımda duruyordu. İçinde canlı bedenimden ısı çeken, ölümü hissedebiliyordum. Bunu kötülük olsun diye yapmıyordu; sadece doğasında vardı.

"Neredeyiz?" Etrafımıza baktım ama bir şey göremedim. Çok karanlıktı.

Tek cevabı, "Bak," oldu.

Aşağı bakınca bizden çok uzaktaki yeryüzünü gördüm. Gece göğünde asılı duruyorduk. Yıldızlar gibi, diye düşündüm ve bir an mutlu hissettim.

Sonra çok aşağıda dolaşan silüetleri tanıdığımı fark ettim. Lucas başı öne eğik bir halde, şiddetli rüzgârda sallanan bir ağaca yürüyordu. Balthazar da arkasındaydı.

"Ne yapıyorlar," dedim.

"Birlikte bir iş yapıyorlar."

"Görmek istiyorum."

"Hayır," dedi hortlak. "Görmek istemezsin. Bana güven."

Rüzgâr etrafımızda daha güçlü esmeye başladı. Hortlağın mavi-beyaz elbisesi esintiyle dalgalandı. "Görmeme neden izin vermiyorsun?"

"İstiyorsan bak." Gülümsemesi hüüzünlüydü. "Baktığına pişman olacaksın."

Bakmalıyım. Bakamam. Uyan, uyan!

İç geçirerek yataktan hızla doğruldum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Rüya beni neden bu kadar korkutmuştu?

Beş Temmuz günü, Vic'ten ailesiyle birlikte havaalanında olduklarını haber veren bir telefon aldıktan sonra, otelimizden çıkış yaptık. Vic'in mahallesine otobüs yolculuğumuz biraz uzun sürdü ve en yakın otobüs durağından birkaç blok yürümek zorunda kaldık. Ama Vic'in boş kalan evinin arka tarafına dolaşıp şarap mahzeninin güvenlik şifresini girerken, hiçbirinin önemi kalmadı.

Gözlerim loş ışığa uyum sağlarken Lucas, "Vay canına," dedi. "Çok büyükmüş."

Mahzen Vic'in devasa evinin bir katının büyüklüğüne denkti. Odalara bölünmüş olması, şarap mahzeni olmasından çok uzun zaman önce de yaşam alanı olarak kullanıldığını düşündürüyordu. Vic'in, babasının, büyükbabası gibi şarap koleksiyonu yapmadığını söylediğini hatırladım ve eskiden burada kim bilir ne kadar çok içki vardı diye düşündüm. Eski yüzlü meşe zemin kaplaması, nesiller boyunca elden geçirilmemişe benziyordu.

Daha iç kısımdaki odalara ilerleyince, küçük bir lambanın yanık olduğunu gördük. Bir Hawaii kızı lambası. Lamba küçük bir hazineyi aydınlatıyordu; çarşaf, yatak örtüleri ve battaniyeler, ambalajından çıkarılmamış bir şişme yatak, otellerde gördüğünüz türde, basit, açılır kapanır metal bir karyola, küçük, ahşap bir masa ve sandalyeler, bir sepet dolusu mavi beyaz renkli, birbirine benzemeyen tabak ve fincan, bir Noel'de ev süslemelik lambalar yumağı, bir mikrodalga fırın, bir mini buzdolabı (fişe takılmış, çalışır durumda), biraz kitap ve DVD, DVD oynatıcılı eski bir televizyon ve hatta rulo halinde bir köşede duran bir İran halısı. Masanın üstünde duran küçük kâğıt parçasını alıp yüksek sesle okudum: "'Hey, çocuklar. Ranulf'la birlikte çatıdan birkaç parça eşya indirdik. Dolapta içecekler ve biraz meyve var ve Ranulf,

Bianca için bir iki litre kan bıraktı. Umarım işe yarar. Ağustos ortasında döneceğiz. Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapmayın. Sevgiler, Vic.'"

Lucas kollarını göğsünde kavuşturdu. "Vic'in yapmayacağı ne var?"

"Sıkıcı olmak," diye sııttım.

Şarap mahzeninin boş bir köşesini "daireye" dönüştürüp yerleştik. Masa ve sandalyeler yemek alanı olacaktı; Hawaii dansçısı kız biblosunu masanın üstüne yerleştirdik. İran halısı yere serildi ve Lucas şarap raflarına tırmanıp (sinirlerimi gererek) Noel ışıklarını astı. Işıklar aslında beyaz renkteydi ama şarap şişelerinin arasından geçirdiğimiz yerlerde yumuşacık bir dore ışıltısıyla parlıyorlardı. Şişme yatak kendiliğinden şişen türdendi ve karyolaya yerleştirmesi kolay oldu. Kenarları dantelli, kar beyazı çarşaf takımını sermekten ve mahzenin serin havasına karşı battaniyeleri yatağın üstüne yığmaktan büyük zevk aldım. Duvarlar koyu yeşile boyanmıştı. İşimiz bittiğinde, Philadelphia'da bizimki kadar güzel ikinci bir daire olmadığına yemin edebilirdim. Duvarlarda şişeler varsa ne olmuştu yani?

Sonunda bütün parçalar yerine oturuyor gibiydi. Dostlarımız bize buraya kadar yardım etmişti ama artık birer işimiz vardı ve bu, onlara karşılığını zaman içinde ödeyebileceğimiz anlamına gelirdi. Bayan Bethany ve Siyah Haç'tan kaçmayı başarmıştık. Yakınlardaki tek hortlak ya barış yanlısıydı ya da obsidiyenden uzak durmayı tercih ediyordu. Her şeyin bu kadar iyi ve bu kadar doğru olmasına inanamıyordum.

Ancak ruh halim iki kez minik bulutlarla gölgelendi.

İlk seferinde Lucas'la akşam yemeği olarak birkaç blok ötedeki küçük bir dükkândan aldığımız pizzayı yiyorduk. Pizzayı Lucas almıştı ve "yeni" tabaklarımızı kullanıyorduk. Tabakları banyo lavabosunda nasıl yıkayacağıma kafa yorarken, aklıma

annemin benim için hazırladığı enfes yemekler geldi. *Ah, acaba o limonlu turtanın tarifi nasıldı? Fırında pişmesi gerekmiyordu ve bu sıcak günde ne kadar iyi giderdi.*

Sonra ona soramayacağımı hatırladım. Bir sürü yemeği o kadar iyi yapmayı nasıl başarıyordu acaba? Vampirler insanlar gibi yiyeceklerin tadını alamazdı; annem için gerçekten zor olmalıydı.

Kendi kendime *ona en kısa zamanda yazacağım*, diye söz verdim. *Belki Vic'i Evernight'a bir notla gönderebilirim, ona başka bir yerden postaladığımı iddia edebilir. Böylece iyi olduğumu öğrenmiş olurlar.*

İkinci hüznün dalgası akşamın ilerleyen saatlerinde, DVD'lere bakarken geldi. Duvarlar çıplaktı ve bir şeyler asmanın çok hoş olacağını düşündüm. Büyük bir şeyler değil, elbette, hiçbir şeye zarar veremezdik ama belki bantla bir resim falan yapıştırabilirdik.

Aklıma Raquel'in kolajları geldi; bir araya getirmeye bayıldığı delice renk ve resim karışımları. Onları bana gururla gösterirdi. Şimdiyse benden, beni öldürmek isteyecek insanlara ele verecek kadar çok nefret ediyordu.

Ona öfke duymam gerekirdi ama öfke duyamayacak kadar üzülüyordum. Bu yaranın asla kapanmayacağını biliyordum.

"Hey." Lucas endişeyle kaşlarını çatı. "Bir şeye mi sıkıldın?"
"Raquel."

"Tanrı'ya yemin ederim, onu elime bir geçirirsem..."

"Hiçbir şey yapmayacaksın," dedim. Sonra ağlamamak için dudağımı ısırđım. Raquel hakkımda istediğini düşünebilirdi. Onu seviyordum ve bu, her şeye rağmen, değışmeyecekti.

Yani, her şey muhteşem görünüyordu. Ertesi güne kadar. İşteki ilk günümüzdü. Daha önce bebek bakıcılığı da dâhil hiç işim olmamıştı. Annem ve babam, çocukların yetişkinlerin gözünden kaçan şeyleri fark ettiğini ve vampirlerin çocukların yakınında olabildiğince az zaman geçirmesinin daha doğru olacağını söylerdi.

Bu yüzden çalışmanın *berbat* bir şey olabileceğinden habersizdim.

Hamburger Rodeo'daki benden sadece dört yaş büyük sözüm ona şefim Reggie, "Masa sekizin içecekleri henüz gitmemiş," diye bağırdı. Gözlerinde Evernight tipi vampirlerin pek çoğunda olan acımasız bir ışıltı vardı ama arkasını getirecek gücü yoktu. Üstünde MÜDÜR yazan, lamine kaplı yaka kartı dışında. "Sorun ne, Bianca?"

"Getiriyorum!" Bir kök birası, bir kola ve neydi? Not defterimi önlüğümün cebinden çıkardım, önlüğüm de not defterim de şimdiden salata sosuyla lekelenmişti. Sabahki görünüşe bakılırsa yeterli olmanın yakınından bile geçmeyen bir saatlik eğitim seansının sonunda öğle kalabalığının arasına atılmışım. Plastik bardaklara aceleyle buz doldurup içecek sifonunu çalıştırdım. *Çabuk, çabuk, çabuk.*

Masa sekiz içeceklerini aldı ama pek hoşnut görünmüyorlardı. Jambonlu Buckaroo'ların nerede olduğunu merak ediyorlardı. Jambonlu burgerlerden bahsettiklerini umuyordum. Mönüdeki her şeyin duvarlardaki eski Western film posterleri ve giymek zorunda olduğum pötikareli gömlek ve takmak zorunda olduğum Bolo kravat gibi, 'temaya' uygun saçma sapan bir kovboy adı vardı.

Mutfığa geri koştum. "Sekiz için Jambon Buckaroo'lara ihtiyacım var," diye haykırdım.

Yaşça büyük bir garson kendi masası için bir tepsi burgerle mutfaktan çıkarken, "Üzgünüm," dedi. "Uyursan, kaybedersin."

"Ama..."

Reggie, "Bianca!" diye haykırdı. "Masa on ikinin hâlâ çatal bıçağı yok. Mönüyle birlikte vermek gerekirdi, unuttun mu?"

"Tamam, tamam."

Salonla mutfak arasında hiç durmadan mekik dokudum. Ayaklarım sızlıyor, yağın tenimden içeri sızdığını hissediyordum. Reggie

sürekli bağıyor, müşteriler gerçekten berbat görünen yemeklerini yeterince hızlı ulaştıramadığım için aralıksız surat asıyordu. Cehennem gibiydi. Kızarmış peynir sunulan cehennem gibi.

Pardon. "Peynirli Wrangler'lar." Kızarmış peynirin adı buydu.

Öğlen kalabalığı yatışınca hepimizin masalara garsonluk etmeye ek olarak yapmak zorunda olduğumuz, başlı başına bir iş olan 'yan işimi' yerine getirmek için salata barına koştum. Bugün, salata barının eksiksiz olmasını sağlamak benim işimdi. Neredeyse her şeyin; salata sosları, ekmek kırırları, domatesler vs. tükenmek üzere olduğunu görünce yüzümü buruşturdum. Halletmem neredeyse on dakikamı alacaktı.

Söylemese fark etmeyecekmişim gibi, Reggie kulağıma, "Hiç iyi bir ilk gün değil," diye mırıldandı. Onu duymazdan geldim ve domates doğramak için telaşla mutfağa döndüm.

İlk domatesi ve bıçağı aldım ve hızla doğramaya başladım. Biraz fazla hızla. "Ay," diye sızlanarak kesik parmağımı salladım.

Bir başka garson, "Yiyeceklere kan damlatma!" dedi. Beni lavaboya götürdü ve elimi soğuk suyun altına soktu. "Bir sağlık kuralı ihlali olur."

"Bu işte hiç iyi değilim," dedim.

"Herkesin ilk günü berbattır," dedi nazik bir sesle. "Benim gibi birkaç sene çalıştıktan sonra, gözün kapalı yapacaksın."

Hamburger Rodeo'da iki sene geçirme düşüncesi başımı döndürdü. Hayatımda yapacak başka bir şey bulmalıydım.

Sonra başımı döndürenin bu olmadığını fark ettim. Kötü hissediyordum. *Gerçekten* kötü.

"Sanırım bayılacağım," dedim.

"Saçmalama. Kesik o kadar derin değil."

"Kesik yüzünden değil."

"Bianca, yoksa..."

Bir an için, sanki sadece gözümü kırpmışım gibi, her şey karanlığa gömüldü. Ama gözlerimi yeniden açtığımda yerde lastik bir minderin üstünde yatıyordum. Sırtım acıyordu; çok kötü düştüğümü o zaman anladım.

"İyi misin?" dedi garson. Kesik elime bir el bezi bastırıyordu. Diğer garsonlardan ve aşçılardan birkaçı etrafıma toplanmışlardı. Yaşanan dramının ışığında masalar unutulmuştu.

"Bilmiyorum."

"Kusmayacaksın, değil mi?" dedi Reggie. Başımı hayır der gibi sallayınca, "Evrak doldurmamızı gerektirecek bir çalışma ortamı yarası aldın mı?" diye sordu.

İç geçirdim. "Sadece eve gitmeliyim."

Reggie dudaklarını sıktı ama sanırım hastalandığım için beni kovacak olursa, dava açabileceğimin farkındaydı. Gitmeme izin verdi.

Otobüs durağında beklerken ve dönüş yolu boyunca baş dönmem hiç geçmedi. Birkaç kuruşluk acınası bahşişimi cebime tıkmıştım. Bu kadar berbat hissetmemem, yarın Hamburger Rodeo'ya dönmek zorunda olduğum için üzülürdüm.

Oysa dişimi sıkarak ve düşünmemeye çalışarak meşguldüm.

Lucas'la birlikte yıkılan Siyah Haç tüneline temizlemekle uğraştığımız gün ve sonrasındaki birkaç gün boyunca yine böyle hissettiğimi düşünmemeye çalıştım.

Ya da Lucas'ı ısırduğım ilk günden sonra gittikçe keskinleşen kan açlığımın son zamanlarda bıçakla kesilmiş gibi, neredeyse tamamen yok olduğunu.

Kendi kendime *Korkma*, dedim. *Hamile falan değilsin ya*. Dikkatli davranmıştık; ayrıca bu olay Lucas'la ilk sevişmemizden önce başlamıştı. Hayır, beni korkutan hamilelik değildi.

Bununla birlikte, bana bir şeyler olduğunu biliyordum. Bir değişim kapıdaydı.

On Beşinci Bölüm

DÖRDÜNCÜ KEZ, "HİÇ KOMİK DEĞİL," DEDİM AMA SÖYLERKEN, kendimi gülümsemekten alamıyordum.

"Komik olmadığını biliyorum. Paraya ihtiyacımız var." Lucas konuşmaya devam ederken, yüzüne hâkim olamıyordu. "Ve Hamburger Rodeo pek çok insanın dört gün bile dayanamayacağı türde zorlu bir iş."

"Kapa çeneni." Omzuna sertçe vurdum ama ben de onun gibi gülüyordum. Bütün restoranın gözü önünde bir tepsi dolusu su bardağını düşürmek utanç verici olsa da, en azından o arada Reggie'yi sırlıslamak etmeyi başarmıştım. Hastalık iznimden sadece birkaç gün sonra işimden olmuşum. Ve bu kadar komik olmasa, endişelenmem gerekirdi.

Lucas çoğu akşam tek yemeğimiz olan mikrodalga pizzaların kâğıtlarını soymakla meşguldü. Artık Siyah Haç'ın sağladığı kısıtlı kumanyalarla yetinmek yerine, istediğimizi alabilecek durumda olmamıza rağmen çok fazla paramız yoktu. Ayrıca ikimiz de yemek pişirmeyi bilmiyorduk. Gerçi, umurumda değildi. Bugünlerde o kadar acıkmıyordum.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum. Lucas tamircideki işinden hiç bahsetmiyor, sadece eve benzin kokusuyla geliyordu. Gerçi

benim için sakıncası yoktu. Her zaman ilk iş duş alıyor ve banyodan sıcacık, ıslak ve enfes kokarak çıkıyordu.

Kısaca, "Her zamanki gibi," dedi. "Dinle, o hamburgerciyi artık kafana takma, olur mu? Daha iyisini bulursun. Şehirdeki kitapçılara başvurmalısın. Kitap okumayı seviyorsun."

"İyi fikir." Hangisini önermeyi yeğlerdim: Jane Austen mı, Jambonlu Buckaroo mu? Galip belliydi.

Masayı kurarken, kitap satışındaki potansiyel yeni kariyerimi mutlulukla düşünerek birkaç bardak almak için yerdeki sepete uzandım. Ve baş dönmesiyle sarsıldım.

Her şey bir anda grileşti ve gözümün önünde noktacıklar belirdi. Vücudumdan tuhaf bir ürperti geçti. Bir an duvara tutunup nefes almaya çalıştım.

"İyi misin?" Lucas endişeyle bana döndü.

Ona gülümsedim. "Evet, fazla hızlı döndüm. Hepsi bu."

Bana inanmışa benzemiyordu ama aynı anda mikrodalga çınlayınca yemeklerimizi almak için döndü.

Lucas'a sık sık yaşadığım bu baş dönmeleri ve iç çekilmelerinden bahsetmem gerekir mi diye daha önce de düşünmüştüm. Ona işte bayıldığımdan bile bahsetmemiştim. Ama Lucas'a bir şey söylemek, bir şeylerin yolunda, hem de hiç yolunda olmadığını itiraf etmek anlamına gelirdi ve henüz buna hazır değildim.

Lucas'ın tamirciden getirdiği gazeteyi aramızda paylaşarak yemeğe oturduk. Tıpkı Lucas'ın işten geldiğinde koktuğu gibi, biraz motor yağı kokuyordu. İşin tuhaf yanı, motor yağı bana biraz seksi gelmeye başlamıştı. Ben küçük ilanlar kısmını (eleman açığı olan kitapçıların ilan vermiş olması ihtimaline karşılık), ön sayfayı ve eğlence sayfalarını aldım. Lucas da spor sayfalarını aldı ama asla önce onları okumuyordu. Her akşam yerel haberleri tarıyor, her hikâyeyi dikkatle inceliyordu. Yeni şehrimiz hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istediğini sanıyordum ama yanılmışım.

Lucas doğruldu ve bir sayfayı önüme itti. "Şuna bak."

Baktım. Bir kadın şehir merkezinde bir çöp konteynerinde ölü bulunmuştu. "Çok hâzin."

"Okumaya devam et."

Haberin hüznünün nasıl dağılacakını anlamamıştım. Ama okurken gözlerim büyüdü.

Kaynaklar kurbanın gırtlığının kesildiğini belirtiyor. Olay yerinde hiç kan olmaması polisi, maktulün başka bir yerde öldürüldüğü ve sokak arasına atıldığı sonucuna ulaştırdı. 22.00 ve 06.00 saatleri arasında bölgede şüpheli bir şahıs ya da araç görenlerin, yetkililerle iletişime geçmesi isteniyor.

"Bir vampir," diye fısıldarken, dilim damağım kurumuştı.

"Bize çalıştığı hareket alanı hakkında bilgi veren bir vampir."

Lucas'ın yüzünde tatsız bir gülümseme belirdi. "Bu, bir vampirin çok büyük bir hata yaptığı anlamına gelir."

"Bana... Bu vampirin avlamak istediğini söylemeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"İnsanları öldürüyor."

"Ama sen ne yapacaksın? Onu öldürecek misin yani?"

Lucas hareketsizleşti. "Bunu daha önce de yaptım. Bunu biliyorsun."

Evernight Akademisi'nde geçirdiği yıl, Raquel'i kurtarmak için bir vampiri öldürmüştü. Gerçekten başka seçeneğinin olmadığına ve aksi takdirde Raquel'in öldürülmesinin an meselesi olduğuna inansam da bir vampiri izini sürüp soğukkanlılıkla öldürme düşüncesi midemi bulandırıyor. "Başka bir yolu olmalı."

"Ama yok." Lucas sandalyesini arkaya itti. Eyleme geçme düşüncesi onu canlandırmıştı. "Vampir hapishanesi diye bir şey olmadığına göre." Duraksadı. "Yoksa var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Rahatsızlığım yüzüme yansımış olacak ki Lucas elini elimin üstüne koydu. "Vampir, peşine düştüğümüzü öğrenince kaçabilir. Şehri terk edebilir. Bu sık yaşanan bir durum. Birilerinin peşlerinde olduğunu anladıkları anda dağılırlar."

"Bu da bir umut," dedim. "Kendi iyiliği için."

Lucas bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. "İşte bu."

"Buna gerçekten ihtiyacın var, değil mi? Göreve çıkmaya. Bir nedene..." *Varlık nedenine*, demek istedim ama Lucas'ın yüzündeki ifade beni susturdu.

"Hey. Benim nedenim sensin. Normal bir hayat sürmeyi, şey, en azından bir şarap mahzeninde saklanmak ne kadar normalse artık, çok uzun zaman bekledim. Ve bu hayatı seninle yaşayabilmek her şeyi daha da kusursuzlaştırıyor."

"Pekâlâ, bir göreve ihtiyacın yok." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Aslında canım gerçekten sıkılmamıştı ama içimden bir ses, Lucas'ın, içini okuduğumu bilmesi gerektiğini söylüyordu.

Lucas uysal bir tavırla başını onaylarcasına salladı. Durum bu kadar ciddi olmasa, gülebilirdim. Üstüne gidildiği zaman o kadar çocuksu görünüyordu ki. Gerçekten çok şirindi.

Siyah Haç'la geçirdiğim altı hafta sonunda usta bir avcı olmamıştım ama çok önemli şeyler öğrenmiştim; buna ilk kural dâhildi: Ava asla silahsız çıkma. Lucas ve benim elimizin altında Siyah Haç cephaneliği yoktu. İşimize yarayacak bir şey var mı diye Woodson'ların garajını aradık. Şarap mahzeninin güvenlik şifresi garajda da geçerliydi ve neyse ki burada lazer sistemi yoktu. Tahmin edileceği üzere, Vic'in ebeveynleri çim biçme makinesinin yanına galonlarca kutsal su istiflememişti ama bulundurdıkları

kadarı devriyeye sadece iyi niyetle çıkmaya yarardı. Şans eseri, Lucas aralarında gerekli durumlarda işe yarayabilecek bolca ahşap bahçe kazığının da olduğu bir miktar malzeme bulabildi.

Lucas'ın çalıştığı tamirci pazar günleri kapalı olduğu için, ertesi gün ikimiz de boştuk. Hafta içinde, Philadelphia'nın tarihî kısmında atlı arabayla tur atmanın ya da yataktan saatlerce çıkmamanın da olduğu bir sürü plan yapmıştım.

Hepsini bir kenara bırakıp kadının öldüğü mahalleye doğru yola koyulduk.

Sokak arasına günbatımında ulaştık. Cinayet mahalline yaklaşmamız mümkün değildi çünkü sokağın bir kısmı, üstünde SUÇ MAHALLİ yazılı sarı bantlarla mühürlenmişti.

"Altından geçebiliriz," diye önerdim. "Polis bizi orada görse bile, iğrenç olduğu için bakmaya gittiğimizi düşünür. Ya da bir cesaret gösterisi olarak."

"Uğraşmaya gerek yok. Olayın burada son bulduğunu biliyoruz. Asıl öğrenmemiz gereken, nerede başladığı".

Lucas'la birlikte mahalleyi dolaşmaya ve vampirin potansiyel avını gözüne kestirebileceği bir yer aramaya başladık. Yakındaki bir barın penceresindeki neon bira tabelası iyi bir yol göstericiydi.

"İçeri gireceğim," dedi. "İçerideki kalabalığa bir göz atacağım."

"Sanırım, içeri gireceğiz demek istedin."

"Hayır." Ona pis bir bakış atınca Lucas iç geçirdi. "Bak, ikimiz de yasal olarak bir barda bulunacak yaşta değiliz. Ama ben yirmi yaşındayım ve kendimi daha büyük olarak yutturabilirim. Sense on yedi yaşındasın ve..."

"İki hafta sonra on sekiz olacağım!"

"... ve on yedi görünüyorsun. Ben içeri girersem, büyük olasılıkla beni dışarı atmazlar. Ama sen girersen, barmenin içeride kalmamıza izin verme ihtimali en çok yüzde elli. Ayrıca, bu kıyafetle..." Lucas mavi yazlık elbisemi yüzüme kocaman

bir gülümsemesinin yayılmasına neden olan hayranlık dolu bir ifadeyle süzdü. "Çok fazla dikkat çekeceğin kesin."

"Şey. Öyle diyorsan."

Lucas beni yavaşça öperken, ellerimi göğsüne yerleştirdim. Nefes alıp verişini hissetmek hoşuma gidiyordu. "Gidip bir şeyler ye, olur mu?" dedi. "Ranulf'un zulası biteli birkaç gün oldu. Açlıktan ölüyor olmalısın."

Kansız kaldığının farkında bile değildim. "Arada bir şeyler yedim," diye yalan söyledim. "Endişelenme."

Bana tuhaf bir bakış atınca kaygımı ele verdiğimi sandım. Ama Lucas beni alnımdan öptü ve tek kelime daha etmeden bara yürüdü.

Biliyordum, gerçekten bir şeyler yemeliydim. Etrafta bir yaşam izi aramaya başladım. Büyük olasılıkla canımın kan çekmemesinin bir önemi yoktu. Biraz hastalanınca insanların da iştahı kaçardı. Muhtemelen soğuk algınlığı falan geçiriyordum ve insana özgü semptomlar yerine vampir semptomları gösteriyordum. İyileşebilmek için bolca kan içmeye özen göstermeliydim.

Ara sokaklar hem sürüngeçenler hem de onları avlayan yaratıklar için en uygun yerlerdi. Birkaç dakika sonra, bir çöp varilinin arkasında bir kıpırtı duydum. Pis kokuyu duymamak için burnumu kırıştırarak çöp tenekesinin arkasına koştum ve küçük bir sıçan yakaladım. Sıçan avucumda kıvranırken, ortamdan daha iyi kokmadığını düşündüm ve nerelerden geldiğini düşünmek hiç hoşuma gitmedi.

Kendi kendime *bu seni daha önce hiç rahatsız etmemiştir*, dedim. *New York'taki güvercinleri hatırla. Bir anlamda uçan sıçanlar sayılırlar.* Daha önceleri kana duyduğum yoğun istek tiksintimi gölgede bırakırdı. İştahım olmayınca işim daha zordu.

Elimin arasında kıvranan sıçana, "Bunun için çok üzgünüm," dedim. Sonra cesaretimi kaybetmeden dişlerimi sertçe geçirdim.

Kan ağzıma doldu ama tadı... yavandı. Boş. Gerçeğinin kötü bir taklidi gibi. Kendimi sıçanın sunduğu dört yudumun tamamını yutmaya zorladım ama hiçbir etki yaratmadı. Aslında, tiksindirici sayılırdı. Lucas'ın kanın tadına baktığı zamanı hatırladım. Tükürürken yüzünü nasıl buruşturduğunu. Sonunda ne hissettiğini anlamıştım.

Sıçanın cansız bedenini çöp variline attım ve naneli şeker bulmak için telaşla elimi çantama daldırdım. İsteyeceğim son şey nefesimin sıçan kokmasıydı.

Ancak naneli şekerlerin de tadı yok gibiydi. Belki de son günlerde yavan mikro dalga yemekleri yediğimiz için farkına varamamıştım ama insan yiyeceklerinin de tadını alamıyordum.

Neyim var benim?

"Neyin var?"

Yerimden sıçradım. Duyduğum ses, bir kadın sesi, belki de bir blok uzaktan gelmişti. Vampir kulaklarım sayesinde, her kelime sadece birkaç adım uzakmışım gibi netti.

İpeksi bir erkek sesi, "Hiçbir şeyim yok," dedi. "Koklayabildiğim kadarıyla, senin de bir şeyin yok."

Kadın, "Ben kötü kokmuyorum," diye çıkıştı. "Ve... senin dişlerin..."

"Ne o, biraz sıkı davranmıyor musun? Beni dış görünüşümle mi değerlendireceksin?"

Çantamdan bir kazık kapıp telaşlı adımlarla seslerin geldiği tarafa yürüdüm. Lucas'ın da adamın izini bulmuş olmasını umdum; yoksa ona ulaşmak gibi bir şansım yoktu. Parmak arası terliklerim kaldırımda şakırdıyordu. Tek ayakkabım olarak daha sessiz ve pratik bir şeyler seçmediğime pişman oldum. Diğer yandan, vampirin dikkatinin dağınık olduğunu tahmin ediyordum.

Köşeye varınca durup etrafa baktım. Yakındaki bir sokak lambası silüetlerini iyice vurguluyordu. Alacakaranlık biraz önce

yerini geceye bırakmıştı. Vampir kısa boyluydu ama tıknaz ve güçlü görünüyordu. Kadın ise ufak tefekti; adamın omzuna ancak geliyordu.

"Beni geriyorsun," dedi kadın, sesine flört eder gibi bir hava katmaya çalışarak ama ben ciddi olduğundan emindim. Ne kadar korktuğunu itiraf etmek istemiyordu. Bu, yani insanların en kötü senaryonun başlarına gelmek üzere olduğuna inanmayı reddetmesi, vampirlerin kendi lehlerine kullandıkları bir numaralı şeydi.

Vampir ellerini kadının iki yanına dayayıp üstüne eğilerek onu yakındaki binanın tuğla duvarına âdeta çiviledi. "Seni heyecanlandırmaya çalışıyorum. Kalbini hızlandırmaya."

"Öyle mi?" dedi kadın cılız bir gülümsemeyle.

"Ah, öyle."

Bu kadarı yeterdi. Adamı korkutmak konusunda umutlu değildim ama onu şaşırtabileceğimi sanıyordum. İşe yarayabilirdi.

Kazığı dövüşmeye hazırlanır gibi havaya kaldırıp köşeyi döndüm ve "Geri çekil" dedim.

Adam bana baktı ve pis pis sırttı. Şaşırtma olayı pek işe yaramamıştı. "Yoksa ne olur, küçük kız?"

"Yoksa seni bununla felç ederim. O zaman hiç şansın kalmaz."

Vampirin gözleri hafifçe büyüdü çünkü kazık saplanması-
nın bir vampire ne yaptığını doğru olarak söylemiştim ve neden bahsettiğimi bildiğimi anlamıştı. Amaç buydu. Ama umduğum kadar rahatsız edici olmamıştı. "Deneyebilirsin."

"Affedersiniz," dedi kadın. "Tanışıyor musunuz?"

"Çok iyi tanışmak üzereyiz." Vampir kollarını iki yanından çekince, kadın akıllılık edip koşmaya başladı. Ayak sesleri kaldırımda yankılanarak uzaklaştı. Vampir yalpalayarak bana yöneldi. Kısa boylu bir adam olmasına rağmen, sokak lambasından vuran uzun ve ince gölgesi üstüme kadar uzanıyordu.

Lucas, diye düşündüm. Bardan çıkıp beni yoklaman için bundan daha iyi bir zaman olamaz.

Vampir durdu. "İnsan gibi kokmuyorsun."

Kaşımı kaldırdım. Sonunda dikkatini çekmiştim. Tanıdığım bütün vampirler, doğmuş bir vampir ve türümün nadir rastlanan bir örneği olmamdan etkilenirdi.

Bu seferki omuz silkmekle yetindi. "Hey. Kan kandır. Nereden geldiği kimin umurunda."

Ah, kahretsin.

Sonra bir ses yankılandı. "Senden geldiği zaman umurunda olacak."

"Lucas!" diye haykırdım.

Onu sokağın diğer ucunda görmemle, Lucas'ın vampire doğru koşmaya başlaması bir oldu. Unutulmuştum. Vampir dönüp Lucas'ın üstüne atıldı. Lucas kenara çekilirken kavuşturduğu yumruklarını vampirin sırtına indirip onu yere serdi.

Pekâlâ, adamların beni unutması benim de onları unutmam anlamına gelmiyordu. Sokak arasından kırık bir tuğla kaptım ve var gücümle vampire fırlattım. Siyah Haç'taki eğitimim sayesinde hedefi tutturmak konusunda ilerleme kaydetmiştim; tuğla adamın karnının tam ortasına isabet etti. Bana döndü. Gözleri sokak lambasında bir kedininki gibi parladı.

"Git buradan," diye yalvardım. "Kasabadan temelli git. Böylece seni öldürmemiz gerekmez."

Vampir hırladı. "Bunu yapabileceğini nereden çıkardın?"

Lucas onu yakaladı, birlikte kaldırıma düştüler. Lucas'ın pek şansı yoktu. Yakın dövüş her zaman bir vampirin lehineydi çünkü bir vampirin en iyi silahı köpek dişleriydi. Yardıma kararlı bir halde öne atıldım.

"Sen bir insandan..." diye inledi vampir, "daha güçlüsün."

Lucas, "Yeterince insanım," dedi.

Vampirin yüzünde içinde olduğu umutsuz durumla hiç alakası olmadığı için daha da korkutucu gelen bir sırıtış belirdi. "Birinin bebeklerimizden birini aradığını duydum," dedi yumuşacık bir sesle Lucas'a. "Kabilemin en güçlülerinden birini. Charity adında bir hanımefendi. Hiç duydunuz mu?"

Charity'nin kabilesi. İçimde paniğin yol açtığı bir irkilme oldu.

"Evet, Charity'yi duydum. Hatta onu kazığa geçirdim," dedi Lucas vampirin elini arkaya bükmeye çalışırken. "Yoksa seni de kazığa geçirmem mi sanıyorsun? Yanıldığını öğrenmek üzeresin." Ancak Lucas bir türlü üstünlük sağlayamıyordu. Fazla denktiler. Hatta kazıklarına ulaşma şansını bile bulamayacaktı. Vampirin olayı lehine çevirmesi an meselesiydi.

Bu durumda onu kurtarmak bana düşüyordu.

Bunu gerçekten yapabilir miyim? Bir başka vampire gerçekten kazık saplayabilir miyim? O kadar imkânsız, o kadar vahşice görünüyordu ki. Ama eğer Lucas'ı kurtarmanın tek yolu buysa, cesaretimi toplamam gerekecekti.

Onlara yaklaşırken elim titriyordu. Terden avucum ıslandığı için kazığı daha güçsüz tutuyordum. Bir boşluk yakalasam, darbeyi indirmenin bir yolunu bulsam...

Daha önceki mide bulantıma korku ve gerilim eklendi ve dünyam tuhaf bir şekilde döndü. Bayılmadım ama sendeledim ve düşmemek için duvara tutunmak zorunda kaldım. Kazık yere düştü. Parmaklarım gevşeyivermişti.

"Bianca?" Lucas'ın gözleri korkuyla açıldı.

Vampir fırsatı kaçırmadı ve Lucas'ı hızla itip düşürdü. Dehşet içinde öne atıldım. Vampir Lucas'a tekrar saldırırsa, onu üstünden alacak gücü ne olursa olsun bulacaktım. Ama vampir akıllılık ederek kaçtı ve bizi sokak arasında baş başa bıraktı.

Lucas emekleyerek yanıma geldi. Ben de çöplerin arasında, ellerimin ve dizlerimin üstünde duruyordum. O kadar pis ko-

kuyordu ki kusacağımı sandım. Başım kaldıramayacağım kadar ağırdı. Saç uçlarım ne olduğunu anlamak bile istemediğim bir sıvı birikintisinin içine sarkıyordu. Cılız bir sesle, "İyiyim," dedim.

"Hiç de iyi görünmüyorsun." Lucas beni kendine çekip omzuna yasladı. Sokak lambasının altında dizlerimizin üstündeydik. Kalbim tutsak ve kurtulmaya çabalayan bir kuş gibi göğsüm içinde çırpıyordu. "Bianca, sorun ne?"

"Bilmiyorum." Sokak lambasının sert ışığında her şey grinin farklı tonlarına boyanmıştı. Siyah beyaz bir filmdeymişiz gibi. "Sence... Sence vampir şehirden ayrılacak mı?"

"Şu anda bunu düşünme. Seninle ilgileneceğim."

Lucas beni göğsüne bastırdı. Önce yanağıma, sonra baldırına düşen serin yağmur damlaları bir yaz fırtınasının geldiğinin habercisiydi. Hızlanan yağmur bizi ıslatıp saçlarımı kafama yapıştırtırken ikimiz de kıpırdamadık. Lucas aldırıyor gibiydi. Bana gelince...

Kıpırdayacak takatim yoktu.

On Altıncı Bölüm

LUCAS BAŞIMIN ARKASINDAKİ YASTIKLARI KABARTTI VE örtüleri üstüme çekti. Son iki saattir sekseninci kez, “İyi olduğundan emin inisin?” diye sordu.

“Dinlenmem gerek. Hepsi bu.” Endişelenmeyi bırakmasını istiyordum; yağmurda sarsılarak ilerleyen otobüste beni kollarının arasında tutup saçlarımı okşadığı eve dönüş yolculuğumuz boyunca endişeden yarı deli gibiydi. Şimdi dışarıda şarap şişelerini zangırdatan kuvvetli bir fırtına vardı. “O vampir, Charity’yi tanıyor. Ona bizden bahsedecektir.”

“Bu yüzden bir daha asla bu şehirde devriyeye çıkmayacağız.” Yakın bir yere bir yıldırım düşerken, olduğu yerde hafifçe döndü. İçinden, *Bir Mississippi...* diye saydığını hayal edebiliyordum. Fırtına çok yakındı.

Elimi alnuma koydum. Ya alnum sıcaktı ya da elim soğuktu. Saçlarımın hâlâ ıslak olması da durumu iyileştirmiyordu.

“Bugün yeterince kan içtin mi?” Ellerini ellerinin arasına aldı ve ısıtmak için ovalamaya başladı. Her şeyi yoluna koyana kadar durup dinlenemeyecek ve aklını başına toplayamayacak gibiydi. “Ya da... Ah, Tanrını.”

Lucas'ın yüzü çarşaf gibi bembeyaz oldu. Aklından ne geçtiğini biliyordum ve o kadar barizdi ki her şeye rağmen kendimi tutamayıp güldüm. "Bebeğim olmayacak."

"Emin misin?" Başımı evet der gibi sallayınca rahat bir nefes aldı. "Neyse, bu da bir şey."

Bunun ciddi bir şey olabileceğini Lucas şöyle dursun, kendime bile itiraf edecek gücüm yoktu. "Biraz uyursam düzelirim. Bekle ve gör."

"Kana ihtiyacın var mı?" Bana bir kutu çikolatayla sürpriz yapmaktan bahsediyormuş gibi, neredeyse mutlu bir tavırla ellerimi sıktı. Vampir olmamın onu dehşete düşürdüğü zamanlardan bu yana epey yol kat etmiştik.

"Akşam içtim." Şu anda kanı düşünemiyordum bile. Herhangi bir şey yeme, özellikle kan içme düşüncesi mide bulandırıcıydı.

Lucas duraksadı; kaygısının geçmediğini anladım. Bana daha fazla soru sormak istiyordu ama ben sorsun istemiyordum. Bütün bunlar yaşanmamış gibi davranmak istiyordum. En azından bir süreliğine öyle davranmaya ihtiyacım vardı.

"Tamam," demekle yetinip yanağımı öpmeye uzanınca rahat bir nefes aldım. Gözlerimi yumdum ve iyi olduğumu, bu şarap mahzenin gerçek bir yuva olduğunu ve burada sonsuza dek mutlu yaşayabileceğimizi hayal ettim.

Ertesi gün, Lucas bayılma nöbetim için kaygılanmayı bıraktı ama yeni bir iş başvurusu yapmadan önce beklemem için ısrar etti. "Yorgunsun," dedi. Sesinde ne olduğunu anlamaya çalıştığını düşündüren bir şey vardı ve benim de buna inanmam gerektiğini düşündüm. "Evernight'taki yangın ve Siyah Haç'tan bu yana durup nefeslenecek zamanın olmadı."

"Senin de," dedim. "Ama tamircide çok çalışıyorsun."

“Senin hayatının benimkinden fazla değiştiğini ikimiz de biliyoruz.” Lucas omuz silkti. “Cidden, mola vermelisin. Biraz dur. Birkaç hafta ben ikimize de bakarım.”

Tamirciden kazandığı para o kadar harika değildi; Lucas uzun saatler boyunca çok çalışıyordu ama parayı elden alıyordu, bu yüzden ona asgari ücretten aşağısını veriyorlardı. şimdilik minnacık bir ekstrayla yemeğimizi ve otobüs biletlerimizi almamıza yetiyordu ama Balthazar ve Vic’e borcumuzu ödemek için kenara para koyabildiğimiz söylenemezdi. Vic’in ailesi Toskana’dan döndükten sonra kiralayabileceğimiz bir yer bulmak için gazetelere bakmaya başlamıştım ama en küçük dairelerin bile ne kadar pahalı olduğuna inanamıyordum. Vic atıdan eşya almamıza izin verse bile, ekstra mobilyalar, daha fazla giysi ve belki de günün birinde bir araba almamız gerekecekti. Altından nasıl kalkabileceğimizi bilmiyordum.

Ama Lucas’ın yüzündeki kararlılığı görmüştüm. İşini yapmayı ve bize bakmayı öylesine benimsemişti ki onu daha fazla sevdim.

“Sadece bir hafta,” dedim. Herhalde iyileşmem için yeterli bir sreydi.

“şunu bir buçuk hafta yapalım. Önümüzdeki pazartesi işe başlamak istemezsin, değil mi?”

On sekizinci yaş günüm olacaktı. Unuttuğuma inanamıyordum ama Lucas ikimizin yerine hatırlamıştı.

Böylece sonraki haftayı aylaklık ederek geçirdim. Demek isteğim, halledilmesi gereken işler vardı elbette; yıkanacak bulaşıklar, hafta sonu çamaşırhaneye gtrebilmemiz için bir araya toplanması gereken kirli çamaşırlar gibi. Ama günün büyük kısmında Lucas tamircide, bense elim boş ve yalnızdım. İlk kez yaz tatilindeymiş gibi hissediyordum. Lucas’la anlaştığımız gibi, kendimi zorlamadım. Arada yürüyüşe falan çıkıyor, DVD izliyor, Vic’in bizim için seçtiği derleme kitaplardan okuyor ve bol bol uyuyordum.

Baş dönmesi yaşamadan geçirdiğim dört günün sonunda, endişe etmek için bir neden yokmuş gibi hissediyordum.

Ancak bir gün, bir öğleden sonra şekerlemesi sırasında bir rüya gördüm.

"Bu rüyaların bir anlamı var mı?" diye sordum.

Hortlak gülümsedi. "Nihayet çözmeye başladın, ha?"

Evernight Akademisi'nin çatısında duruyorduk. Sabahın sisli ve serin erken saatleriydi ve görebildiğim tek kişi o olmasına rağmen, yalnız olmadığımızı bir şekilde biliyordum. Gökyüzü aşağıdaki sis gibi bulanık ve gri görünüyordu; dünyadaki maddesel tek şey, okulun göğe doğru sivrilen, karanlık ve gerçek taşlarıydı. Canavar heykellerinin silüetleri etrafımızda birbirine karışıyordu.

"Demek benimle gerçekten konuşuyorsun," dedim. "Rüyalarım aracılığıyla."

Başını evet dercesine salladı. "Yakında yine karşılaşacağız. Ama ben henüz bir şey bilmiyorum."

"Nasıl yani?"

"Sana geleceğimizi söylemiyorum," diye yanıtladı hortlak. "Gören sensin, ben değil."

Ben gelecekten haber verebiliyor muydum? Kötü sürprizlerle ne kadar sık karşılaştığım göz önüne alınırsa, pek olası görünmüyordu. "Bence bunlar sadece rüya. Dikkate almam gerekmez."

Yukarı süzüldü ve ilk başta, bunu beni arkada bırakmaya çalıştığı için yaptığını sandım. Ama sonra benim de onunla birlikte yukarı süzüldüğümü fark ettim. Çatı artık ayaklarımın altında değildi ama bir önemi yoktu.

Hortlak tarif edilmez bir hüzünlle bana baktı. "Gerçekle çok yakında yüzleşmek zorunda kalacaksın, Bianca. Yalanlar seni daha fazla koruyamaz."

Yükselişimi hızlandırmak için sonuçsuz bir çabayla yukarı uzandıysam da o benden çok daha hızlıydı. "Bekle!" diye haykırdım. "Bekle!"

Kanepede uyandım. Hortlağın rüyalarından sonra ilk kez korkmuyordum. Hatta öncesinden çok daha sakin hissediyordum.

Geleceği görmek konusuna gelince. Psişik güçlere falan sahip olmadığım ortadaydı. Ama daha önce gördüğüm rüyaların bir kısmı bir anlamda yaşanmıştı. Lucas'ın hediye ettiği broşta karşıma çıkan siyah çiçekler ya da Charity'nin Evernight Akademisi'nin ateşe verilmesine yardım etmesi. Bunu daha sonra derinlemesine düşünmem ve kendime rüyalarımın gelecek günler hakkında bir şeyler anlatıp anlatmadığını gerçekten sormam gerekecekti.

Ama beni en çok düşündüren, hortlağın söylediği son sözler oldu: *Yalanlar seni daha fazla koruyamaz.*

* * *

"Gözlerim bağlıyken aptal gibi hissediyorum," dedim. "Otobüsteki herkes bize deliymişiz gibi bakıyor mu?"

Eşarbı gözlerimden çekmeye çalışınca Lucas bana engel olmak için ellerimi tuttu. "Genelde gülüyorlar çünkü sana sürpriz yapmaya çalıştığımı anladılar."

"Benim sürprize ihtiyacım yok!" Sadece ısrar etsin diye itiraz ettim. Aslında Lucas'ın doğum günüm için bir şeyler planlamış olmasına bayılmışım.

"Geldik sayılır," diye üsteledi. "Dayan."

Sonunda durağımıza vardık ve Lucas otobüsten inmeme yardım etti. Parlak gün ışığı eşarbı biraz şeffaflaştırdı ve bana bugünü hatırlatacağı için her zaman seveceğimi düşündüğüm yumuşak bir turkuaz tonuna dönüştürdü.

"Hazır mısın?" Lucas başımın arkasındaki düğümü çözmeye koyuldu. Eşarp açılırken heyecandan topuklarımın üstünde zıplıyordum. Bir müzenin karşısında duruyorduk ama bu herhangi bir müze değildi.

“Franklin Enstitüsü,” dedim. “*Planetaryum*.”

Bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Hoşuna gider diye düşündüm.”

“Bayıldım.”

Okul yanınca teleskopumu kaybetmiştim. O zamandan beri şehirden şehre dolaştığımız için, aylardır yıldızlara bakma fırsatım olmamıştı ve çok özlemiştim. Bu yıldızlara bakmaktan sonra olabilecek en iyi şeydi. Bunu akıl edebilmesi çok hoşuma gitmişti. Akla gelebilecek en güzel hediye idi.

İçeri girdik ve bir sonraki gösteriye kadar bir süre aylak aylak dolaştık. Bizi kahkahayla güldürecek kadar gürültülü atan devasa bir insan kalbi modelinin içinden tırmandık. Ama en iyi kısmı sonunda planetaryumun içine girmemiz oldu.

Planetaryumlara bayılırdım. Kubbeli yüksek tavanlarıyla büyük, serin ve sessiz olurlar ve bana gerçekten sonsuz ve gerçekten güzel bir şeyin varlığını hatırlatırlardı. Belki de kiliselere girebilen insanların katedrallerde hissettiği buydu.

Lucas ve ben oturduk. Kalabalıktan birinin giydiği komik bir tişörtü göstermeye hazırlanırken, Lucas, “Bunu içerisi kararmadan yapsam daha iyi olacak,” dedi.

“Neyi?”

Cebinden çok güzel mercan bir bilezik çıkardı. Ben şaşkın gözlerle bakarken, “Beğendin, değil mi?” dedi. “Nasıl bir şey istediğini bilemedim ve bunun broşa benzediğini düşündüm.”

“Bu... müthiş...” Bileziğin oyması oltutaşı broşunkinden daha detaylıydı. Oval mercan parçalarını bir arada tutan gümüş halkaların üstünde Çin ejderhaları dans ediyordu. Bileziği koluma geçirmek için can atmama rağmen, “Lucas, bayıldım, hem de çok. Ama...” demeye mecbur hissettim.

“Para konusunda tek kelime duymak istemiyorum,” dedi Lucas. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. “Çocuklara borcumuzu

son kuruşuna kadar ödeyeceğim ve ne kadar süreceği umurumda değil. Ama sen benim sevgilimsin ve bir doğum günü hediyen olmalı. Hak ettiğin bir şey.”

Gururu yine iş başındaydı ama hepsi bu değildi. Ona daha fazla karşı koyamadım. Aksine sımsıkı sarıldım.

Bileziği bileğime geçirdi. “İşte,” dedi boğuk bir sesle. “Doğum günün kutlu olsun.”

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni.”

Işıklar karardı ve üstümüzdeki “gökyüzü” ışıldayan binlerce yıldıza büründü. Anlatıcı süpernovaları anlatırken, el ele arkamıza yaslandık. Mercan ve gümüş bileziğin ağırlığını ve serinliğini tenimde hissediyordum. Daha şimdiden sahip olduğum diğer hiçbir şeye benzemiyordu; benim bir parçam gibiydi. Tılsım gibi. Tıpkı broş gibi, bizi birbirimize bağlayan bir şey.

Bana bakmak istiyor, diye düşündüm. Bedeli ne olursa olsun beni korumak istiyor.

Yalanlar seni daha fazla koruyamaz

Kendime sürekli koruma aramam, Lucas’ın zorluklarımızın büyük kısmıyla tek başına yüzleşmesine ya da kanımı tedarik etmesine bel bağlamam yanlıştı. Ve yalanların arkasına saklanmam. Lucas birlikte olma mücadelemizde eşit bir ortağı hak ediyordu. Ve bu, gerçeği hak ettiği anlamına gelirdi.

Üstümüzde, görüntü hayatının sonuna yaklaşmış, muymuntı ve devasa bir yıldıza zum yaptı. Yıldız kandan daha koyu bir kırmızıyla parlıyordu ve gazlı yüzeyi fırtınalı bir deniz gibi dalgalıydı.

Yakınımızdaki kimseyi rahatsız etmemek için sesimi yükseltmemeye özen göstererek, “Lucas,” diye fısıldadım. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Bana doğru döndü. Üstümüzdeki ölmeye yüz tutmuş yıldızın kırmızı ışığı yüzüne vurmuştu. “Ne oldu?”

“Av sırasındaki bayılmam, ilk kez değildi.”

Yıldız görülmeye değer beyaz bir ışık saçarak infilak etti. Bir an, ortalık gündüz gibi aydınlandı ve etrafımızdaki kalabalıktan şaşkınlık ve hayranlık nidaları yükselirken Lucas’ın yüzüne yansıyan karmaşa ve endişeyi gördüm. “Bianca, bana ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Haftalar önce başladı. Siyah Haç hücreesine katılmamdan kısa bir süre sonra baş dönmeleri yaşamaya başladım. Sıklığı gittikçe artıyor ve kötüleşiyor; canım artık hiçbir şey yemek istemiyor. Şey, ya da içmek. Biliyorum, sana daha önce söylemeliydim. Ben sadece... seni endişelendirmek istemedim”.

Lucas konuşmak için ağzını açtıysa da hemen geri kapadı.

Korkmak ve kızmak arasında dengeyi sağlamaya çalıştığını görebiliyordum. Her iki duygu için de onu suçlayamazdım ama bu, görmemi kolaylaştırmıyordu.

Sonunda sadece, “Bunu aşacağız,” dedi.

Başımınla onayladım ve omzuna yaslanıp üstümüzde açık mavi renkte bir çiçek gibi açan yeni doğan nebula baktım. Paylaşmanın sorunu çözmediğini biliyordum ama en azından bu sırrı daha fazla taşımak zorunda değildim. Artık doğum günümü Lucas’ın benim için planladığı şekilde, yıldızlara bakarak kutlayabilirdim.

Gösteri sona erip ışıklar yanınca Lucas’ı planetaryumdan çıkardım. İkimiz de gözlerimizi kırptıştırırken, “Gerçekten muhteşemdi,” dedim. “Beni buraya getirdiğin için teşekkürler.”

“Evet.” Lucas dalgın görünüyordu.

“Şu anda onu düşünüyor olamazsın, değil mi?” Başını hayır der gibi sallayınca iç geçirdim. “Haydi, konuşalım.”

Akşamın erken saatlerine çıktık. Doğrudan otobüs durağına gitmek yerine, sokak boyunca yürüdük. Bir sürü müzenin, kocaman evlerin ve kalın dalları esintiyle dalgalanan, yüksek ve yaşlı

ağaçların olduğu hoş bir mahalleydi. Yol bizi birkaç kişinin yürüyüş yaptığı ya da köpeklerini gezdirdiği bir parkın kenarına çıkardı.

Lucas'ın söylediği ilk şey, "Hamile olmadığından emin misin?" oldu.

"Kesinlikle." Bana kaygıyla bakınca başımı salladım. "Cidden Lucas, daha önce de söyledim."

"Bir erkeğe hamile olmadığını istediğin kadar söyle, yine de şüphelenir."

"Hamile değilim. Hamile değilim. Hamile değilim."

"Teşekkürler," Lucas kolunu omzuma attı. "O zaman, sence ne olabilir? Biliyor musun?"

"Hiçbir şeyden emin değilim ama..." Duraksadım. Kelimelere dökmek zordu. "Annemin bir defasında söylediği bir şey aklımdan çıkmıyor. Aslında, seni ilk kez ısırduğım günün akşamıydı."

"Ne dedi?"

Yakınımızda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa baktım. Birkaç adım geride, cafcıflı kıyafetleri ve ağır makyajlarıyla vahşi görünümlü insanlar vardı ama kendi aralarında yüksek sesle konuştukları için bizi duymazlardı. "İnsan kanının tadını aldığım zaman, bir kum saatini tepetaklak edeceğimi söyledi. Sonsuza dek kısmen insan, kısmen vampir kalamayacağımı. İçimdeki vampirin gittikçe güçleneceğini ve zaman içinde..." İnsanların olduğu bir yerde öldürmek kelimesini söylemeyecektim. "Geçişi tamamlamak zorunda kalacağımı."

Lucas, "Bunu yapmazsan ne olacağını hiç söylemediler mi?" dedi.

Başımı hayır anlamında salladım. "Tonlarca kez sordum ama öyle bir seçeneğim yokmuş gibi davrandılar. Ama ne kadar vaktimin olduğunu da söylemediler. Artık meraklanmaya başlıyorum."

"Sence bedeninin sana birini öldürmen gerektiğini söylemeye mi çalışıyor?"

“Şişşt.” Bir yan sokaktan bize doğru gelen, yaşça biraz daha büyük ama eşit derecede vahşi görünümlü bir grup insan daha vardı. Yollarımız birazdan kesişecekti. “Yüksek sesle söylemek zorunda mısın?”

Lucas adımlarını yavaşlattı. “Şu anda nasıl hissediyorsun?”

“Tam şu anda mı? İyiyim, sanırım ama...”

“İyi. Koşmaya hazırlan.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Ancak aynı anda Lucas’ın gördüğü şeyi ben de gördüm. Benzer paçavralara bütünmüş üçüncü bir grup sokağın karşısından bize yaklaşıyordu. Bu bir tesadüf değildi. Etrafımız sarılıyordu.

Sonra üçüncü gruptan bir adamı tanıdım. Teni benimki kadar solgun, karga burunlu, uzun, kızıl-kahve rasta saçlı bir adam. *Shepherd*.

“O adam,” dedim. “Charity için avlanıyor.”

Lucas elimi tutup sıktı. “Otobüs durağı. Koş.”

Koşmaya başladık. İki adım attığımız anda, etrafımızdaki vampirler öylesine takılıyormuş gibi rol yapmayı bıraktılar. Kuş sürülerininkini aratmayacak bir süratle hızla döndüler; hemen arkamızdaydılar. Ve artık gülmüyorlardı.

Lucas üzerinde çalışılmış bir süratle bizi harekete geçirdi. Var gücümle elini tutarken, aptal sandaletlerime bir kez daha sövdüm. Ama Lucas kadar hızlı hareket edemiyordum. Eskiden onunkini gölgede bırakan hızım, şimdi geride kalıyordu.

Arkamızdaki ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Kemerlerinin ve bileziklerinin şingirtısını duyabiliyordum. Lucas beni arkasında sürüklemeye çabalamaktan vazgeçmiyordu. Artık otobüs durağına zamanında yetişemeyeceğimizi ikimiz de biliyorduk; ben bu kadar yavaş koşarken hiç şansımız yoktu. Bu yüzden elimi elinden kurtarıp sağa doğru koşmaya başladım. “Bianca!” diye seslendi ama arkama bakmadım.

Vampirlerin ikiye ayrılacağını, yarısının Lucas'ın, diğer yarısının da benime peşim düşeceğini sanmıştım. Lucas takipçilerinin elinden kurtulabilirdi ve bana gelince, belki sadece yarısıyla dövüşecek olsam bir şansım olabilirdi. Ancak seslere bakılırsa, hepsi benim peşimdeydi.

Lucas, lütfen buradan git, lütfen hemen uzaklaş! Bunu yapıp yapmadığını anlamak için arkama bakacak cesaretim yoktu. Çok yakındılar, fazla yakın ve gittikçe daha da yaklaşıyorlardı...

Bir el koluma yapıştı ve beni hızla çevirdi. Sendeledim, az kalsın düşüyordum ama Shepherd beni yakaladı.

"İnsanlara gülümse," diye fısıldadı. "Oyun oynayan çocuklar olduğumuzu düşünmek istiyorlar. Gülümse ve onlara bu izlenimi ver. Yoksa sana çılgılık attırırız."

On kişiye karşı yalnızdım. Gülümsedim. Yakında, parkın içinde, bebek arabalı bir çiftin omuz silktiğini ve gerçekte bir sorun olmamasına sevinerek yürümeye devam ettiğini gördüm.

"Bırakın onu!"

Lucas söz konusu olan, rastgele bir grup serseriymiş gibi, vampirlerin arasına daldı. Kimse ona karşı koymadı ama Shepherd beni bırakmadı. "Onu ya bir gezintiye çıkarırız ya da burada ve şimdi işini bitiririz. Neler yapabileceğimizi biliyorsun. Senin işini bitirmek de dert değil."

Yanımızda kazık, kutsal su ya da herhangi bir silah yoktu. Dövüşmeye değil, doğum günümü kutlamaya çıkmıştık. Lucas'la göz göze geldik. Şansımızın ne kadar düşük olduğunu farkında olduğunu görebiliyordum.

Shepherd, "İki seçeneğin var, avcı," diye devam etti. "Sen de bizimle gezintiye çıkabilir ya da arkanı dönüp uslu bir oğlan gibi evine dönebilirsin."

"Lucas, lütfen," diye yalvardım. "Sadece benim peşimdeler." Ama Lucas başını salladı. "Sen nereye, ben oraya."

Bizi nispeten daha az kalabalık bir sokağa yönlendirip bir kamyonetin arkasına binmeye zorladılar. Bir an aklıma Siyah Haç'tan kaçışımız geldi ama umudum çok sürmedi. Bu kez bize yardım edebilecek bir Dana yoktu ve kamyonetin kabin kısmı kalmamız gereken metal kutudan tamamen ayrıydı. Kapıyı arkamızdan kapadıkları anda, içerisi, kapıların köşelerinden süzülen incecik ışığın aydınlatmaya yetmediği derin bir karanlığa gömüldü.

Bir zamanlar kusursuz bir gece görüşüne sahiptim. Bu yeteneğim de körelmeye başlıyordu.

Kamyonet sarsılarak hareket ederken, Lucas bana sarıldı. "Dayan, Bianca. O kapıları açtıkları zaman çok hızlı düşünmemiz gerekecek."

"Sayıca yine bizden fazla olacaklar," dedim. "Dahası bizi buradakinden daha fazla kontrole sahip olacakları bir yere götürüyorlar."

"Biliyorum. Ama burada şansımız sıfırdı. Bir sonraki durumun bizim lehimize olacağını ummaktan başka çaremiz yok."

Variş noktamıza, bir zamanlar bir sağlık kulübü ya da spor salonuyken uzun zaman önce terk edildiği her halinden belli olan tek katlı binaya ulaşmamız inanılmaz uzun sürdü. Camların çoğu kırık ve duvarlar graffitilerle kaplıydı. Bina yıkılmayı bekliyordu ve görünüşe bakılırsa, birkaç vampir bu ertelemeyi kullanıyordu ve görünüşe bakılırsa, birkaç vampir bu ertelemeyi kullanıyordu. İki yanımızı tutan dört vampir, bizi kamyonetin arkasından indirdi.

"Havuza gidelim," dedi Shepherd. Lucas'la birbirimize baktık. Bana silah ya da kaçış aracı olarak kullanabilecek herhangi bir şey bulmak için gözümü açık tutmamı söylemeye çalıştığını biliyordum. Bu kadar çok vampiri bir çırpıda nasıl haklayabileceğimizden emin değildim ama dikkatimizi toplamak zorundaydık.

Havuz alanı binanın geri kalanından daha harap görünüyordu. İçeri girerken vampirlerin kalmak için burayı seçtiklerini anladım.

Yerler ve pencere içleri bira şişeleriyle doluydu ve bütün köşeler çöp yığınma dönmüştü. İçerisi sigara kokuyordu. Tam ortada suyu uzum süre önce boşaltılmış yüzme havuzu, havuzun üstünde ucundan örümcek ağı sarkan yüksek atlama tahtası duruyordu.

Önce içeride başka kimse yok sandım. Sonra köşede duran bir karaltı kıpırdadı. Paçavralar içindeki biri, yere kıvrılmış uyuyordu ve ben onu da bir çöp yığını sanmıştım.

Açık renk dağınık saçlarını arkaya itti ve bize gözünü kırpmadan baktı. Onu odanın diğer ucunda olmasına rağmen tanıdım. Kime götürüldüğümüzü yakalandığımız andan beri biliyor olmanız onunla yüzleşmemizi kolaylaştırmıştı.

Lucas fısıldadı: "Charity."

On Yedinci Bölüm

CHARITY BİZE DOĞRU YÜRÜDÜ. YÜZÜNÜN İKİ YANINDAN dökülen açık renk bukleleri, her zamankinden daha küçük görünmesine neden oluyordu. Üstünde bir zamanlar kan lekeli ve gri değil, beyaz olduğunu tahmin ettiğim, dantel, pamuklu karışımı kolsuz bir elbise vardı. Ayakları çıplaktı ve ayak tırnaklarındaki kırmızı ojeler fena soyulmuştu. Bana uykusundan zorla uyandırılmış, akli karışık ve huysuz bir çocuğu hatırlattı.

“Onları buraya getirdin,” dedi Shepherd’a. “Onları evimize getirdin.”

“Kızı bulmak istemiyor muydun? İşte, bulduk.” Shepherd sırttı. Besbelli iyi iş çıkardığını düşünüyor, Charity’nin hoşnutsuzluğunu algılayamıyordu.

Charity saçını çekiştirip kaşlarını çattı. “Oğlanı da getirmişsin.”

“Aynen öyle,” dedi Lucas. “Beni özledin mi?”

Charity elbisesinin yakasını, Lucas’ın Evernight’ın yakıldığı gece sapladığı kazığın pembe ve yıldız şeklindeki yara izini gösterecek kadar aşağı çekti. Kazık izi vampirlerin üzerinde kalıcı olabilen tek izdi. Küçük parmağını yıldızın üstünde dolaştırdı. “Her gün aklımdasın.”

Harika, diye düşündüm. İkimize de kafayı takmış. Aralarına girdim; Charity’yle aramızda sadece birkaç adımlık bir boşluk

kaldı. "Ne istiyorsun, Charity? Balthazar büyük olasılıkla New York'tan çoktan ayrılmıştır. Sana söyleyebileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Düşünüyordum da," dedi. "Balthazar'ı bulmanın en iyi yolu, onu bulmamak. Onun bana gelmesini sağlamak. Ve bunu yapmanın istediği bir şeyi ele geçirmekten daha iyi bir yolu olabilir mi?"

Benden bahsettiğini anlayınca vücudumdan bir ürperti geçti.

"Kabilene katılmak istemiyorum." Hissettiklerimin aksine, sesim net çıkmış ve titrememişti.

"İstemekle olsaydı..."

Buraya kadardı. Kaçış yolu yoktu. Lucas ve ben köşeye sıkışmıştık. Charity beni vampire dönüştürecekti. Bu gece ölecektim.

Kendime bunun başıma gelebilecek en kötü şey olmadığını telkin etmeye çalıştım. Hayatımın büyük kısmını günün birinde vampire dönüşmeyi bekleyerek geçirmiştım. Belki de Charity'yle aramızda tuhaf bir bağ oluşacaktı. Yeni bir vampir ve onu dönüştüren kıdemli vampir arasında sık rastlanan bir durumdu. Ama yine de ben, ben olacaktım. Lucas aslımı zaten kabullenmişti; birbirimizi sevmeye devam edecektik. O kadar kötü olmazdı, değil mi?

Oysa ben *tercih yapabilmek* istemiştım. Dönüşeceğim şeyde, varlığımı nasıl sürdüreceğim konusunda söz hakkım olsun istemiştım. Özgür olmak istemiştım ve artık asla olamayacaktım.

"Pekâlâ," dedim. Gözyaşlarımı görmemesini umarak gözlerimi hızlı hızlı kırptırdım. "Seni durduramam. Lucas'ı özgür bırak, yeter."

Lucas, "Bianca," diye yalvardı. Ona bakamadım.

Bütün dikkatimi koyu renk gözleri hayal kırıklığıyla kocaman açılan Charity'ye odakladım. Vampire dönüşeceğim için sevinmemi bekler gibiydi. Başka türlü hissetmemi nasıl bekleyebiliyordu? "Beni buna zorlamak mı istiyorsun? Bu kendini daha güçlü his-

setmeni mi sağlayacak, seni Balthazar'ın elinden bir şey aldığına ikna mı edecek? Durma o zaman."

"Bianca Balthazar'ın sevgilisi değil," dedi yüksek sesle. "Benim sevgilim."

Söyleyebileceği en kötü şeyi söylemişti.

"Senin mi?" Charity ellerini kavuşturdu. Bileğinde, bileğimdeki mercan bilekliğin sadece birkaç boncuğu kalmış, ucuz ve harap bir kopyası sallanıyordu. "Bianca seninse... sen de onunsun demektir."

Lucas'a bakmaktan vazgeçsin diye Charity'ye iyice yaklaştım. "Lucas'ı bu işe katma."

"İkiniz birbirinize aitken, nasıl katmam? Sana yapacağım şey onu da etkileyecek. Ve ona yapacağım da seni."

Elini şaklattı. Shepherd ve bir diğer vampir Lucas'ı tutup arkaya sürüklemeye başladılar. Lucas karşı koydu ve Shepherd'ın kaburgalarına onu iki büklüm edecek sertlikte dirsek attı ve bir an için elinden kurtuldu. Elinin, terk ettiği hayatından kalma faydasız bir refleksle, uzun yıllar boyunca bir kazık taşıdığı beline gittiğini gördüm.

Shepherd toparlanırken, üçüncü bir vampir devreye girdi. Lucas bütün gücüyle karşı koydu ama üç kişiye karşı tekti.

Beni sımsıkı tutan ellerden kurtulmak için debelenirken, "Ne yapıyorsunuz?" diye haykırdım. "Onu rahat bırakın!"

"Kaderini sen belirleyeceksin," dedi Charity. "Sadece sen."

Balthazar vampirlerin asla değişemeyeceğini, bunun... türümüzün trajedisi olduğunu söylemişti. Kendimi bir kez daha Charity'yle bir tutmak ve biraz sonra aramızda hiçbir fark kalmayacağını itiraf etmek acıydı. "Seni hâlâ önemsemesinin nedeni buydu, Charity. Senin değişmediğini sanıyordu ama sen değişmişsin. Bir canavara dönüşmüşsün."

Charity başını iki yana salladı. "Zavallı ağabeyim hiçbir zaman anlamadı. Ben yaşarken bile her zaman böyleydi." Bakışları geçmişe ve artık burada olmayan insanlara odaklanır gibi uzaklara daldı. "Ama artık harekete geçecek cesaretim var."

Shepherd, Lucas'la boğuşmayı sürdürürken, "Bu herif güçlü," diye seslendi. "Çok güçlü."

Charity'nin yüzü muzip bir gülümsemeyle aydınlandı. "Yoksa vampir gücü mü var? Kanını içmişsin, Bianca. Tatlı mıydı? Tatlı görünüyor. Tadına bakmaya hayır demem."

"Sakin onu ısırayım deme." Sesim artık titriyordu. "Sakin."

Charity şarkı söyler gibi, "Onu ısırıp bütün kanını içsem ve ölse," dedi. "Lucas da vampir olur. O zaman sevgiline katılmak için sen de kendi isteğinle içer misin?"

Ona bir tokat attım. Başı hızla yana savruldu ve birinin Charity'ye vurmaya cesaret edebilmesine inanamıyorlarmış gibi, vampirlerin çoğu taş kesildi. Charity narin elini tokadımınla kıpkırmızı olan yanağına bastırdı. Onun dışında, hiçbir şey olmamış gibi davrandı. "Benden kabileme katılmak için izin isteyeceksin," dedi. "Bana yalvaracaksın."

"Bunu nasıl düşünebildiğini..." Bunu nasıl düşünebildiğini ve ne yapmak istediğini anlayınca kelimeler ağzımın içinde boğuldu.

"Bana yalvaracak ve boynunu bana kendi isteğinle açacaksın," diye fısıldadı. "Yoksa sevgilini öldürürüm."

Lucas kurtulmak için daha kuvvetli silkindi ama onu sımsıkı yakalamışlardı. Bir başka vampir, bantla el ve ayak bileklerini bağlıyordu. Sonra Shepherd, Lucas'ı bir insan değil, çuval gibi omzuna attı.

"Merdivenleri çık," diye seslendi Charity. Shepherd omzunda Lucas'la atlama tahtasına doğru tırmanmaya başladı. Charity boş havuzun kenarına yürüdü. Neler olduğunu anlayamayan ben de arkasından gittim. Ama sonra, havuza bakınca midem bulandı.

Açık mavi yüzeyi zamanla kahverengileşmiş, dehşet verici kan lekeleriyle kaplıydı. Charity yüzümdeki korkuyu görünce, "Bazen bizi sıkınlara kaçmaları için şans verimiz. Düşüşten sağ kurtulabilirlerse, onlara söyler ve gitmelerine izin verimiz. Onları atlama tahtasında izlemek çok eğlencelidir. Ağlarlar, çığlık atıp yalvarırlar ama eninde sonunda hepsi atlamaya karar verir. Kendilerini bir şansları olduğuna inandırırılar. Ve düşerler. Berbat bir şey. Ve ziyan olan onca kan."

"İğrençsin," dedim.

"Bazen ölmeleri saatler alır. Günler. Zavallı, aptalın teki orada neredeyse bir hafta sızlanmaya devam etti. Sence Lucas'ın eziyeti ne kadar sürer?" Charity'nin gözleri başkalarının acısının anısıyla zevkle parlıyordu. "Yalvar."

"İşe yaramaz. Bir can almadığım sürece vampir olamamam."

"Ben kanını neredeyse tüketene kadar içersen, o kadar çaresiz duruma düşersin ki gördüğün ilk insana saldırırsın. O durumdayken senin için bir şey fark etmez ama seni sevgilinden uzak tutacağıma söz veriyorum."

Özellikle Siyah Haç'ta tutsak olduğum dönemde, bazı zamanlarda kan yüzünden nasıl çıldıracak gibi olduğumu düşündüm. O zamanlarda bile, Lucas'la kontrolü kaybetme tehlikesine düştüğüm zamanlar oldu. Charity'nin gerçeği söylediğinden şüphem yoktu.

"Yapma," dedi Lucas. "Beni zaten öldürecek."

"Öldürmeyeceğim. Yemin ederim. Bana bir kez iyilik ettiğini unutmadım." Yüzündeki minik tereddütlü gülümseme her zamanki gibi çocuksu ve güven vericiydi. "Gerçekten bir seçim yapabilirsin. Şu anda buradan sapasağlam çıkabilir ve hayatını... nasıl desem... her neysen öyle yaşayabilirsin. Sesleri duymak zorunda kalmaman için, onu aşağı atmadan önce, seni uzaklaştıracğıız."

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve bambaşka bir yerde olmayı diledim. Başka herhangi bir yerde.

Charity devam etti. "Ya da iyi bir kız olup kibarca yalvarabilirsin. O zaman sevgilini bırakırız. Elbette ölümünü izlemek zorunda kalacak. Aksi takdirde bize inanmaz. Ama yaşamasına izin veririz. Sözüm söz."

İşin delice yanı ona inanıyordum. Charity pazarlıklara ve borçlara inanıyordu. Ayrıca bir sadistti. Beni vampire dönüştürüp Lucas'ı her durumda öldürecek ya da bana Lucas'ı öldürtecek olsa, bunu açıkça söyler ve çılgılık atmamı izlemenin tadını çıkarırdı. Hayır, Lucas'ı kurtarma şansım gerçekten vardı. Ve bu yüzden o şans kullanmak zorundaydım.

Ağır ağır, kendimi, "Lütfen," demeye zorladım.

"Bianca, hayır!" Lucas, Shepherd'ın elinden kurtulmak için çırpındı ama yapabileceği bir şey yoktu.

Charity bana evine dönen hayırsız bir çocukmuşum gibi müthiş şefkatli bir gülümsemeyle baktı. "Lütfen?"

"Lütfen, beni kabilene kabul et." Bu kadar yeterli miydi? Hayır. Her kelimesinden nefret etmiştim. Her kalp atışım kıymetliydi çünkü çok yakında nabzımı hissedemez olacağımı biliyordum. Kırık dökük bir halde, belki de Shakespeare gibi doğum günümde öleceğim, diye düşündüm. Hayatım elimden alınıyordu ve yalvarmak zorundaydım. Lucas için yalvarırdım. "Lütfen, beni vampire dönüştür."

"Sonsuza dek benimle kalmak mı istiyorsun?" Charity yüzümü ellerinin arasına aldı. "Kız kardeş mi olacağız? Desene, Balthazar senin ona değil, bana ait olduğunu anlayacak. Ona göstereceğiz. Lütfen, evet de. Ah, lütfen istediğinin bu olduğunu söyle."

Yalvarmamı bu yüzden istiyordu; kendini bunun doğru olduğuna ve yeniden bir aile kurduğuna ikna edebilmek için. Beni Balthazar'dan intikam almak için değil, yerini almam için istiyordu.

Artık ayakta duramayacak kadar şiddetli titriyordum ama, "Evet," demeyi başardım. "İstediğim bu. Lütfen."

Şımarık küçük bir kız gibi alt dudağını sarkıttı. "Gerçekten isteseydin, yalvarırdın. Dizlerinin üzerine çökerdin."

Kimseden o anda Charity'den ettiğim kadar nefret edemezdim. Lucas'ı düşünerek dizlerimin üstüne indim. Kırık seramik zemin dizimi sıyırdı. Elimi Lucas'ın sevgisinin simgesi olarak verdiği son hediyenin üstüne koydum. "Lütfen, Charity. Lütfen, canımı al."

"İşte," dedi Charity. "O kadar zor olmadı, değil mi?" Bana tatlı tatlı gülümsedi; köpek dişleri çıkmıştı. Çok sürmeyecekti.

"Hayır!" diye bağırdı Lucas. "Sakın! Bianca karşı koyabilirsin, beni aklından çıkar!"

Başımı arkaya yatırıp metal kirişlere baktım. Örümcek ağları kötücül bulutlar gibi usul usul sallanıyordu. Boğazımı Charity'ye açmıştım ve bunun hayatımın sonu olduğunu biliyordum.

Artık bir vampir olacağım, diye düşündüm. Lütfen annem ve babam haklı olsun. Lütfen o kadar kötü olmasın.

Charity ellerini boynumun iki yanına yerleştirirken, kirişlerde tuhaf bir kıpırtı gördüm. Havuzun suyundan yansıyan ışık gibiydi. Oysa havuzda su yoktu.

Gözlerim kocaman açıldı.

"Canın çok yanmayacak," dedi Charity. "Gerçekten."

Mavi-yeşil ışık parlaklık kazandı ve tavanın tamamını kaplayana kadar yayılıp buluta benzeyen bir şeye dönüştü. Etrafımızı yaz gecesini kışa dönüştüren serin bir esinti sardı ve titredi.

Shepherd, "Charity!" diye haykırdı. "Bu ne?" Bütün vampirler yukarı bakıyordu ve Lucas bile çırpınmayı bırakmıştı.

Charity iç geçirdi. "Ah, buna cesaret edemezler. Buna cesaret edemezler."

Kar yağmaya başladı. Tavandan dökülen sivri uçlu incecik buz taneleri tenime batıyor, yerde çıtırdıyordu. Charity geri geri sekerek uzaklaşırken, ayağa kalktım. Keşke koşabilseydim. Belki

kaçmayı başarabilirdim ama şu anda, bir hortlak saldırısı sırasında bile Lucas'ı arkada bırakamazdım.

Kar yağışı hızlandı ve görüş mesafesini azaltan gümüş renkli bir perdeye dönüştü. Charity acıyla haykırdı. Buz taneleri can yakıyordu. Yüzümü buruşturdum ve gümüş renkli perdelerden biri daha katı, daha belirgin bir hal alınca şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Perdenin üstünde bir yüz biçimlendi. Kar yağmaya devam ederken biçimini kaybetmeyen bir yüz.

Daha şaşırtıcı olan, onu tanıyor olmamdı. Benimle konuşan ilk hortlaktı. Uzun ve koyu renk saçları havada uçuşuyordu ve sakallıydı. Kıyafeti çok belirgin değildi ama eski tarz olduğunu düşündüm. Uzun pelerini ve yüksek çizmeleri asırlar öncesinden çıkıp gelmiş gibiydi. *Don adam*, diye düşündüm. Ona verdiğim tek ad buydu.

Kırılan buzun sesini anımsatan bir sesle, "Bu, senin değil," dedi.

"O benim! Benim!" Charity ayağını yere vurdu. "Onu duydun! Bize katılmak istediğini söyledi!"

Hortlak merak ve küçümsemeyle başını yana eğdi ve yumruğunu savurdu. Yumruk Charity'nin karnına girdi.

Charity haykıracak gibi ağzını açtı ama ses çıkmadı. Bütün vücudu renk değiştirdi ve hortlakla aynı açık mavi renge döndü. Hortlağın onu dondurduğunu fark ettim. Görünüşe bakılırsa vampirler bile dondurularak öldürülebiliyordu.

Charity başını hızla kaldırıp, "Hayır!" diye ciyakladı. Geri çekilmek için bütün gücünü harcamış gibiydi ama sendeleyerek don adamın yumruğundan uzaklaşabildi. Görünürde kan yoktu. Yalpalarken, "Dışarı çıkın! Herkes, dışarı!" diye haykırdı.

Ve o bunu söylediği anda Shepherd, Lucas'ı sıçrama tahtasından aşağı attı.

Çığlık attım ve aşağı doğru yuvarlanırken boş yere ona uzandım. Ama sonra, havuzun içinde bu kez suya benzeyen mavi

yeşil bir ışık belirdi ve düşüşünü yavaşlattı. Lucas ışığa rağmen tabana çarptı ama o kadar sert bir çarpma değildi. Bağlarından kurtulmak için debelendiğini görebiliyordum. İyi görünüyordu.

Hortlak onu kurtardı, diye düşündüm. Hortlak beni kurtardı.

Şimdi bunun nasıl olduğuna kafa yoracak zaman yoktu. Lucas'a ulaşmalıyım.

Merdivene koşup mavi-yeşil ışığın arasına indim. Soğuktu, buzdan bile daha soğuk ama can acıtmıyordu. Daha çok enerji dalgaları ya da belki de yaklaşması tehlikeli elektrik gibiydi. İçinden koşarak ya da koşmaya çalışarak geçtim; adımlarımı yavaşlatıyordu. Uzun saçlarım koşmak yerine yüzüyormuşum gibi, arkamda süzülüyordu. "Lucas!" diye seslendim.

Yanına ulaştığım anda Lucas ellerini yapışkan banttan kurtarmıştı. Birlikte ayak bileklerindeki bağları çekiştirdik. "Bu düşündüğüm şey mi?" diye sordu.

"Evet." Bant sonunda çıktı. "Gitmeliyiz!"

Mavi-yeşil enerjinin arasından merdivene koştu. İlk ben çıkabileyim diye, Lucas beni yukarı doğru itti. Havuzdan güçlükle çıkınca don adam bana bakarken buldum.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için, "Teşekkür ederim," dedim.

"Onun değildin," dedi. "Bizimsin."

Yani, beni başkası öldüremezdi ama onlar öldürebilirdi, öyle mi? Hiç rahatlatıcı değildi.

Lucas da havuzdan çıktı. "Bianca, koş! Haydi!"

Gittikçe hızlanan gümüş grisi kar yağışının arasından koştuk. Taneler o kadar sert düşüyordu ki yarın tenimin morluklarla dolacağından emindim. Hortlaklar bizi durdurmaya çalışmadılar, ya da çalıştıysalar bile başaramadılar. Lucas en yakın kapıdan dışarı çıktı ve beni de peşinden sürükleyerek havuz alanını binanın geri kalan kısmına bağlayan uzun bir koridor boyunca koştu. Burası

da soğuktu ama en azından kar yağışı ve ürkütücü mavi-yeşil ışık yoktu.

“Siz!” Shepherd koridorun uzak ucunda belirince ikimiz de bir anda durduk. “Buna siz neden oldunuz.”

Lucas beni sola çekti. “Yan kapı. Koş.”

Yan kapı falan görmüyordum. “Nerede?”

“Benimki daha çok olacağına dair bir umuttu,” diye itiraf etti.

“Ah, kahretsin.” Arkamızdan koşan Shepherd’ın yere vuran çizmelerinin sesini duyabiliyordum. Diğer vampirlerden ayrılmış gibi görünüyordu ama bu, o herifin bizi köşeye sıkıştırmasını isteyeceğim anlamına gelmezdi.

Lucas kapı tokmağının altına bir sandalye itti ve etrafına baktı. Burası da çöp yığınları, paçavralar, eski gazeteler, yarısı boşalmış içki şişeleri, sigaralar ve çakmaklarla genel olarak havuz alanına benziyordu. Bana pek umut vadetmedi. Ancak Lucas bir votka şişesi ve lekeli bir bandana kaptı. “Bana bir çakmak bul,” dedi.

Yakındaki bir pencere içinden plastik bir çakmak buldum. “Lucas, ne yapıyorsun?”

“Eğitimin bu kısmını almadın, değil mi?” Bandanayı şişenin boynuna düğümledi ve kumaşın uzun ucunu votkanın içine batırdı.

Shepherd kapıya hızla vurdu. Sandalye sarsıldı; kapıyı uzun süre tutamayacağı besbelliydi. “Lucas, geldi!”

“İyi.” Lucas çakmağı ateşledi. Shepherd yüzünde kötücül bir sırıtışla içeri dalınca Lucas paçavrayı ateşe verdi ve şişeyi onun üstüne attı.

Alkol yanıcıdır... ateş sıvıya ulaşınca...

Ateş topu dışarı doğru infilak ederken, Lucas beni yere yatırdı. Shepherd’ın çığlığını duydum; büyük olasılıkla ölüyordu; ateş bir vampiri öldürebilecek birkaç şeyden biriydi. Ben neler olduğunu göremeden Lucas, “Kafanı koru!” diye seslendi.

Dediğini yaptım. Ayağa kalktı ve bir sandalyeyi pencereden dışarı fırlattı. Cam parçaları havada uçuştı, kırıkların kafa derime yağdığını hissedebiliyordum. Sonra Lucas elimi yakaladı.

“Haydi, buradan çıkalım,” diye haykırdı. Arkamızda kalan ateş artık iyice harlanmış, Shepherd’ın çığlıkları kesilmişti. Ya kaçmış ya da ölmüştü.

Kenarlardaki sivri cam kırıklarından sakınmaya özen göstererek pencereden dışarı sıçradım. Vampirlerin bizi buraya getirmek için kullandıkları arabayı görünce rahat bir nefes aldım. Sadece altı yedi metre uzağımızdaydı ve içinde kimse yoktu. Almaya gelmeleri çok sürmezdi; çabuk davranmalıydık. Kaçışımızı hızlandıracak, onların hızını kesecekti. Gerçekten kaçabilirdik.

Kapı kilitli değildi. Lucas yolcu koltuğuna atlarken, ben de direksiyona geçtim. Lucas nefes nefese, “Anahtarları üstünde bıraktıklarını söyle,” dedi.

Ön konsolun altındaki kablolarla uğraşırken, “Bırakmamışlar,” dedim. “Eğitimin bir kısmını almış olmam büyük şans.”

Siyah Haç herkese eski tarz arabaları düz kontakla çalıştırmayı öğretmişti. İnsanın bir yerden aceleyle kaçmaya ne zaman ihtiyaç duyacağını belli olmayacağını söylemişlerdi. Şey, bu konuda haklı çıktılar.

Kablolar kıvılcım saçtı ve motor gürültüyle çalıştı. Vites taktım ve gaza bastım. Park alanında hızla döndük ve güvenlik ve özgürlüğe doğru yola çıktık.

Siyah Haç sayesinde, diye düşündüm. *Ve hortlak sayesinde.* Hayatım daha fazla acayipleşemezdi.

Kahkahayla gülmeye başlayınca Lucas bana endişeyle baktı. Büyük olasılıkla sesim biraz isterik çıkmıştı. “Bianca, biraz sakin ol, olur mu? Başardık. Çıldırmana gerek yok.”

Dikkatimi yola verdim ve mırıldandım. “Doğum günüm kutlu olsun.”

On Sekizinci Bölüm

“ARABAYI BİR YERE BIRAKMALIYIZ,” DEDİM.

“Biraz yavaşla lütfen.” Lucas bizi her an bir hendeğe yuvarlamamdan korkar gibi ellerini ön konsola dayadı. Haksız sayılmazdı. Sürücülük eğitiminde A almıştım ama nereye gittiğimi bilmezken ve adrenalinle titrerken aracın kontrolünü sağlayabildiğim söylemezdi. “Vampirlerin bu şeyin izini sürebileceğini sanmıyorum. Arka tarafa, sokaktan görünmeyeceği bir yere park ederiz. Şu anda eve olabildiğince hızlı ulaşmalıyız.”

“Bu, vampirlerin arabası değil. Çalıntı olduğunu sen de biliyorsun. Ve eğer bizde bulunursa polis bizim çaldığımızı düşünür.”

“Biraz hız keser ve deli gibi kullanmaya son verersen bulunmayız.” Lucas elini omzuma koydu. “Derin nefes al. Haydi. Ah, hey, buradan sola dön.”

Sola döndüm ve bu sokağı otobüs güzergâhlarından birinden hatırladığımı fark ettim. Vic’in mahallesine ve geçici evimize yaklaşıyorduk. Bu biraz sakinleşmeme yaradı. Arabadan eninde sonunda kurtulmamız gerekecekti ama şimdilik her şey yolundaydı.

Vic’lerin araç yoluna saptık ve kusursuz çimenliğin arasından geçtik. Tekerleklerin toprakta derin izler bırakmadığını umdum. Araba evin arkasına nispeten gizlenince, durduk.

Karanlık ve sessiz şarap mahzenine dönmek nedense tuhaf gelmişti. Aslında değişen bir şey yoktu ama ben kendimi değişmiş gibi hissediyordum. Titreyen ellerle sandaletlerimi çıkarıp saçlarımı çözdüm.

Lucas hiç takati kalmamış gibi ellerini duvara dayayıp başını öne eğdi. Bileklerinde hâlâ bantların kırmızılıkları vardı. Geniş omuzlarının silüeti içimi ürpertti.

Kendi bileklerime, Lucas'ın hediye ettiği narin bileziğe baktım. Doğum günü hediyem ve birkaç saat değil, bir asır öncesinde kalmış gibi gelen bir günün mutlu anısı.

"Charity seni aramaktan vazgeçmeyecek," dedi. "Kafayı takmış. Senin Balthazar'la arasındaki engel olduğuna karar vermiş."

"Önemi yok," diye fısıldadım.

"Bianca, Philadelphia'da kalamayız. Gitmeliyiz. Nereye bilmiyorum."

"Bu akşam bir önemi yok," diye tekrarladım.

Lucas itiraz etmek için döndü ama benimle göz göze gelince sustu. Göğsünün inip kalkışını ve kalp atışını hissetmek için elimi göğsüne yerleştirdim.

Hayattayız, diye düşündüm. Hayatta olmak bu demek.

"Bianca."

"Şişşt."

Parmaklarımı dudaklarının üstünde, güçlü boynunda ve Adem elmasının şişkinliğinde dolaştırdım. Parmaklarımın altında ben dokundukça hızlanan nefesini hissedebiliyordum. Hâlâ çok uzaktı. Tişörtünü kafasından çekerken ellerim titriyordu. Sonra kollarımı beline sardım ve başımı göğsüne yasladım. Tıpkı denizin bir kabuğun içinde hışırdadığı gibi, kulağımın altında hızla atan nabzını duydum. Yetmezdi.

"İyice yaklaş," diyerek onu öpmek için kendime çektim. Lucas'ın dudakları dudaklarıma kapandı ve tıpkı benim onun

giysilerini çıkardığım gibi, elbisemi parçalarcasına çıkardı. Öpüşümüze hiç ara vermeden askılarını indirmesine yardım ettim çünkü temasımız bir an bile kesilsin istemiyordum.

Giysilerim yere düştü. Tenini tenimde hissediyordum; soluduğum tek hava onun sedir ağacı kokusuydu. Üstümde sadece mercan kırmızısı bileziğim kalmıştı ve beni yatağa çekerken çıplak teninde parlıyordu.

Sabah uyandığımda korkunç hissediyordum. Büyük olasılıkla nedeni vampirlerin peşime düşmesi ve dolu yağmuruydu. İliklerime işleyen soğuktan bahsetmiyorum bile. Ama Lucas telaşa kapıldı.

"Gerçekten hasta olduğunu söyledin." Avucunu alnıma bastırması saçmaydı çünkü onun vücut ısısı benimkinden her zaman yüksekti. "Başın dönüyor mu?"

"Henüz yataktan çıkmama izin vermedin ki. Başımın dönüp dönmediğini nereden bileyim?" Üstümdeki yatak örtüsünü ve başımın altındaki yastıkları işaret ettim. "Normalde anlamak için ayağa kalkman gerekir."

"Sadece endişeleniyorum."

"Al benden de o kadar. Ama senin endişelenmek zorunda kalmanı istemiyorum."

Lucas yatağın köşesine çöktü ve elini alnuma koydu. "Seni seviyorum, Bianca. Bu da endişelenmemi gerektiriyor. Sende yolunda gitmeyen, ikimizin de anlam veremediğimiz bir şey var. Vampirlerle danışmalıyız ama dün akşam uğraştığımız türden bahsetmiyorum."

"Annem ve babamla konuşmayı düşündüm," diye itiraf ettim. "İstediğimden değil. Gerçi çok da istiyorum ama..."

Anladığını göstermek için elimi tuttu.

"Ama bizi sonuna kadar dinleyeceklerini sanmıyorum." Bu bilgiden ne kadar nefret etsem de doğru olduğunu hissediyor-

dum. Annem ve babam onları aramama tek bir tepki verirdi. Beni almaya gelerek. Beni Lucas'tan ayırmak için ne gerekiyorsa yapar ve büyük olasılıkla beni onlar gibi vampir olmaya zorlamaya çalışırlardı.

Lucas bunu bir an düşündü. Sonra telaffuz etmekte zorlanır gibi, "Şey, ya Balthazar?" dedi.

Balthazar'ın bana yardım edebileceğini itiraf etmenin ona ağır geldiğini biliyordum. Ama bu seçenek de çıkmaz sokaktı. "Ona geçen yıl okulda sormuştum. Geçiş tamamlamayan doğmuş vampirlere ne olacağını o da bilmiyor."

"Lanet olsun." Yataktan kalkıp dolaşmaya başladı. Onu, üstümde bir örtü kördüğümüyle yattığım yerden izledim. *Unut gitsin*, demek istedim. *Belki de önemli bir şey değildir. Charity'den kurtulduk. Bunu kutluyor olmalıyız!*

Hiç sorun yokmuş gibi davranmaya çalışıyordum. Lucas'a gerçeği kısmen rol yapmak zorunda kalmamak için söylemiştim. Yüzleşme zamanıydı.

Lucas birden durdu. "Bunun vampir tarafıyla alakalı olduğunu var sayıyoruz. Ya değilse? Demek istediğim, sadece hasta olabilirsin. Ayakta zatürree geçiriyor falan da olabilirsin."

"Mümkün. Ben de düşündüm." Tam vampirler asla virüs kapmaz, apandisitleri asla tutmazdı ama çocukluğumda diğer yaşlılarım gibi benim de burun akıntılarım ve karın ağrılarımla olmuştu. Son birkaç yıldır çok sağlıklıydım ve ailem vampir gücümün bağışıklık sistemimi güçlendirdiğini söylemişti. Ama belki de herkes gibi hasta olmam hâlâ mümkündü.

"Dana birkaç yıl önce ayakta zatürree geçirdi. İştahı kapandı, güçsüz düştü, o tür şeyler. Bu da öyle bir şey olabilir."

"Belki de." Bu fikir çok hoşuma gitmişti. Çok. Aslında hiç kimse ayakta zatürree geçirmeyi istememeliydi ama alternatifine yeğdi.

Lucas yatağa geri otururken planetaryumdan beri ilk kez bu kadar neşeliydi. "O zaman seni doktora götürelim. Seni muayene edip sorunun ne olduğunu anlayabilir."

Bir tek ayrıntı dışında iyi bir fikre benziyordu. Çekinerek, "Doktora paramız var mı?" diye sordum.

"Kliniğe gidecek kadar paramız var. Tamam, biraz açık olacak ama idare edebiliriz."

"Ya antibiyotiğe ihtiyacım olursa? Lucas, o şeyler gerçekten pahalı olabiliyor."

"Antibiyotiğe ihtiyacın olursa, arabayı satarsınız."

"Çalıntı arabayı mı?"

"Başka hangi araba olabilir?" Lucas gözlerime bakmıyordu.

"Lucas, bu doğru olmaz. O araba, büyük olasılıkla onu geri isteyen birine ait." Böyle bir şey söylediğine inanamıyordum. "Hem zaten, nasıl yapacaksın ki? Araba çalıntı. Çalıntı bir araba satmak kolay iş değil. Televizyonda gördüm. İzi sürülebilecek şasi numarası gibi şeyler var."

Derin bir iç çekti. "Bianca, ben bir çıkmacıda çalışıyorum."

Kafam karışmıştı. Çıkmacı ne demekti? Aklıma gelen ilk şey bir hurdacı oldu. Ama Lucas bir tamirhanede çalışıyordu. "Anlamadım."

"Çıkmacı, çalıntı araba parçaları satan bir yerdir." Lucas bunu ellerine bakarak ve dalgın bir tavırla bileklerindeki soyulmuş kısımları ovalayarak söyledi. "Arabaların şasi numaralarını kazıyor, parçalara ayırıyor, yeniden boyuyor, plakalarını değiştiriyor, insanların neye ihtiyacı varsa onu yapıyoruz. Gurur duymuyorum. Ama yapabilirim."

"Neden öyle bir yerde çalışıyorsun?"

"Bianca, gerçekçi ol. Yirmi bir yaşımı doldurmadım ve bırak tamirci olarak herhangi bir sertifikayı, bir lise diplomam bile yok. Beni başka kim işe alır sanıyorsun? Dolandırıcılarla çalışmaktan

nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki bazı sabahlar içim kalkıyor. Ama hayatta kalabilmemiz için bir şeyler yapmak zorundayız ve böyle bir yer... beni işe alabilecek tek yer."

Yanaklarım yanıyordu. İçinde olduğumuz durumu fark edemediğim için kendimi öyle aptal hissediyordum ki. Lucas'ın gururu ona her gün eziyet ediyor olmalıydı; doğruya ve yanlışa şiddetle inanırdı. Bu işi sadece bizim için mecbur olduğunu düşündüğü için yapıyordu.

Elimi usulca elinin üstüne koydum. "Anlıyorum."

"Bazen ben de anlayabilsem." Lucas silkindi. "Dinle, o arabanın sahibinin arabayı geri almayı hak ettiğini biliyorum ama bir milyon papele bahse girerim ki onu geri almaya sevdiği birine ilaç almak için ihtiyacı yoktur. Bunu bilseydi, senin ilaca ne kadar çok ihtiyacının olduğunu bilseydi, belki de o kadar kızmazdı, ne dersin?"

Gözlerimi kırpıştırarak başımı salladım. Ben bir yüke dönüşmüştüm ve şimdi ikimiz de suçlulara dönüşüyorduk. Acı veriyordu ama seçimlerimizin ve gerçeğimin sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydım.

Yakındaki hastanelerden birinde ücretsiz bir klinik olduğunu öğrenince, Lucas beni götürmek için işten izin aldı. İçeri girdiğimiz anda, neden ücretsiz olduğunu anladık. Bekleme salonundaki koltukların tamamı doluydu. Yalnız ve yolunu kaybetmiş görünen yaşlı insanlar, bir araya toplanmış gibi görünen kocaman aileler. Her köşeden öksürük sesleri yankılanıyordu. Duvarlar çeşitli sağlık risklerine karşı uyarılarda bulunan sararmaya yüz tutmuş posterlerle kaplıydı; cinsel yollardan bulaşan hastalıklara fazla odaklanmış gibiydiler.

Adımı eski püskü bir klipsli yazı tahtasına tutturulmuş fotokopi kâğıtlarından ibaret gerçekten uzun bir listenin en altına yazdım.

“Otur,” dedi Lucas. “Önce ayaklarını yerden keselim.”

Ona anne ördek gibi davranmayı bırakmasını söylemeyi çok istesem de oturmaya gerçekten ihtiyacım vardı. Güçsüz hissediyordum; tuhaf anlarda kâh ateş basıyor, kâh buz kesiyordum. Bir an battaniye isteyecekken, bir sonrakinde yazlık elbisem bile fazla geliyordu.

Lucas da yanıma oturdu ve birlikte bekleme odasında duran dergileri katıştırmaya başladık. Çoğu küçük çocuklara ebeveynlik etmekle ilgiliydi. Kapaklarında etrafımızda gördüğüm sürekli ağlayan çocuklara benzemeyen mutlu, sağlıklı ve gülümseyen çocukların fotoğrafları vardı. Dergilerin hepsinin rengi solmuş, sayfaları kıvrılmıştı ve elime aldığım ilk dergi neredeyse iki senelikti.

Lucas’a, “Burası çok ürkütücü,” diye fısıldadım.

Omuz silkerek, “Çok kötü görünmüyor,” dedi. Lucas’ın tıbbi bakım almak için herhangi bir yere götürülmemiş olmasının mümkün olabileceğini fark ettim. Siyah Haç’ın çok parası yoktu ve hiçbir yerde Lucas’ın düzenli bir doktora sahip olabileceği kadar uzun süre kalmamışlardı.

Arrowwood’daki çocuk doktorum Dr. Diamond’ı hatırladım. Bana iğne yapmadan önce üstünde en sevdiğim çizgi film karakterlerinin olduğu yara bantlarını seçmeme izin veren, gözlüklü, kibar bir adamdı. Annem beni bebekliğimden itibaren zaman zaman götürdüklerini anlatmıştı. Ve Evernight’a taşındığımız zaman, artık Dr. Diamond’ın bakamayacağı kadar büyümüştüm. Bütün o süre zarfında, aşılarımı yapıp reflekslerimi kontrol ederken, bende en ufak bir tuhaflık fark etmemişti. Gerçi bir keresinde annemin hiç yaşlanmadığından bahsetmişti.

Dr. Diamond’la tecrübelerim beni hastalığımın nedeni normal bir virüse bir doktorun bana yardımcı olabileceğine ikna etmişti. Ancak sorun vampirlikle alakalıysa, şey, o zaman pek şansım yoktu ama doktor bir şey anlayamazdı.

Adımı okumaları asırlar sürdü ama sonunda çağrıldım. Ben içeri girerken, Lucas arkamdan el salladı.

İsim kartında SELMA yazan, etine dolgun bir hemşire arkamdan muayene odasına girdi. "Sorun ne gibi görünüyor?"

"Baş dönmeleri yaşıyorum." Muayene masasının üstündeki kâğıt örtü ben oturunca kırıştı. "Ve hiçbir şey yiyelim yok."

Selma bana dik dik baktı. "Hamile olma ihtimalin var mı?"

"Hayır!" Yanaklarım alev aldı. Doktorların bu tür sorular sorabildiğini biliyordum ama hazırlıksız yakalanmıştım. "Demek istediğim... benim... ben... cinsel olarak aktifim denebilir ama dikkat ediyoruz. Ve hamile olmadığımı biliyorum. Kesin olarak. Gerçekten."

"Sana bir bakalım." Selma tansiyon aletine uzanırken, ağzıma tıktığı termometreyi itaatkâr bir tavırla dilimin altında tuttum. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

Başını öne arkaya salladım. *İdare eder.*

Selma başını salladı ve tansiyon aletini koluma takmaya hazırlanırken, durdu. Yan gözle bakınca termometrenin ekranına baktığını gördüm. 32 dereceyi gösteriyordu.

Her zaman biraz soğuk olurdum. Dr. Diamond 35,5 derece olmamla ilgili espriler yapardı ama 35,5 çok sıradışı değildi. Görünüşe bakılırsa 32 hayli sıradışıydı.

"Şunu bana ver." Selma termometreyi ağzımdan aldı, sıfırlayıp geri itti. Tansiyon aletinin cırt cırtlı kolluğunu kolumun üst kısmına sarıp şişirmeye başladı, üst kolum bantla iyice sıkıldı.

Gözlerimi termometrenin ekranından ayıramıyordum. *Haydi,* diye düşündüm. *Çık. En az 36 olmalısın. Bunu tuhaf bulmaz.*

Termometrenin göstergesi değişip 31 dereceye düştü.

Selma'nın gözleri büyüdü. Önce göstergeyi gördüğünü sandım ama sonra kan basıncımda da bir sorun olduğunu anladım.

Tansiyon aletini kolumdan koparırcasına çıkardı. "Uzan," diye emretti. "Doktoru hemen çağırıyorum."

"Durumum acil değil," dedim cılız bir sesle. "Gerçekten. Sadece başım dönüyor."

"Düşmeden uzan." Selma omuzlarımı muayene masasına bastırdı. Zorlayıcılığına rağmen, tavırlarında yumuşaklık vardı. İyi bir hemşire olmalıydı. Telaşla dışarı çıktı. Bense ellerimi karnımın üstünde kavuşturup kendimi ortada büyük bir sorun olmadığına ikna etmeye çalışarak yattım.

Ne yazık ki yanıldığımı biliyordum.

Ayakta zatürree geçiriyor olsaydım vücut ısım o kadar düşmezdi, diye düşündüm. Ya da herhangi bir soğuk algınlığı ya da virüsle karşı karşıya olsam. Bu tür hastalıklarda insanların ateşi çıkar. Ayrıca o tür hastalıkların kan basıncına etkisi olacağını da sanmıyorum.

Koridorda hemşirenin birine, muhtemelen doktorlardan birine, hararetle bir şeyler söylediğini duydum. Bunu acil bir durum olarak mı görüyorlardı? Beni hastaneye götürmek üzere olabilirler miydi? Eğer götürürlerse, geri çıkabilecek miydim?

Yataktan hızla doğruldum. Ani hareket yüzünden başım döndü ve bir an düşeceğimi sandım. Ama masaya tutunup dengemi sağladım ve birkaç derin nefes aldım. Bir süre sonra kendimi yeniden yürüyebilir gibi hissettim.

Koridora baktım. Selma birkaç kapı ötedeydi ama doktorla derin bir sohbeta gömülmüştü. Sesini güçlkle duyabiliyordum. "Termometrenin doğru çalıştığından eminim. On dakika önce öyleydi. Size söylüyorum..."

Hızlanma zamanı. Koridorun yarısını parmak uçlarımda yürüdükten sonra bekleme odasına doğru koşmaya başladım. Koridorda ikinci bir hemşire belirdi ve onu itip geçerken bana şaşkın gözlerle baktı.

Arkana bakma. Kapıdan hiç hız kesmeden geçip bekleme odasına daldım. Omzumun üstünden, "Lucas!" diye seslendim. "Gidelim!"

Bana şaşkın gözlerle baksa da derhal ayağa fırladı. Kaçacaktık. Bunu başaracaktık. Sonra kendimizi dışarıda cızırdayan temmuz güneşinin altında bulduk. Basamaklardan ve kaldırımından ısı dalgaları yükseliyordu. Sıcak, kaldırabileceğimden fazlaydı; korkuluğa yaslandım. Basamaklar ayaklarımın altında iki yana eğilip bükülerek uzanır gibiydi.

"Bianca!" Lucas bana yetiştı ve kolunu omzuma sardı. Ona yaslanarak basamakları inmeyi ve köşeyi dönmeyi başardım.

"Sakın durma," dedim nefes nefese. "Dışarı çıkıp beni arayacaklarını biliyorum."

"Yürüyoruz. İçeride ne oldu?"

"Sonuçlarım tuhaf çıktı. Hemşire dehşete düştü."

Lucas sık adımlarla beni bir ara sokağa soktu. Başım artık biraz daha az dönüyordu ama ona yaslanmaya ihtiyaç duyuyordum. "Tuhafle neyi kastediyorsun?"

Gerçek o anda dank etti. Büyün hayatımı bir şekilde buna hazırlanarak geçirmiştim ama tuhaftı ve yüzleşmesi korkunçtu.

"Henüz bir vampir değilim," diye fısıldadım. "Ama insan da değilim."

On Dokuzuncu Bölüm

KLİNİKTEN EVE GÜN BATARKEN DÖNDÜK. LUCAS BENİ YATAĞA yatırdı ve ne yapmamız gerektiği konusunda kafa yorduk. Ona klinikte olan her şeyi ve hemşirenin paniğe kapılmasına neden olan tuhaf ölçüm sonuçlarını anlattım.

“Daha önce hiç olmamış mıydı?” dedi. Başımı salladım. “O zaman değişiyorsun. Hoşuna gitse de gitmese de. Vampir oluyorsun. Tam bir vampir yani.”

“Öldürmeden tam vampir olamam. Başka türlü olmuyor.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Lucas. Yatağa yanıma uzanmıştı ama ben örtülerin altına girmiştim. O üstündeydi. “Senin gibi çocuklara ne olduğunu kimse gerçekten bilmiyor, değil mi?”

“Hemen hemen hiç kimse. Ama annem ve babam bilirdi. Hiçbir zaman çoğunu anlatmazlardı ama bu kısımda çok nettiler.” Gözlerimi beyaz tavandaki alçı sarmallara diktim. “Bir insanın vampir olmasının sadece iki yolu var. Ya bir vampir tarafından tekrar tekrar ısırılan ve sonunda son bir ısırıkla öldürülen normal bir insansındır ya da benim gibi vampir olarak doğmuşsundur ve birini öldürürsün. Bu kadar.”

“O zaman sana neler oluyor?” Eliyle yanağımı kavradı. Koyu yeşil gözleri sıkıntılıydı. “Buna dayanamıyorum. Bilmemeye. Senin için daha da kötü olmalı.”

Yüzümü eline bastırarak gülümsemeye çalıştım. İnanmaya başladığım şeyi ona söylemeye dayanamazdım.

Vücudum güç kaybederken çok tuhaf bir his yaşıyordum. Her gün biraz daha eksiliyormuşum gibi, bir tür suyun dibine batma ve yıpranma duygusu. İçimde bir şey hayatın gücüne karşı savaşıyor ve kazanıyordu.

Annem ve babam doğmuş bir vampirin ilk ölümünü gerçekleştirmeyi ve dönüşümü tamamlamayı reddettiği zaman olacakları anlatmaya hiç yanaşmamıştı. Şimdi onları ağızlarına almayacak kadar çok korkutan şeyin ne olduğunu anladığımı sanıyordum.

Tek alternatif ölmek miydi acaba?

Lucas beni rahatlatmak için parmaklarıyla saçlarımı tarıyordu. Sonunda, "Annemle babama bir mektup yazsam, onlara göndereceğine söz verir misin? Hani olur da..." dedim.

"Ne olur da?"

Gözlerimi kapadım. "Kötü bir şey olursa."

"Bianca..."

"Şu anda bunu daha fazla konuşmak istemiyorum. Ama söz verersen benim için çok anlamlı olur."

Lucas bir an sessiz kaldıktan sonra fısıldadı. "Söz veriyorum."

* * *

Ertesi sabah uyanır uyanmaz içimde bir şeyin daha kötü yönde değiştiğini anladım.

Daha önce, en kötü günlerimde bile, kalkıp biraz dolaşabilmişim. Şimdi ise Lucas'ın yardımı olmadan yataktan çıkamayacak kadar güçsüzdüm. Beni banyoya götürmesine utanç içinde izin verdim. Kahvaltımı yatağa getirdi ama bir dilim kızarmış ekmekten fazlasını yiyemedim. Onu bile güçlkle yuttum.

"Sana kan getirmemi ister misin?" diye sordu. Sandalyenin arkasını o kadar sıkı tutuyordu ki ellerinin boğumları bembeyaz olmuştu. "Bir şey yakalayabilirim. Ya da bir hastaneye gidip gizlice kan bankasına girebilirim."

"Kan istemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum. Belki biraz su."

Aslında canım su bile istemiyordu ama bu sayede Lucas benim için bir şey yapıyormuş gibi hissedebilecekti.

Zamanın geçmesi benim için bir anlam ifade etmiyordu. Hiç dışarı çıkmıyordum. Lucas işyerine hasta olduğunu söyledi. Kovulmasından korktum ama belki de bir çıkmacı bütün çalışanların işe her gün gelmesinin beklendiği bir yer değildi. Bunu ona sorunca Lucas başını salladı. "Kanun çiğneyen yerler kural dayatmak konusunda çok hevesli olmaz. Benim için endişelenme, olur mu, Bianca? Sen kendine dikkat et, yeter."

Ama bunu nasıl yapacaktım?

O gece Lucas bir şeyler almak için gittiği marketten rekor hızla geri döndü. Kesekâğıtlarını masaya atarken, alışverişi çoktan unutmuş gibiydi. "Hey," dedi. "Kitabına bakabildin mi?"

"Biraz." O günün erken saatlerinde Jane Eyre'ın bir kopyasını bulup bana getirmişti ama kitap okuyamayacak kadar sersem ve bitkin hissediyordum. Beyaz sayfaların üstündeki siyah harfler gözlerimi yakıyordu.

Lucas başını sallayarak sandalyeye oturdu. Bana yatağın yanına oturduğu zamankinden daha uzak olmak için mi, yoksa yüzümü daha iyi görebilmek için mi oraya oturmuştu bilmiyordum. Kollarını dizlerine dayadı ve yere bakarak oturdu. Bir ayağını öne arkaya hareket ettirerek yere sürmesi saklamak için çaba harcadığı gerilimini ele veriyordu.

"Söylemek istediğin her neyse," diye fısıldadım, "söyle."

"Bugün Balthazar'a bir mektup gönderdim," dedi. "Vic'e de bir e-posta gönderdim ve onun hatta belki de Ranulf'un eve

dönmesinin mümkün olup olmadığını sordum. Belki de içlerinden biri yakın zamanda gelir ve ne yapacağımızı bilirler.”

Vic yardım edemezdi ve Balthazar’ın bize verebileceği bütün cevapları çoktan verdiğinden şüpheliydim. Ranulf’a gelince, uzunca bir süredir buralarda olduğuna göre, neler öğrendiğini kim bilebilirdi?

Ama bu durumdan çıkmanın bir yolu olduğundan şüpheliydim. Bunu bilse de bilmese de Lucas onları desteğe ihtiyacı olduğu için çağırmıştı. “İyi yapmışsın,” dedim.

Başını salladı. “Seni Evernight’tan asla ayırmamalıydım.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” Yatakta doğrulmayı denedim ama başım döndü. Bu yüzden tek koluma yaslanmakla yetindim. “Gitmeyi isteyen bendim. Bunu senden isteyen de.”

“Bana yalvarsan da fark etmezdi. Yapmamalıydım.” Parmaklarını, yolmak ister gibi bronz rengi saçlarının arasından geçirdi. “Annen ve baban neler olduğunu biliyordu. Yalan söyledilerse ne olmuş? En azından ne yapılacağını biliyorlardı. En azından sana bakabilirlerdi. Ve ben bakamıyorum. Şu dünyada istediğim tek şey seni iyileştirmek ve yapamıyorum.”

“Kes şunu, Lucas. Bana olan şey, aslımın bir parçası. Olmak üzere doğduğum şeyin. Buna kaçmamız sebep olmadı.”

“Ama annen ve baban mani olabilirdi.”

“Bunu bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, beni tam bir vampire dönüşmeye ikna etmeye çalışacakları. Ve ben bunu istemiyorum. Şu anda bile.”

Lucas’ı yatıştırmak kolay değildi. “Bir süredir kaçaksın. Tehlikedesin. Yapmak istediklerini yapacak paran yok; istediklerini yemek için bile paran yok. Sana bakacağımı söyledim ama hayal kırıklığına uğrattım.”

“Sen beni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadın.” Anlamasını sağlamak zorundaydım. Bu dünyada gerçek olduğunu

bildiğim az sayıda şeyden biriydi. “Seninle geçirdiğim bu son iki ay, bütün hayatımın en iyi zamanıydı. Charity peşimizdeyken ya da Siyah Haç’a tıkılıp kalmışken bile, her şeye değerdi çünkü birlikteydik.”

Yüzünü ellerinin arkasına sakladı. “Seni iyileştirmek için bundan vazgeçerdim.”

“Ben geçmezdim. Ve bu her zaman benim kararımdı. Ben bir hata yapmadım.” Lucas nihayet bana bakmak için yüzünü kaldırıncaya ona gülümsedim. “Yine olsa yine yaparım. Seninle olabilmek için, yüzlerce kez yaparım.”

Lucas yanıma gelip bana sımsıkı sarıldı. O an için ihtiyaç duyduğum tek cesaret buydu.

Fakat aynı gecenin ortasında uyandığımda cesur olmak o kadar kolay değildi.

“Dişini sık,” dedi Lucas beni göğsüne bastırıp sırtımı ovalarken. “Dişini sık, yeter.”

“Yapamıyorum!” Vücudum kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Nöbet geçirmiyordum çünkü kim olduğumu ve nerede olduğumu hâlâ biliyor ve hareket edebiliyordum. Tek sorun titrememe engel olamamamdı. Uykumda başlamış ve benden önce Lucas’ı uyan-dırmıştı. Bilincim tamamen açılmadan önce, birkaç kez adımla seslenmek zorunda kalmıştı.

“Lütfen, Bianca. Lütfen.”

“Duramıyorum. Duramıyorum.”

“Durman gerekmiyor. Kendini hırpalama. Akışa bırak. Ben yanıdayım. Tamam mı?”

“Tamam,” diye soludum. Ama titreme neredeyse bir saat boyunca kesilmedi ve nihayet kesildiğinde kendimi bir daha asla kıpırdıyamayacak kadar bitkin hissediyordum.

Kesin olan bir şey vardı: Sonrasında Lucas da ben de uykuyu düşünemeyecek kadar sersemlemiştik.

Sabah olduğunu daha fazla inkâr edemeyecek hale gelince, Lucas'tan bana bir kâğıt kalem getirmesini rica ettim. Gözlerine mor halkalar oturmuştu ve yüzü kül rengiydi. Burada elim kolum bağlı yatmaktansa onunla ilgilenebilmeyi deli gibi isterdim.

Lucas'ın birkaç minderle arkamı beslemesine izin verdim. Sonra titreyen ellerimle kısa bir not yazmayı başardım.

Sevgili anne ve baba,

Bu mektubu alırsanız, anlayın ki...

Bu noktada duraksama ihtiyacı duydum. Yazmam gerektiğini biliyordum ama yeterince güçlü değildim. Annemle babamın bu sözcükleri okuduğunu hayal etmek, çok ağır geliyordu.

... artık size, eve dönemiyorumdur. Lucas bana bir şey olursa, bu mektubu size göndereceğine söz verdi.

Bayan Bethany'ye son e-postamdan bahsederek doğru olanı yaptığınızı düşündüğünüzü biliyorum. Beni bulmaya çalıştığınız için sizi suçlamıyorum, özellikle ne kadar korkmuş olabileceğinizi artık anlarken. Ama sonrasında sizinle bir daha temas kuramamamın nedeni bu oldu. Lucas'ı tehlikeye atmış olurdum ve bunu yapamazdım.

Lütfen bunun için Lucas'a kızmayın. Bana karşı harikaydı ve bana elinden gelen her şeyi sağladı. Bu yaz onunla çok mutluydum. Sanırım bizi birlikte görebilseydiniz ve onunla olmanın benim için nasıl olduğunu bilseydiniz anlardınız. Birbirinizi her ne olursa olsun sevmenin sizin için nasıl bir şey olduğunu ilk kez anladım. Lucas ve ben de bunu yaşadık; sadece birkaç ay için bile olsa. Günün birinde benim de bunu yaşayabilmeme şükran duyacağınızı biliyorum.

İkinizi de çok seviyorum. Benim için yaptığınız her şey için teşekkürler. Bütün tartışmalarımıza ve şimdi ayrı düşmemize rağmen dünyanın en iyi anne babasına sahip olduğumun her zaman farkındaydım.

Sevgiler,

Bianca.

O gün benim için bir pus perdesinin arkasında geçti. Bir uyuyup bir uyanıyordum; en azından arada gerçek bir uykuya dalıyordum. Bazen de kendimden geçiyordum. İkisini birbirinden ayıramaz olmuştum.

Ateşim yükselmiş gibi hissetsem de vücudumun aslında çok soğuduğunu biliyordum; alnıma her dokunuşunda ya da elimi her tutuşunda Lucas'ın dokunuşunun tenimi ateş gibi dağlamasından anlıyordum. Terli uzuvlarım çarşafırlara dolanıyor, huzursuzluk içinde boynuma ve sırtıma yapışan saç tutamlarını pençeliyordum. Hiçbir şey çok uzun süre gerçek gelmiyordu.

Hepsi birbirinden kopuk anıların arasmda dolaşıyordum. Çoğu mutlu anılar olduğu için, zihnimin birinden diğerine geçmesinden hoşnuttum. Bir an, Raquel'le New York sokaklarında sabah egzersizi yüzünden kaslarımızın acımasına gülerek dolaşıyordum. Bir sonrakinde yeniden Arrowwood'daydım ve annem gururla Cadılar Bayramı'nda giyeceğim peri prenses kostümümün son rötuşlarını yapmakla meşguldü. Sonra Evernight'ta Patrice'in bana kendi manikürünün aynısından yapmasına izin veriyordum ve ikimizin de tırnakları yumuşacık bir leylak rengine parlıyordu. Ya da eskrim salonunda beni zorlamamak için kılıcını gülerek savuran Balthazar'la karşı karşıyaydım.

Ya da hamburger restoranında sırtlarında Hawaai gömlekleriyle yan yana oturan Raulf ve Vic'le birlikteydım. Ya da radyonun sesini sonuna kadar açıp şarkıya eşlik eden Dana'yla birlikte minibüste.

Ormanda babamla birlikte baykuş seslerini ya da neden Ever-night Akademisi'nde kalmam gerektiğini dinliyordum.

Lucas'la birlikte Riverton'daydım ve avucumda hediye ettiği broşla, dünyadaki bütün minnet ve aşkla gözlerinin içine bakıyordum.

Bundan çıkmayı neden isteyecektim ki?

Zihnim sonunda netleşince, gecenin çöktüğünü fark ettim. Akşamın ilk saatleri miydi, yoksa sabahın ikisi mi, hiçbir fikrim yoktu. Uyku mahmuru kafamı çevirip Lucas'a baktım. Solgun bir yüzle, yatağımın yanında ayaktaydı. Göz göze gelince ben gülümsedim ama o gülümsemedi.

"Hey," diye fısıldadım. "Ne zamandır baygınım?"

"Çok uzun süredir." Yanımda diz çöktü. Yüzü benimkiyle neredeyse aynı hizadaydı. "Bianca, seni korkutmak istemiyorum ama sana olanlar..."

"Biliyorum. Hissedebiliyorum."

Göz göze geldik. Lucas'm gözlerindeki acı kendim için hissettiğim korku ve hüzne ağır basar gibiydi. Gözlerini kapayıp yüzünü tavana çevirdi. Öyle olmadığını bilmesem, dua ettiğini sanırdım.

Sonra, "Kanımı içmeni istiyorum," dedi.

"Canım kan istemiyor," diye fısıldadım.

"Anlamıyorsun," dedi ve titrek bir nefes aldı. "Bianca, kanımı beni öldürene kadar içmeni istiyorum. Değişmeni istiyorum. Vampir olmanı."

Yaşadığım şok bir an için nutkumun tutulmasına neden oldu. Tek yapabildiğim, ağzım şaşkınlıktan açık bir halde ona bakmak oldu.

"Vampire dönüşme fikrini uzun zaman önce reddettiğini biliyorum," dedi Lucas. Ellerimi sıkıca kavradı. "Ama bu tek seçeneğin gibi görünüyor. Seni kurtarmak için böyle olması gerekiyorsa, o

kadar kötü olamaz, değil mi? Annenle babana geri dönebilirsin. Sonsuza dek genç ve güzel kalabilirsin."

Bu kadar basit olmadığını ikimiz de biliyorduk. Ama eğer Lucas benimle bu adımı atmaya hazırsa üstünde düşünebilirdim. "Sen de vampir olursun," dedim. "Değişimi birlikte yaşarız. Bunu yapabilir misin?"

Lucas başını salladı. "Hayır."

"Ne?"

"Bianca, bana söz vermelisin. Bana senin için önemi olan her şey üstüne yemin etmelisin ki öldüğüm zaman, kendime gelmeden önce beni yok edeceksin. Bir vampir olarak yeniden doğmama izin verme. Ölmeye razıyım."

Demek, benim dönüşümümü kabul edebilirdi ama kendisini-ninkini edemezdi. Birkaç saniyedir hissettiğim cılız umut böylece yerle bir oldu.

Lucas tişörtünün yakasını çekip boynunu açtı. Sakin bir sesle tekrarladı. "Kanımı iç."

"Seni öldürmemi istiyorsun," diye fısıldadım. "Beni kurtarmak için canını vermeye hazırsın."

Bana çok *bariz* ve çok *gerekli* olduğunu anlatan bir bakış attı. Gözlerim yaşlarla doldu.

"Ne yaptığımı biliyorum," dedi. Odadaki gölgeler yüzünü çevreliyordu; sanki odanın bütün ışığı üstüne çevrilmişti. "Hazırım. Bileceğim tek şey, senin iyileşeceğin olacak. İhtiyaç duyacağım tek şey bu."

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Evet," diye üsteledi. Ama hâlâ kendimi geri çekecek takatim vardı.

"Beni kurtmak için öldüğünü bilerek nasıl yaşamaya devam edebilirim? Suçluluk duygusu... Ben öyle yaşayamam, Lucas. Yapmamam. Bunu benden isteme."

“Suçlu hissetmen gerekmiyor! Yapmanı istiyorum!”

“Sen yapabilir misin?” diye sordum. “Kendi canını kurtarmak için bile olsa, beni öldürebilir misin?”

Lucas bana bunu yapmanın dehşetini anlamaya çalışarak ama anlayamayarak baktı.

“Bana iyi bir hayat süreceğine söz vermelisin,” dedim. “Oturup yas tutmayacağına.”

“Ah, Tanrım.” Lucas yüzünü buruşturdu; ağlamak üzere olduğunu biliyordum. Yüzünü yatağımın battaniyelerine gömdü, elimi saçlarının üstüne yerleştirdim. “Bianca, lütfen. Bunu yap. Kendini kurtar.” İnancında bocaladığım görebiliyordum; biraz daha zorlasam, onu vampire dönüştürmeme izin verecekti. Ama bunun onun için ölmekten daha büyük bir fedakârlık olacağını biliyordum. Ondan ne kendimi kurtarmak ne de başka herhangi bir şey için bunu isteyemeyeceğimi anladım.

“Hayır,” derken bu kez cevabımın kesin olduğunu anlayacağım biliyordum. “Bana söz ver, Lucas.”

“Sensiz nasıl bir hayatımın olmasını bekliyorsun? Sen başıma gelen en iyi, tek iyi şeysin.”

İşte o zaman ağlamaya başladım; elimi sımsıkı tuttu. Sonra başını omzuma yasladı. En azından yakınımda olduğunu bilmek iyi gelmişti.

Bir süre sonra elini sıkı tutamaz oldum. Odadaki gölgeler gittikçe kararıyordu. Lucas çok endişelendi ama söylediklerine kulak veremiyordum. Cevap verecek gücü bulamayacağım aşikârdı.

Bana su getirdi ama çok fazla içemedim. Uyuyakaldım, belki uykuydu, emin değildim. Ve bana çok uzun gelen bir süre sonra uyandım.

Lucas, yıkılmasına engel olmaya çalışır gibi ellerini duvara yaslamıştı. Bakışları çılgındı.

Uyandığımı görünce, “Az kalsın ambulans çağıracaktım,” dedi. “Bir işe yaramazdı ama burada hiçbir şey yapmadan durmak...”

“Yanımdan ayrılma,” diye fısıldadım. Göğsüm ağırlaşmıştı. Konuşmakta zorlanıyordum.

İçimden beni âdeta buran bir titreme geçti. Bütün vücudum katlanılmayacak kadar ağırlaşmış ve ateşlenmiş gibiydi. Kendimi bu durumdan çekip çıkarmak istiyordum. Özgür olmak istiyordum.

Yüzümde ne hissettiğimi Lucas’a anlatan bir şey olmalıydı çünkü gözleri büyüdü. Yanıma geldi ve elini yanağıma yerleştirdi. Bir an söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı ve sonra bir çırpıda, “Seni seviyorum,” dedi.

“Sevmek.” Başka bir şey söyleyemedim. Odadaki ışık kararmırken Lucas’ın yüzü loşlaştı. Artık pes etmek çok kolay olacaktı.

Beni aşağı doğru çeken güce teslim oldum.

Ve sonra, öldüm.

Yirminci Bölüm

ARTIK HER ŞEY KOPUKTU; AKLIMA GELEN TEK TANIM BU. Örneğin yer çekimi hâlâ vardı, toprakla gökyüzü arasındaki farkı hissedebiliyordum ama benim geçerli değil gibiydi. Yukarı ya da aşağı doğru süzülebiliyordum ve bazen ikisini aynı anda yapıyormuşum gibi hissediyordum.

Günlerce, vücudumun, artık benim için ağırlık ve acıdan başka hiçbir şey yokmuş gibi gelene kadar, çok daha beter şekilde sızladığını hissettikten sonra artık bir kuş tüyü kadar özgür ve hafiftim. Ama bu boş bir histi. İçim boşalmış gibi hissediyordum. Kaybolmuş gibi.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama zaten görebildiğimi fark ettim. Ancak gördüklerim hiçbir anlam ifade etmedi. Bütün dünya şekillerin tanınabilir bir biçime bürünmeden havada süzüldüğü, mavi ile gri arası bulanık bir renge bürünmüştü. Kıpırdamaya çalıştım ama bağlarımdan tamamen kurtulmuş olmama rağmen, uzuvlarım cevap vermiyordu.

Bu iş ne kadar zamandır sürüyor? diye düşündüm. Zamanın ne kadar hızlı geçtiğine dair bir algım yoktu. On saniyedir de bu durumda olabilirdim, bir yıldır da ve farkı nasıl ayırt edebildiğimi hatırlayamıyordum. *Aptal, işe nefeslerini sayarak başla. Ya da nabzım. İkisinden biri sana cevabı verecektir.*

Ama sonra bir nabzımın olmadığını fark ettim. Nabzımın atması gereken yerde, bitmek tükenmek bilmeyen sıcaklığın ve ritmin bulunduğu tam da merkezimde, hiçbir şey yoktu.

Şok, çarpacak bir beden bulamadığı için bir şekilde daha güçlü inen bir darbeye beni sarstı. Korku etrafımı saran pusu aralayınca sahne bir anda netlik kazandı ve görebilmeye başladım. Artık yatakta olmasam da hâlâ şarap mahzenindeydim. Tavanın tam altında havada asılı duruyor gibiydim. Aşağıda, örtülerin altında yatan beni görebiliyordum. Yüzüm çarşaflar kadar beyazdı ve gözlerim boş bakıyordu.

Yatağın yanında dizlerinin üstünde duran Lucas, alnını cansız elimin yanına dayamıştı. Kendini ne olduğunu bilmediğim bir şeyden sakınmaya çalışır gibi, kollarını başının üstüne kapamıştı. Omuzları sarsılıyordu; ağlıyordu.

Onu böyle acı çekerken görünce teselli etmek istedim. Neden yataktan doğrulup onu rahatlatmıyordum ki? Hemen yanında yatıyordum.

Bir dakika, o ben değilim. Ben buradayım. Yatakta yattığını gördüğüm kişiyle, bütün bunları gören kişi arasında nasıl fark olabilirdi? Hiçbirine anlam veremiyordum.

Lucas, diye seslendim. Lucas, buradayım. Yukarı bak. Sadece yukarı bak. Ama konuşacak bir sesim, sözcüklerimi biçimlendirecek bir dilim ya da dudaklarını yoktu.

Başını kaldırarak beni şaşırttı. Ancak yüzünü bana doğru çevirmemişti; bir şey duymuş gibi de değildi. Gözleri kan çanağına dönmüş ve matlaşmıştı. Elinin tersiyle yanaklarını sildi, sonra bana, yatakta yatan bana uzandı. Ben dehşete düşmüş ve büyülenmiş halde izlerken, parmaklarıyla açık göz kapaklarımı örttü. Bunu yapmak, son gücünü de tüketmiş olmalıydı çünkü gözlerimi kapatır kapatmaz, öne doğru kaykıldı ve yataktaki ce-

set, benim cesedim kadar hareketsiz bir halde, metal karyolanın üstüne yığıldı.

Hayır. Bu doğru olamazdı. Böyle düşünmeyecektim. Şu anda olanlar bir hataydı; kocaman bir hata ve bir yolunu bulunca bu hatayı giderecektik.

Az önce ona ulaşmayı başarmıştım, öyle değil mi? Lucas diye seslendiğim zaman, farkında olmasa da beni duymuştu. Tekrar seslenmeliydim. *Lucas, buradayım. Tam burada. Tek yapman gereken bana bakmak.*

Kıpırdamadı bile.

Belki de biraz yaklaşmam işe yarar, diye düşündüm. Ama bunu nasıl yapacaktım? Bedenimden ayrılmış gibi göründüğümüz için nasıl kıpırdayabileceğimi ya da kıpırdayıp kıpırdayamayacağımı bilmiyordum.

Sonra tekrar Lucas'a baktım ve yüzündeki saf eziyeti gördüm. Fena halde kayıp ve yalnız görünüyordu. Ona sarılmak, onu bir şekilde teselli etmek istedim.

Ve bu istek beni aşağıya, onun yanına çeken bir çekme halatı oldu. Birden vücudunun battaniyeyi anımsatan rahatlatıcı sıcaklığını duydum ve ona ulaşmayı başardığımı hissettim. "Lucas!"

Başını hızla arkaya attı. Gözleri büyüdü ve hızla yataktan ayrılıp geri geri süründü.

Neden korkmuştu ki? *Lucas, buradayım.*

Ama son söylediğimi duymadığından emindim ve beni görebildiğini sanmıyordum. Lucas birkaç kez gözlerini kırptırıp duvarın dibine yığıldı. Hayal gördüğünü sandığına hiç şüphe yoktu.

Ve sonra birden ben de onu göremez oldum. Mavi-gri pus perdesi geri kapandı ve kendimi bir kez daha süzülürken buldum. Yukarı doğru mu gidiyordum, aşağı doğru mu? Hareket ediyordum gerçekten? Anlamam imkânsızdı.

Bedenimi tekrar bulmalıyım, dedim kendi kendime. Bedenimi bulursam tekrar içine girebilirim. Hayalimde bir uyku tulumunun içine girip fermuarı kapatmak gibi bir şey canlanmıştı. Çok basit görünüyordu. O zaman bedenimi neden bulamıyordum?

Bedenin artık senin değil.

İrkilerek sesin sahibini görmek için etrafıma baktım. Ama aslında bir yere bakamadığım gibi, şişip kabaran sis perdesinden başka hiçbir şey göremiyordum. Her ne kadar bir sesi algılamış olmasam da başka bir ses de duyduğum yoktu.

Şarap mahzenine döneceğim, diye karar verdim. Lucas'la olmak istiyorum. Bu yüzden onunla olacağım. Hemen şimdi.

Ve böylece, kendimi yeniden Lucas'ın yanında buldum ama şarap mahzeninde değil. Woodson'ların evinin garaj yolunda duruyordu. Ben omzunun üstünden bakar gibi, tam arkasında olmalıydım. Görünüşe bakılırsa şafak sökmek üzereydi; gökyüzü grileşmeye yüz tutmuştu. Bir araba evin önünde durmuştu ve biz bakarken, uzun boylu biri arabadan indi.

Balthazar gergin ve tatsız bir yüzle Lucas'a doğru yürüdü. Yüzünde hâlâ morluklar vardı ve her zamankinden yavaş yürüyordu ama aldığı hasarı büyük ölçüde atlatmışa benziyordu. "Nasıl?" diye sordu. Sonra Lucas'a baktı ve bir anda taş kesildi. "Ah, hayır."

"O..." Lucas kelimeleri telaffuz edemedi. Çene kaslarının konuşmaya çabalar gibi kıpırdadığını görebiliyordum. "O gitti."

"Hayır." Balthazar başını salladı. İfadesi duygusuz, paniğe kapılmış gibiydi. "Hayır, yanıyorsun."

Lucas, "Bianca öldü," dedi.

Lucas'dan duymak ölümümü gerçeğe dönüştürdü. Çığlık atmak istedim ama atamadım. Kaçmak istedim ama o da imkânsızdı. Olandan saklamanın yolu yoktu.

Balthazar, "Onu görmek istiyorum," dedi. Lucas'ın cevabı kenara çekilmek oldu. Balthazar hızla yanımdan geçerken beni ezip geçmiş gibi oldu. Ah, bu çok tuhaf ama aynı zamanda müthiş bir şeydi çünkü bir an için Balthazar'ın bütün gücü, çaresizliği ve sevgisi içimde yankılandı. Canlı olmak gibi değildi ama gerçektir, benden daha gerçek.

Balthazar şarap mahzenine hızla girerken beni de peşinde sürükler gibiydi. Belki de nedeni içimden geçmiş olmasıydı; emin değildim. Tek bildiğim, şarap şişeleriyle dolu uzun koridorlardan Balthazar'ın silüetine doğru aktığımı hissettiğimdi. Sonra onu geçip odaya girdim ve o, yataktaki bana bakarken, ben de ona baktım.

Bedenim onu son gördüğüm ve Lucas'ın gözlerimi kapadığı yerde duruyordu. Balthazar gördüklerine inanamıyormuş gibi, bana uzun uzun baktı. Sonra sırtını duvara yaslayıp düştü. Yere inene kadar kaydı ve kıvrıcık saçlarını yumruklarının arasında sıkıttı.

Bedenimin üstünde havada asılı durmaya çalıştım. Bana gayet iyi göründü. Belki biraz hasta gibiydi ama uyurken görüldüğümü sandığımdan çok farklı görünmüyordu. Tek fark, nefes almıyor olmamdı. Ve bunu halledebilirdim, değil mi? Tek yapmam gereken yeniden vücudumun içine zıplamaktı.

Pekâlâ, kulağa basit geliyordu ama kazın ayağı öyle değildi. Lucas ve Balthazar'la aramdaki manyetik çekimi hissetmeye çalışarak kendime bakmayı sürdürdüm. Aynı enerjiyi harekete geçirebilirim, bedenime geri çekilir ve tekrar canlanabilirim diye düşündüm.

Ama o çekim hiç oluşmadı.

Bana birkaç dakika gibi gelen ama emin olamadığım bir süre sonra Balthazar kendini ayağa kalkmaya zorladı. Arkasında Lucas'ın ayak seslerini duydum. Bir süre birlikte yatağın ayak ucunda durup bana baktılar.

"Ne oldu?" diye sordu Balthazar.

"Mektupta anlattığım gibi." Lucas'ın sesi çok yorgun çıkıyordu. En son ne zaman uyumuştı acaba? "Gücü her gün biraz daha azaldı. Bir doktorun yapabileceği bir şey olmadığını bildiğim için, sadece izlemekle yetindim."

Lucas güçlükle yutkundu. Balthazar duraksadı. Bir an Lucas'ın omzunu sıvazlayacağını falan sandım ama yapmadı.

"Onu değiştirmeye ikna etmeye çalıştım," diye devam etti Lucas. "Vampire dönüşmek için beni kullanmasını teklif ettim. Ama ben de onunla birlikte değişmediğim sürece yapmayacağını söyledi. Hayır dedim." Yumruğunu duvara indirdi. "Lanet olsun, neden yapmasına izin vermedim ki?"

Balthazar başını salladı. "Bianca doğru kararı vermiş. Sadece senin için değil, kendisi için de. Ölümden çok daha kötü şeyler var."

"Şu anda sana katılamayacağım için beni affet."

"Anlıyorum."

Bana göz kulak olan nöbetçiler gibi yan yana durdular. Bütün bunların büyük bir hata olduğunu haykırmak istiyordum. Bunu halletmek için yapabileceğimiz bir şeyler olmalıydı. Ama artık bir yalan gibi gelmeye başlamıştı.

Öldüm. Bu hakkında bir sürü şey okuduğum bedenden ayrılma tecrübesi. Parlak bir ışığın ortaya çıkması ve benim ışığa yürümek zorunda kalmam an meselesi.

Ağlamak istiyordum ama ağlamak için bir beden gerekliydi. Bu boşalma imkânını bile kaybetmiştim. İçimde biriken keder ve korkunun gidecek hiçbir yeri yoktu.

Sonunda Lucas, "Polis ya da ambulans çağıramamam," dedi. "İzah edemeyeceğim o kadar çok şey var ki."

"Hayır, çağıramazsın," dedi Balthazar. "Kimsenin görmemesi için onu gün doğmadan buraya gömmen gerekecek. Ben yardım ederim."

"Mektupta anlattığım gibi." Lucas'ın sesi çok yorgun çıkıyordu. En son ne zaman uyumuştı acaba? "Gücü her gün biraz daha azaldı. Bir doktorun yapabileceği bir şey olmadığını bildiğim için, sadece izlemekle yetindim."

Lucas güçlükle yutkundu. Balthazar duraksadı. Bir an Lucas'ın omzunu sıvazlayacağını falan sandım ama yapmadı.

"Onu değiştirmeye ikna etmeye çalıştım," diye devam etti Lucas. "Vampire dönüşmek için beni kullanmasını teklif ettim. Ama ben de onunla birlikte değişmediğim sürece yapmayacağını söyledi. Hayır dedim." Yumruğunu duvara indirdi. "Lanet olsun, neden yapmasma izin vermedim ki?"

Balthazar başını salladı. "Bianca doğru kararı vermiş. Sadece senin için değil, kendisi için de. Ölümden çok daha kötü şeyler var."

"Şu anda sana katılamayacağım için beni affet."

"Anlıyorum."

Bana göz kulak olan nöbetçiler gibi yan yana durdular. Bütün bunların büyük bir hata olduğunu haykırmak istiyordum. Bunu halletmek için yapabileceğimiz bir şeyler olmalıydı. Ama artık bir yalan gibi gelmeye başlamıştı.

Öldüm. Bu hakkında bir sürü şey okuduğum bedenden ayrılma tecrübesi. Parlak bir ışığın ortaya çıkması ve benim ışığa yürümek zorunda kalmam an meselesi.

Ağlamak istiyordum ama ağlamak için bir beden gerekliydi. Bu boşalma imkânını bile kaybetmiştim. İçimde biriken keder ve korkunun gidecek hiçbir yeri yoktu.

Sonunda Lucas, "Polis ya da ambulans çağıramamam," dedi. "İzah edemeyeceğim o kadar çok şey var ki."

"Hayır, çağıramazsın," dedi Balthazar. "Kimsenin görmemesi için onu gün doğmadan buraya gömmen gerekecek. Ben yardım ederim."

Lucas derin ve sarsıcı bir nefes aldı. “Teşekkürler.” Balthazar’ın karşısında kalkanını indirdiğine ilk kez şahit oluyordum. Birbirlerine hınç duymadan baktılar; aralarındaki kıskançlık ve savunmaya geçme hali yok olmuştu.

Balthazar yatağın yanına dolaşıp saçlarımı yüzümden çekti. Eğilip alnımı öperken sarsıldı. Gözyaşlarıyla mücadele ettiğini görebiliyordum. Bu hali sadece bir an sürdü ve hemen sonra kararlı ve ağırbaşlı haline geri döndü. Balthazar battaniyeyi açtı ve beni kucaklamadan önce çarşafı iyice sardı.

Beni gömecekler. Gömerlerse, asla geri dönemem! Kendime her halükârda dönemeyeceğimi itiraf etme izni vermedim. Tek düşünebildiğim, bunu yapmalarına bir şekilde mani olmam gerektiği idi. *Lütfen, Balthazar, Lucas, durun. Durmak zorundasınız!*

Oysa Balthazar durmak yerine yataktan birkaç adım uzaklaştı. Gözleri kaygılıydı ve ne yaptığına bakmıyordu bile. “Yüzünü ört,” diye fısıldadı. Lucas gergin bir ifadeyle çarşafı yüzüme çekti. Yüzüm örtülünce, Balthazar dikkatini toplar gibi oldu. “Bianca’nın yanına... Bianca’nın yanına almasını istediğin herhangi bir şey var mı?”

Lucas derin ve titrek bir nefes aldı. “Evet.”

Az sayıdaki eşyayı sakladığım sunta şifoniyere yürüdü. En üst çekmeceyi açınca üç takımdan sadece ikisini gördüm: Birbirimize ilk âşık olduğumuz günlerde Riverton’da hediye ettiği oltu taşı broş ve son doğum günümde hediye aldığım kırmızı mercan bilezik. Lucas ikisini de avcunun içinde sıktı. Sonsuza dek yanımda ona ait bir şey bulundurmam için avuçlarıma koymaya niyetlendiğini anladım.

Bunu yapmasına izin verme. Onlar sende kalmalı.

Bir kez daha irkilerek diğer sesin kaynağını bulmak için etrafıma baktım. Onu görememem yetmezmiş gibi, etrafımdaki her

şey görüşümü bulutlandıran mavimsi buğunun içinde çözülmeye hazırlanır gibi yeniden solmaya başladı.

Kimdi o? Bir insan ölünce onunla konuşması gereken tek kişi Tanrı'ydı ve Tanrı'nın bana Öbür Dünya'dan vereceği ilk mesajın mücevherlerime sahip çıkmam olmayacağından kesinlikle emindim.

Yine de şu ana dek aldığım tek yönlendirme bu olmuştu. Dinlesem iyi olacaktı.

Lucas mücevherleri alırken, *Sakin, onları yerinde bırak*, demeye çalıştım. Duraksadı ama benim etkimle olduğundan emin değildim. Başka ne yapabilirdim?

Sonra aşağıda Balthazar içimden geçerken nasıl hissettiğimi hatırladım. Bir an için, içindeki bütün duyguları kendi duygularım gibi çok yakından hissetmişim. Balthazar'ın da bir şey hissettiğinden emin değildim. Bu kadar üzgünken fark etmemiş olabilirdi. Denemeye değerd.

Bütün dikkatimi Lucas'a odakladım ve kendime onunla olmayı ne kadar istediğimi söyledim ve sonra... göremeyeceğim bir hızla öne doğru çekildim ve kendimi Lucas'la buldum. Etrafında ve içinde. İçime akan kederi, görüşümü karartacak ve derinlere battığım duygusunu uyandıracak kadar güçlüydü. Hissettiğim özlem, terk edilmişlik ve işe yaramama hissi, katlanılmayacak kadar sarsıcıydı.

Üşümüş gibi ürperdi. "Sanki hâlâ burada," diye fısıldadı. "Ona verdiğim hediyelere bakarken, Bianca çok yakınımıdaymış gibi hissettim." Lucas bileziği ve broşu çekmeceye bıraktı. "Onlardan ayrılamam."

"Tamam."

Dikkatim Balthazar'a çevrildi. Ve gördüğüm şey ruhuma dağıldı. Asla unutamayacağım karanlık bir adam. Kollarında beni tutan, siyah tişörtü ve pantolonuyla geceyle bütünleşmiş bir

Balthazar. Beyaz çarşaf bedenimi aşağı sarkan elim ve uzun kızıl saçlarım dışında tamamen örtmüştü.

Bu gerçek. Kesinlikle gerçek.

Ben öldüm.

Balthazar, "İşimize yarayacak aletler var mı?" diye sordu.

"Garajda." Lucas kendini korumaya çalışır gibi omuzlarını öne eğdi. "Kürek... Kürek var."

Kürek mi? Kürek. Bunu görmek istemiyorum. Başka bir yerde olmak istiyorum.

Ve sonra kendimi başka bir yerde buldum. Yani sayılır. Dünya yeniden mavi-gri pus perdesiyle kaplandı. Sis arasında kayıp ve yalnızdım. Bu duygudan ne kadar nefret etsem de ona katlanması, Lucas ve Balthazar'ın mezarımı kazmalarını izlemeye katlanmaktan daha kolaydı.

Sis arasında bir yüz biçimlenmeye başladı. Belki benim yaşlarımda, kısacık, açık renk saçlı, daha önce defalarca gördüğüm bir kız.

"Hortlak." Yaşayan kimsenin beni duyacağını sanmasam da sözlerim artık bana gerçek geliyordu. "Sen hortlaksın. Daha önce tanımadım."

"Tek hortlak sayılmam," dedi. Gülümsemesi ince ve biraz kibirliydi. Şu anda suratına bir tokat indirmekten daha çok isteyeceğim hiçbir şey yoktu. "Ah, evet, diğer tarafta sesimiz daha farklı çıkıyor değil mi? Kendimiz gibi?"

"Bana ne oluyor?" diye sordum. "Gerçekten öldüm mü? Öldüysem cennete, ışığa, uykuya ya da insanlar öldükten sonra her ne yapıyorsa ona gitmeme engel mi oluyorsun?"

İki yana açtığı kollarını sallayınca etrafımızda dönen sis perdesi aralandı. "Pek çok seçenek var, biliyorsun. Ve ben seni hiçbirinden alıkoymuyorum."

Sis dağılınca altımızı görebildiğimizi fark ettim. Evin dışındaki ağaçların üstünde havada asılı durur gibiydik. Altımda bir hareketlilik dikkatimi çekti. Lucas ve Balthazar ellerinde kazmalar, harıl harıl mezarımı kazıyorlardı.

"Bu benim rüyamdı." Keşke ağlayabilseydim. Ağlamaya çok ihtiyacım vardı. "Seni gördüğüm rüyalardan biri. Onları hatırlıyor musun?"

"Elbette hayır." Alınmış gibiydi. "Onlar senin rüyandı. Senin geleceğe dair imgelemlerin. Benim onlarla bir ilgim yok. Beni gördüysen onları gördüğün gibi, olacakların bir parçası olarak görmüşsündür."

"Ne yaptıklarını bilmek istemeyeceğimi söylemiştim. Çünkü dikkatli baksaydım kendi ölümümü görecektim."

Hortlak başını yana yatırınca açık renk saçları gözle görülmeyen bir esintiyle dalgalandı. "Artık kaybettiğin hayatı unutmanın zamanı geldi. Geleceğini kucaklamanın."

"Unutmak mı? Lucas'ı unutabileceğimi mi sanıyorsun? Ve bir ölü olarak nasıl bir geleceğim olabilir ki?" Yoğunlaşan sis onu perdeledi. "Beni rahat bırak."

Lucas'ı düşündüm ve zihnimi yanında olmaya odakladım. *Sana döneceğim, söz veriyorum, buradayım!*

Sis dağıldı. Kendimi Woodson'ların mülkünün arka tarafındaki açık alanda, küçük bir toprak yığınının bakarken buldum. Lucas mezarın başında diz çökerken, Balthazar küreğinin arkasıyla tümseğin tepesini bastırıyordu. Tenlerinden yükselen terin toprağın kiline ve yaz çimlerine karışan kokusunu aldım. Gökyüzü yumuşacık bir pembeye bürünmüştü. Yeni bir gün, bensiz başlamıştı.

Lucas hüznün ağırlığı altında ezilmiş gibi, başını öne eğmişti. Onu böyle görmek katlanamayacağım kadar ağırdı.

Lütfen beni gör, diye düşündüm. Etrafımdaki manzaraya ve kokulara, gerçek ve somut olan her şeye konsantre oldum. Ken-

Sis dağılınca altımızı görebildiğimizi fark ettim. Evin dışındaki ağaçların üstünde havada asılı durur gibiydik. Altımda bir hareketlilik dikkatimi çekti. Lucas ve Balthazar ellerinde kazmalar, harıl harıl mezarımı kazıyorlardı.

“Bu benim rüyamdı.” Keşke ağlayabilseydim. Ağlamaya çok ihtiyacım vardı. “Seni gördüğüm rüyalardan biri. Onları hatırlıyor musun?”

“Elbette hayır.” Alınmış gibiydi. “Onlar senin rüyandı. Senin geleceğe dair imgelemelerin. Benim onlarla bir ilgim yok. Beni gördüysen onları gördüğün gibi, olacakların bir parçası olarak görmüşsündür.”

“Ne yaptıklarını bilmek istemeyeceğimi söylemiştim. Çünkü dikkatli baksaydım kendi ölümümü görecektim.”

Hortlak başını yana yatırınca açık renk saçları gözle görülmeyen bir esintiyle dalgalandı. “Artık kaybettiğin hayatı unutmanın zamanı geldi. Geleceğini kucaklamanın.”

“Unutmak mı? Lucas’ı unutabileceğimi mi sanıyorsun? Ve bir ölü olarak nasıl bir geleceğim olabilir ki?” Yoğunlaşan sis onu perdeledi. “Beni rahat bırak.”

Lucas’ı düşündüm ve zihnimi yanında olmaya odakladım. *Sana döneceğim, söz veriyorum, buradayım!*

Sis dağıldı. Kendimi Woodson’ların mülkünün arka tarafındaki açık alanda, küçük bir toprak yığınının bakarken buldum. Lucas mezarın başında diz çökerken, Balthazar küreğinin arkasıyla tümseğin tepesini bastırıyordu. Tenlerinden yükselen terin toprağın kiline ve yaz çimlerine karışan kokusunu aldım. Gökyüzü yumuşacık bir pembeye bürünmüştü. Yeni bir gün, bensiz başlamıştı.

Lucas hüznün ağırlığı altında ezilmiş gibi, başını öne eğmişti. Onu böyle görmek katlanamayacağım kadar ağırdı.

Lütfen beni gör, diye düşündüm. Etrafımdaki manzaraya ve kokulara, gerçek ve somut olan her şeye konsantre oldum. Ken-

dimi dünyanın bir parçası yaptım. *Lucas, lütfen beni gör, lütfen, lütfen...* "Lucas!"

İkisi de arkaya doğru sıçradı. Lucas, "Sen de duydun mu?" dedi.

Balthazar başını onaylarcasına salladı. "Sanki... sanki... Olamaz."

Evet! Başarmıştım. Şu ana ve buraya iyice odaklanarak irademini her zerresini vücudumda olmanın hatırasına akıttım. Ve görüntümün. Bir an için kendimi yeniden hissedebildim. Hayalet uzuvları, hayalet saçları. Ve hem Lucas'ın hem Balthazar'ın nefesi kesildi. Beni görmüşlerdi!

Ancak sevincim dikkatimi dağıttı ve görüşlerinden neredeyse aynı anda silindiğimi anladım. Yine yapabilir miydim? İlk defasında nasıl başardığımdan emin değildim. Ölü olmak *zordu*.

Lucas, "Balthazar," dedi. "Deliriyor muyum?"

"Sanmıyorum."

"Onu sen de gördün mü?"

"Evet." Balthazar'ın yüzü anlayışın ışığıyla aydınlandı ama her ne anladıysa, pek iyi bir şeye benzemiyordu. "Aman Tanrım."

"Ne? Ne biliyorsun?" dedi Lucas.

Balthazar mezarın yanında hızlı adımlarla dolaşmaya başladı. "Bianca hortlakların iki vampire yardım etmesi sonucu doğduysa..."

"Öyle," dedi Lucas.

"Ve gelecek için seçeneklerinden biri tam bir vampir olmaksal..."

"Evet," dedi Lucas gözleri büyüyerek.

"O zaman diğer seçeneği ölüp gitmek değil, hortlağa dönüşmek olmalıydı. Olivier'lar onun değişmesini bu yüzden çılgın gibi istiyordu. Bianca için vampir olmanın alternatifi hiçbir zaman bir insan olarak yaşamak olmadı. Başından beri bir hortlağa

dönüşmekti.” Balthazar beni kısacık bir an gördükleri noktaya gözlerini kırpıştırarak baktı. “Ve öyle oldu.”

Balthazar’ın yanılıyor olmasını gerçekten istiyordum ama ne yazık ki söylediği her kelime mantıklıydı.

“Gördün mü?” Hortlak, diğer hortlak demeliydim, yanımda süzülür gibiydi. “Sana hep söylemeye çalıştığımız gibi.”

“Hep söylemeye çalıştığımız gibi’ ne demek?” dedim.

“Hatırla,” dedi zafer kazanmış gibi gülümseyerek. Gülümsemesinde Evernight Akademisi’nde buza kazınmış harflerden aldığım mesajı gördüm. “*Bizim.*”

Yirmi Birinci Bölüm

Yani hortlaklar beni sahiplenebileceklerini mi sanıyordu? Pekâlâ, yanılıyorlardı ve bunu onlara ispatlamak niyetindeydim.

“Sizin değilim!” dedim karşımda havada süzülen hortlağa. Üstünde beyaz, film gibi incecik bir elbise, belki eski moda bir gecelik vardı. Acaba o gecelikle mi ölmüştü? Eğer öyleyse ben de beyaz askılı tişört ve üstünde küçük bulutlar olan pamuklu mavi bir pijama altına mahkûm olacaktım. Aşağıya bakınca geri kalan her yerim gibi hafifçe saydamlaşsa da kesinlikle aynı olan pijama altını gördüm. Harika. “Ben kendime aidim. O kadar.”

“Ama artık bizden birisin.” Su yeşili yüzü şafağın yumuşak ışığında parladı. “Böylesinin çok daha iyi olduğunu göremiyor musun?”

Lucas, Balthazar’a döndü. “Eğer bir hayalet, bir hortlaksa, o zaman onunla nasıl temas kurabiliriz?”

“Ben buradayım!” diye seslendim. Ama duymadılar.

Balthazar ne diyeceğini bilemez gibiydi. “Ben... Vampirler ve hortlaklar. Biz kendimizi onlardan nasıl sakınabileceğimizi öğreniriz, onlarla nasıl konuşacağımızı değil.”

“Kim bilir?” Lucas’ın gözlerinde çaresizlik vardı. “Bir yolu var mı? Herhangi bir yolu? Ben bilmiyorum. Belki de yoktur.

Lanet olsun, bir yolu olmalı. Olmalı." Mezara baktı ve gözlerini sımsıkı kapadı.

"Düşünüyorum, tamam mı?" Balthazar, Lucas'tan daha yürekli görünmüyordu. "Siyah Haç'ta bize bir şeyler söyleyebilecek kimseyi tanıyor musun?"

Lucas inledi. "Bir sürü. Hiçbiriyle bir daha asla konuşamayacağım bir sürü insan. Ama belki de..."

Avcıların onu gördükleri yerde öldürme emri almış olma ihtimaline karşılık, Siyah Haç'tan yardım istemeyi ciddi ciddi düşünüyordu. *Ah, hayır, diye düşündüm. Lucas bunu yapamaz. O üzgün, akli karışık ve bu korkunç bir fikir...*

Dünya bir kez daha mavimsi sisin arasında dağılıp yok olurken ben de her tür bedensel duygumu kaybettim. Bazı açılardan her ne kadar rüyada uçmak gibi özgürleştirici olsa da bir bedenimin olmamasından hiç hoşlanmamıştım. Bedenler iyiydi. Bedenler insana nerede olduklarını ve neler yapabileceklerini söylerdi. Güveneabileceğim bir bedenimin olmasını daha şimdiden ciddi anlamda özlemiştim.

Tam kendime bir biçim vermeyi deneyecekken, hortlak pusun arasında yanımda belirdi. "Zamanla zevk almayı öğreneceksin. Ama alışmak biraz zaman alıyor."

"Bugün alışmayacağım." Sadece onunla konuştuğum zaman, aslında hiçbir şey yüksek sesle söylenmese de, kendimi konuşuyor gibi hissediyordum. "Başıma gelenleri konuşmalıyız."

"Konuş o zaman."

"Havada başıboş süzülürken ya da her neyse işte, değil! Beni gerçek bir yere götür. İkimizin de gerçek olabileceğimiz bir yere."

"Pekâlâ, öyle olsun."

Sis bir anda dağıldı. İkimiz Vic'in evinin çatı arasında, tüylü, gösterişli şapkası hâlâ başında olan terzi mankeninin biraz uzağında duruyorduk. Eski kitapların küf kokusunu duydum ve Vic şarap

mahzeni evimize aktardığı için biraz azalan yığını gördüm. Şeffaf ayaklarımızın altında zeminin ahşap suntaları açıkça görünüyordu.

Hortlak bana gülümsedi; hâlâ biraz kibirliydi. Yüzündeki ifade olmasa hoş sayılabilirdi. Açık renk saçları sopa gibi dümdüzdü ve ön kısmı kâküllü, arkası küt kesilmişti. Dar bir çenesi, güçlü bir burnu ve keskin, bilmiş bakışları vardı. Büyük olasılıkla benden bir ya da iki yaş küçük olduğunu fark etmek beni şaşırttı.

Bu, öldüğünde de benden bir ya da iki yaş küçük olduğu anlamına gelirdi. Asla büyümeyeceğimi ilk kez o zaman idrak ettim. Ve nedense bu, diğer her şeyden daha nihai göründü.

Hortlak, "Adım Maxie O'Connor," dedi. "Yaklaşık doksan yıl önce öldüm. O zamandan beri bu evde yaşıyorum. Burada öldüğün için sen de buraya çekileceksin ama açıkça söylüyorum, bu ev benim. Vic'e iyilik olsun diye bodruma kamp kurmanıza göz yumdum ama hepsi o kadar. Ziyaret edebilirsin ama kalamazsın."

Ziyaret etmeyi bile isteyecekmişim gibi. Adı bir şekilde tanıdık gelmişti ama çıkaramadım ve üstünde durmadım. "Sen bir hortlaksın." Sonraki kısmı telaffuz etmek güçtü ama başardım. "Benim gibi."

Maxie başıyla onayladı.

Ah, bir hortlak. Evernight Akademisi'ndeki son senemde hortlaklardan nefret etmeyi ve korkmayı öğrenmiştim. Görebildiğim kadarıyla, tek yaptıkları insanları korkutmak ve onlara eziyet etmektir. Raquel'in evindeki gerçek bir canavardır. Ve artık ben de onlardan biriydim. Hissettiğim tiksinti çok derindi; hiçbir şey olmak çok daha iyi olurdu. Lucas'ın vampir olmaya direnmesini ilk kez gerçekten anlıyordum. Olmayı hiç istemediğim bir şeye dönüşmek kendimden önemli bir şeyi kaybetmek, hatta belki kendimi tamamen kaybetmek demektir. Ve Lucas bunu en başından görmüştü.

Azalan umuduma rağmen, sormaktan başka şansım yoktu: "Geri dönüş yolu yok mu? Canlı olmaya demek istiyorum."

"Ah, evet, çocuk oynucağı." Maxie pis pis sırttı. "Parmağını şaklatman yeterli. İnsan halime yıllar önce dönmemem bu yüzden."

"Alaycı olmana gerek yok."

"Doğru. Gerek yok. Benden olsun."

Maxie beni okulda öldürmeye çalışan hortlaktı. İlişkimizin baskın yönünün bu olabileceğini yeni yeni fark ediyordum. Bunu bir an düşündüm. "Dur bir dakika. Seni Evernight Akademisi'nde gördüm. Hem de defalarca. Bu eve musallat olmuşken, orada nasıl görünebildin?"

Maxie, cevap dünyanın en bariz şeyiymiş gibi bir tavırla, "Elbette, Vic sayesinde," dedi. "Ona bağılım ve o Evernight'a gitti. Oradan seninle temas kurabildim."

"Sen Vic'in hayaletisin." Vic'in Maxie'den ne kadar hoşlandığını hatırladım. Besbelli onunla çok fazla iletişimi olmamıştı. "Neden kendini ona açıkça göstermiyorsun?"

"Yaşayanlara görünmek zor. Aşağıdaki iki adam..."

"Lucas ve Balthazar."

"Vampiri değil ama Lucas'ı tanıyorum. Bu arada çok hoşlar. Ve sen ikisini sıraya dizdin demek? Aferin sana."

Bu yorumu duymazdan geldim. "Doksan yıl önce yaşamış biri gibi konuşmuyorsun."

"Son on yedi yılımı Vic'le takılarak geçirdim."

"İşte bu, durumu açıklıyor," diye mırıldandım.

Konuşmaya devam etti. "Aşağıdaki adamlar, sen onlara görünebilirsin çünkü ikisine de duygusal açıdan güçlü bir şekilde bağlı gibisin. Bunun genelde faydası olur. O zaman bile kesin değildir. Vic'le..." Maxie duraksadı. Anlamamı bariz bir şekilde istemese de bu konunun onun için hassas olduğunu fark ettim. "Onunla ölümünden çok uzun yıllar sonra karşılaştım. Bu evde büyüdü."

"Ve küçükken sana hikâyeler okuyordu," dedim.

"Sana anlattı mı?" Bunun üstüne konuşmaya nasıl devam edeceğini bilemiyordu. Hayaletler kızabilirseydi, yanakları pembe olurdu. "Şey. Evet. Belki de artık ona görünebilirim. Ama şu noktada bunun Vic'i kokutacağını düşünüyorum." Daha alçak sesle ekledi: "Benden korkmasını istemem."

"Beni korkutmaktan endişen yoktu," dedim öfkeyle. "Ever-night'ta kendini bana gösterdin, pek çoğunuz gösterdiniz ve her defasında ödümü patlattınız. Beni iki kez öldürüyordunuz ve biri kesinlikle kastiydi. Bu yüzden, gerçekten yumuşak kalpli olduğunu düşünmediğim için lütfen beni affet."

Öfkelenmişti. "Ama sen bizimdin. Her zaman bizimdin!"

"Şunu söylemeyi kes!" Keşke ona vurabilseydim ama elimin bedensiz vücudunun içinden geçip gideceğinden şüpheleniyordum. Hem tatmin edici olmayacak hem de fena halde ürkütücü gelecekti.

"Ama doğru!" Gözlerinden ateş çıkıyordu. Maxie üstüne gidilmemesi gereken biriydi. "Sen hortlak olmak için doğdun. Ve rastgele bir hortlak değil, safkan bir hortlak. Anladın mı? Sende her şey var. Güçlüsün. Gücün başkalarına yardım edebilir. Hortlakların sana ihtiyacı var ve annenle baban sözlerini çiğneyip seni bizden çalmak istedi."

"Öncelikle bir insana seçme şansı sunmak çalmak değildir."

Maxie başını yana eğdi. "Ama annen ve baban sana o şans vermedi, öyle değil mi?"

"Siz de vermediniz. O yüzden havalara girmekten vazgeç." Zihnim idrak etmek zorunda olduğum yeni gerçeklerin etrafında dönüyordu. "Safkanlardan biri mi? Yani vampirlerden doğma, hortlaklar tarafından yaratılmış çocuklardan biri mi demek istiyorsun?"

"Anlama zamanın gelmişti."

Maxie'nin bana çok şey anlatabileceğini fark ettim. Bana hayatım boyunca beklediğim cevapları sağlayabilirdi. Ama hiçbir zaman dostum olmayacaktı. Onun için ben sadece amaca hizmet eden bir araçtım.

Hangi amaca?

"Diğer hayaletlerin benim gibi hayaletlere ihtiyacı var," dedim. Maxie başıyla onaylayınca devam ettim. "Tam olarak ne yapmalarına?"

"Bizi güçlendiriyorsun. Dünyayla yeniden temas kurabilmemiz için cisim kazanmamıza yardım edebilirsin." Maxie çatı arası boyunca süzüldü. Ayaklarının yere değmemesi, nedenini kestiremesem de beni irkilti. "Kendine acımayı bırak ve aylar, yıllar ve yüz yıllar boyunca mavi bir pustan başka bir şey olmadığını hayal et. Bazılarımız için öyle. Böyle kaybolanlar yeniden biçim kazanmak için her şeyi ama her şeyi yaparlar. Bazen bunu sadece insanların korkularına tutunup durumu kötüleştirerek yaparlar. Ama çoğu hortlak başka bir seçenek ister. Başka bir yol. Sen onlara bunu verebilirsin."

Hayatının büyük kısmı boyunca Raquel'e eziyet eden hayaleti hatırladım. Onun canını yakmak pus hapishanesinden tek kaçış yolu muydu? O da yanlış seçim yapan hortlaklardan biri miydi?

Maxi ekledi: "Senin yakınındayken, çoğumuz tek başına yapamadığımız şeyleri yapabiliyoruz. Mesela, sen Evernight'tayken, sınırları zorlamamız gerekse de hepimiz kendimizi sana gösterebiliyorduk. Henüz tam bir hortlak değildin ama o güç yine de içindeydi."

"Yani kısaca, ben sizlere ekstra pil sağlamak için doğdum ve öldüm." Bu haberin bana kendimi daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu? "Hiçbirinize yardım etmek zorunda değilim. Ben Lucas'a dönüyorum."

"Bir dakika bekler misin? Lütfen."

Maxie neredeyse tamamen şeffaflaştı. Yüzünün hâlâ ayırt edebildiğim az sayıdaki gölgesinde kırılganlığını görebiliyordum. Vic'in çatı arasında neredeyse bir asır geçirdikten sonra, büyük olasılıkla yalnızlık çekiyordu. Ve belki de çok uzun zaman önce öldüğü için, ölmenin ne berbat bir şey olduğunu unutmuştu. Yine de acıma duygum temkinime baskın gelmedi.

"Bir arkadaşına ihtiyacın varsa," dedim yavaşça, "sen de dostça davranmalısın."

Çatı arası ve Maxie kayboldu. Bu kez sis tam çökmeden kendimi olmak istediğim yerde, Lucas'ın yanında buldum.

Göz açıp kapayana kadar Lucas ve Balthazar'ın küçük bir masanın başında oturduğu şarap mahzenine dönmüştüm. Öncekinden daha bitkin görünüyorlardı. Lucas duvara yaslanmıştı ve köşeli çenesi ince bir sakal tabakasıyla kaplıydı. Göz altlarındaki mor halkalar yüzünden dayak yemiş gibi görünüyordu. Yanında oturan Balthazar kollarını masaya yaslamış, başını öne eğmişti.

Görünüşe bakılırsa ikisi de beni göremiyordu. Onları gördüğüme o kadar sevindim ki görünmezliğim bile tadımı kaçırmadı.

Balthazar'ın cümlesini ortasında yakaladım. "... bir telefon ya da bir mektup. Daha akıllıca bir hamle olabilir."

Lucas başını salladı. "Hücreler sık sık yer değiştirdiği için mektubun yerine ulaşacağından emin olamayız. Ve Bayan Bethany'nin saldırısı sırasında cep telefonunu kaybetti. Dört yüz yaşındasın ve sizi avlayan insanlar hakkında hiç mi bir şey öğrenmedin?"

Her zaman yaptığı gibi Balthazar'ı yemliyordu ama sözleri iğneleyici olmaya uzaktı. Eski kapışmaları artık bir refleksten ibaretti.

Balthazar parmağıyla şarap mahzeninin duvarına yamuk bir şekil çizdi. Amaçsızca hareket ediyordu. "Siyah Haç'ın e-postalarının izini sürdüğünü söylemiştin."

“Evet ama en azından annemin e-postamı alacağından emin olabilirim. Bir şey biliyorsa, hatta belki de bilmiyorsa bile, gelecektir.”

Lucas ürperdi ve gözlerini kıstı. “Sen de hissediyor musun?”

Beni hissetti! Lucas burada olduğumu biliyor!

“Evet.” Balthazar da odaya bakmak için döndü ve bütün kalbimle beni görmesini umdum. Ama bakışları olduğumu hissettiğim noktayı pas geçti. “Sanırım geri döndü.”

“Bu kesinlikle Bianca,” dedi Lucas, kısa bir duraksamadan sonra.

“Katılıyorum. Kesinlikle Bianca gibi. Ve eskiden kullandığı şu gardenyalı parfüm...”

“Evet.” Lucas Balthazar’a bir başkasının sürdüğüm kokuyu tanınmasından pek hoşnut olmadığını belli eden bir bakış attı. Ama kızmaktan çok rahatlamış görünüyordu. Belki de şu anda Lucas için en önemli şey, onu bir hayaletin varlığının delirdiğinin kanıtı değil, gerçek olduğuna ikna edecek birinin olmasıydı.

“Teselli oluyor mu?” diye sordu Balthazar sakın bir sesle. “Ondan bir şeyin yaşamaya devam ettiğini bilmek.”

“Sence?”

Balthazar iç çekti. “Hayır, elbette olmuyor.”

“Onu *burada* istiyorum.” Lucas masanın üstüne yığıldı. “Sürekli olarak çok istersem ve bir yolunu bulursam yaşanan her şeyi geri alabilir ve güvende olduğu zamana dönebiliriz diye düşünüyorum. Bu gerçek olamazmış gibi.”

“Bu duyguyu hatırlıyorum.” Balthazar başını kaldırdı ve geri-nirken canı yanmış gibi yüzünü buruşturdu. “Charity’den ve ona yaptığım şeyden sonra, tüm bunların gerçekleşmemiş olmasını o kadar çok diledim ki düzeltereğimden emindim. Kendimi evrenin olması gerekenden farklı işlediğine inandıramadım. Tahmin edeceğin gibi, artık öyle olmadığını biliyorum.”

Luca kaşlarını çattı. Ne diyeceğini tahmin edebiliyordum. *Hayır, hayır, Lucas, sakın, bunun ona ne yaptığını hatırla, sakın!*

"Charity şehirde," dedi Lucas.

Telepatinin gücü buraya kadardı.

Balthazar sandalyesinde doğruldu. "Dedikodu duymuşsun-
dur, kabilesinin burada..."

"Hayır, Bianca'nın... Bundan bir hafta önce kabilesi tarafın-
dan kaçırıldık." Lucas güçlükle yutkundu ve devam etti. "Charity,
Bianca'yı vampire dönüştürmeyi kafaya koymuştu. Bunun seni,
onu ve Bianca'yı ölümden dönmüş kocaman mutlu bir aileye
dönüştüreceğine dair aptalca bir fikre kapılmış."

"Yani Bianca'yı öldürecek miydi?" Balthazar çok incinmiş ve
hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Charity'nin bir psikopat
olduğu yönündeki sayısız kanıta rağmen kız kardeşine hâlâ ina-
nıyor ve onu eskisi gibi seviyordu. Gözü bu kadar kör olmasa
sadakati dokunaklı gelebilirdi. "Ama sen onu kurtardın."

Lucas başını hayır der gibi salladı. "O işi hayaletler yaptı."

"Sizi hortlaklar mı kurtardı?"

"O zaman görünen buydu." Lucas'ın gözleri uzaklara daldı.
"Ama şimdi anlıyorum. Aslında yaptıkları Bianca'nın onların istediği
zamanda ve şekilde ölmesini sağlamaktı. Yani ödülleri aldılar.
Bu işi Charity yapsaydı, bize büyük bir iyilik etmiş olacaktı."

"Daha önce de söyledim, vampir olmak canlı olmakla aynı
şey değil."

"Yine de hayalet olmaktan iyidir, değil mi?" Kendine hare-
ketsiz oturamayacak kadar öfkeli olan Lucas sandalyesini arkaya
itti. "Bianca vampir olsaydı hâlâ burada olurdu. Arkadaşlarını
geri kazanabilir ve anne babasını görmeye gidebilirdi; hiçbir şey
değişmezdi."

Balthazar'ın ifadesi değişip öfkeye yaklaştı. "Onun için her
şey değişirdi. Bunu sen de biliyorsun."

"Ona dokunabilirdim," diye fısıldadı Lucas. "Burada olurdu. Bianca'ya bir daha asla dokunamayacağım."

Asla mı? Gerçekten asla mı? Bu ihtimalin hüznüyle sarsıldım. Sonra mutfak bir anda fazla puslu göründü ve çok uzaklaştı. *Hayır, yine mi?*

Mavi puslu hiçlik beni bir kez daha yuttu. Karşı koydum ama dövülecek yumruklarım ve yere sağlam basacak ayaklarım yoktu. İrademin pek önemi yok gibiydi. Üzüntü ve çaresizliğimin arasında, anne ve babası için ağlayan kayıp bir çocuk kadar korkak ve şaşkın hissediyordum.

Ve bir anda pusun arasından çıktım.

Kendimi Evernight'ta buldum.

Etrafıma bunun ne olduğunu anlamaya çalışarak baktım. Yatak odamın penceresinin dışında bir gargoylun üstünde oturduğum için anı olmadığından emindim; bu daha önce yaptığım bir şey değildi. Ayrıca, her ne kadar hortlakların rüyada nasıl hissettiklerini, hatta rüya görüp görmediklerini bilmesem de rüya gibi de değildi.

Hayır, tuhaf olmakla birlikte, en mantıklı tahmin kendimi bir şekilde Evernight Akademisi'ne ışınladığımdı. Belki de ölümden sonraki hayatımdaki görevim Bayan Bethany'ye musallat olmak falandı.

Aşağı doğru bakınca gargoylun suratının asık olduğunu gördüm. Yoksa kafasına oturarak saygınlığını mı zedelemiştim?

Vic'in çatı arasından beri ilk kez kesin bir fiziksel beden duygusu yaşıyordum. Hatta ayaklarımın yaratık heykelinin pençelerinin altına kadar sarktığını bile görebiliyordum. Daha çok ellerimle bir şey yapmak için ama bir yandanda içeriye göz atabilmeyi umut ederek ellerimi pencerenin camına bastırdım.

Parmak uçlarım cama dokununca yüzey kırılağıyla kaplandı. Buz izlerinin kuş tüyü desenleriyle yayılıp camı tamamen kapla-

masını seyrettim. Eski yatak odamda neler olduğunu gözetleme maceram böylece son buldu ama etki çok havalıydı.

Aşağıdan gelen sesleri duyunca bahçeye baktım. Araç yolunda birkaç kamyonun park halinde durduğunu ve en az bir düzine insanın oradan oraya gittiğini görünce şaşırdım. Evernight Akademisi'nde geçirdiğim diğer yazlar katlanılmayacak derecede sessiz olurdu. Birkaç teslimat ve çamaşır yıkama servisi dışında ziyarete gelen olmazdı. O zaman, kimdi bu insanlar?

Üstlerinde tulumlar olduğunu görünce gerçeği anladım. Bunlar Evernight'ı yeniden inşa eden işçilerdi.

O ana kadar, belki de kulak vermediğim için pek bir şey duymamıştım. Duymayı *seçmek* ne acayip bir şeydi. Şimdi elektrikli testerelerin homurtusunu ve çekiç seslerini duyabiliyordum. Seslerin büyük kısmı çatıdan gelir gibiydi ama büyük olasılıkla insanlar içeride de hummalı bir çalışma içindeydiler. Evernight Akademisi'nden hiç haz etmememe rağmen, Siyah Haç'a nefretim daha büyüktü; bu yüzden verilen hasarın onarılmasından büyük bir haz duydum. Bayan Bethany aksine asla izin vermezdi.

Sonra yatak odamın içinden bir ses duydum. "Adrian?"

Annem, babama sesleniyordu.

Annemi bir an olsun görebilme hevesiyle pencereye döndüm ama cam hâlâ kırığı tabakasıyla kaplıydı. Annemin baktığı bu olmalıydı. *Camı ovala!* diye düşündüm. *Camı temizlersen beni görebilirsin!*

Dairenin içinde gittikçe yaklaşan ayak sesleri yankılandı. Sonra babamın, "Aman Tanrım," dediğini duydum.

Heyecanla ellerimi cama yasladım. Fazla heyecanlanmış olmalıydım; kırığı tabakası daha da kalınlaştı. Şimdi beni görmeleri daha da zorlaşmıştı. Ama görürlerdi, öyle değil mi?

"Hortlağın döneceğini biliyorduk." Babamın sözcükleri sert hatta soğuktu. "Bayan Bethany bizi uyarmıştı."

“Ama burada, Bianca’nın odasında...” Annemin sesi ağlamaklıydı.

“Biliyorum,” dedi babam usulca. “Hâlâ onu arıyorlar. En azından onu henüz bulmadıklarını biliyoruz. Hâlâ hayatta olduğunu.”

Ah, baba. Hâlâ ağlayabilirmişim ve gözyaşlarımı tutmam gerekiyormuş gibi, elimi ağzıma kapadım.

“Ve bu kez onları buradan atabiliriz,” dedi annem, titrek ama kararlı bir sesle.

Ne demek istiyor? Neden bahsediyor olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Belki de Bayan Bethany’nin akıl ettiği bir çözüm, belki...

Bir duvara toslamış gibi sarsıldım ve müthiş bir güç beni pencereden, yaratık heykelinden, Everuight Akademisi’nden ve gerçek olan her şeyden süratle uzaklaştırdı. Büründüğüm fiziksel biçim bir dalganın yerle bir ettiği kumdan bir kale gibi dağıldı. Koca bir hiç ve hiç kimse, sadece ölü bir şey olarak bir kez daha pusun içinde kaybolmam dışında hiçbir şey bilemeyecek kadar sarsılmıştım.

“Neden oraya gittin?” diye sordu Maxie. Varlığı ne kadar can sıkıcı olsa da bu gerçekdışılık girdabındaki tek mihenk taşımdı. “Yok edilmek mi istiyorsun?”

“Zaten edildim.”

“Sen öyle sanıyorsun.” Kelimelerinde bir tür kibirli gülümseme duyar gibiydim. “Bundan çok, çok daha kötü olabilir.”

“Ölü olmaktan tam olarak nasıl daha kötü olabilir? Bir daha asla ailemle birlikte olamayacağım. Bir daha asla Lucas’la birlikte olamayacağım.”

“Doğru. Şey, büyük ölçüde doğru.”

“Büyük ölçüde doğru ne demek?”

“Kıymetli Lucas’ına merhaba demenin bir yolu var. İkinizin de canını doğru olanı yapıp yoluna bakmandan daha fazla ya-

kacak ama sen hiçbir şeyi tadında bırakmayı bilmiyorsun, değil mi? Pekâlâ, *bunu* dene."

Öne doğru fırlatıldığımı hissettim ve sonra Lucas'ı gördüm. Hâlâ şarap mahzenindeydi ama bu kez tek başına yerde yatıyordu. Tamamen giyinikti ama başının altında bir yastık, üstünde bir çarşaf vardı. Onu son görüşümün üstünden uzun zaman geçmediği duygusuna kapıldım. Büyük olasılıkla en geç öğleden sonraydı ama yorgunluğu onu biraz uyumaya zorlamış olmalıydı. Balthazar ortalıkta görünmüyordu.

Lucas çarşafın altında huzursuzca kıpırdandı. Bir an neden yerde uyuduğunu merak ettim ama sonra yatağımızda öldüğümü hatırladım. Büyük olasılıkla Lucas yatağa tek başına uzanmak bile istememişti.

"Onunla olmak istediğini söylemiştin, değil mi?" dedi Maxie. "Al, bakalım."

Ve bir anda Lucas ve beni Amherst'teki kitapçının ders kitaplarının saklandığı bodrum katında gördüm. Lucas dizlerinin üstüne çökmüştü ve elinde bir astronomi ders kitabı tutuyordu. Açık olan sayfada bir kuyruklu yıldız arkasında ateş bırakarak ilerliyordu.

"Lucas?" dedim.

Başını kaldırdı ve gözleri büyük bir rahatlama ve şaşkınlıkla parladı. "Bianca? Burada mısın?"

"Evet ama burası neresi?"

Lucas kitabı bıraktı ve beni sımsıkı kucakladı. Kollarını sırtımda, vücudunun hoş basıncını vücudumda hissetmek, şaşkınlık ve sevinçle haykırmama neden oldu.

Kulağıma, "Yaşıyorsun," diye fısıldadı. "Öldüğünü sandım. Öldüğünden o kadar emindim ki."

Ama öldüm. "Lucas, neredeyiz."

“Seni yıldızlarda bulacaktım. Bak.” Yere bıraktığı astronomi kitabı yerine yukarıyı işaret etti. Şaşkınlık içinde kitapçının tavanı yerine ıslıl ıslıl parlayan gece göğünü gördüm. Lucas, “Seni burada bulacağımı biliyordum,” dedi. “O zaman, beni Jülyet’in de gökbilimci olduğuna ikna etmek için *Romeo ve Jülyet*’ten yaptığın alıntıyı hatırlıyor musun?”

“Bana Romeo’mu verin ve öldüğü zaman, onu alın ve onu küçük yıldızlara ayırın. Cennetin çehresini öylesine güzelleştirecek ki bütün dünya geceye âşık olacak ve cafcacflı güneşe tapınmaz olacak.”

Lucas saçlarımın arasına, “Evet,” diye fısıldadı. “Seni burada bulabileceğimi bu yüzden biliyordum.”

Anladım. Hüzünlü bir sesle “Bu bir rüya,” dedim.

“Ben rüya görmüyorum.” Bana daha sıkı sarıldı. “Buna inanmam.”

Lucas’ın rüyasına girmiştım. Raquel bana hayaletinin ona rüyasında saldırdığını söylemişti; hortlakların uyuyan zihinlere girebildiğini tahmin etmeliydim. Yani Lucas’la birlikte olabilecektim ama sadece rüyalarında, öyle mi? Çok küçük ama tutunulası bir şeydi. “Her gece,” diye söz verdim. “Her gece yanında olacağım.”

“Yetmez. Sana ihtiyacım var. Bunun bir rüya olarak kalmasına izin verme.”

Etrafımızdaki gerçeklik bir anda kayboldu. Kendimi bir kez daha tavanın yakınında süzülürken ve gözlerini açan Lucas’a bakarken buldum. Yüzünü buruşturdu ve tek eliyle ovaladı. Birçok yönden, o sabahkinden daha yorgun görünüyordu.

“Bianca? Orada mısın?” dedi. Ona cevap veremiyordum ama o zaten anlıyordu. “Sanırım her zaman orada olacaksın. Sadece dokunamayacağım kadar uzaksın.”

Rüyalarında onunla olmak beni biraz rahatlatacak ama Lucas’a sadece eziyet olacaktı. O bu tecrübelerden benim gibi güç ala-

mayacaktı. Daha önemlisi, rüyalarındaki birlikteliğimizin gerçek olduğunu anlamasını sağlayabileceğimden emin değildim. Onu her gece ziyaret etsem bile, elime benim için sil baştan ve yeniden kederlenmesinden başka bir şey geçmeyecekti.

Lucas başına daha fazla destek sağlamak için yastığını yumruklayarak yan döndü. "Rüyamda seni gördüm," dedi. "Bir kitapçıdaydım, seni bulmaya çalışıyordum. Nasıl olduğunu hatırlamıyorum... Tanrım, daha şimdiden unutmaya başladım. Ama oradaydın. Ölü olman kocaman bir hataydı; sana yeniden sarılabildim. Harika bir rüyaydı. Uyanana kadar."

İç çekerek çarşafı üstünden attı ve yerden kalktı. Hareketlerinin katılığına bakılırsa, tutulmuş olmalıydı. Mini buzdolabından bir meyve suyu kutusu çıkarırken, dışarıda ayak sesleri duydum. Lucas kapıya gitti ve Balthazar'a tıklatma fırsatı bırakmadan kapıyı açtı.

Balthazar *merhaba* ya da *nasılsın* yerine, "Charity konusunda haklıymışsın," dedi.

"Flaş haber: Bunu zaten biliyordum." Lucas'ın Balthazar'a dokundurmalarında gazezden eser kalmamıştı ama bu laf sokmaktan vazgeçeceği anlamına gelmiyordu. "Onu buldun mu?"

"Onu tanıyan birini buldum. Bu da Charity'nin, Philadelphia'da olduğumu herüz bilmiyorsa bile, çok yakında öğreneceği anlamına geliyor."

"Vampiri ulaklık yapsın diye mi bıraktın?" Lucas kartondaki meyve suyundan büyük bir yudum aldı. "Hiç akıllıca değil."

Balthazar yüzünü buruşturdu. "İnsanları bela açabilecekleri ilk anda kazığa geçirmiyorum. Aramızdaki pek çok farktan biri de bu."

"Sanırım bu kaçman gerektiği anlamına geliyor, ha?"

"Ben savaşmaktan kaçmam," dedi Balthazar. "Ve kız kardeşimi bu tür bir varoluşa terk etmeyeceğim."

"Onu kimse buna zorlamıyor," dedi Lucas meyve suyunu buzdolabına kaldırırken. "Artık bunu anlamış olmalısın. Yoksa başından beri biliyor muydun?"

Balthazar bu soruyu cevaplamadı. "Onu kabilesinden ayıracırsam, Charity de yola gelecektir."

"Ne yapacaksın? Onu seninle hemfikir olana kadar, bir yüz yıl boyunca odasına mı kilitleyeceksin."

"Evet."

"Dostum, ilişkiniz gerçekten berbat durumda."

"Onunla baş etmek için daha iyi bir planın var mı?" diye sordu Balthazar. "Kazık saplamak bir seçenek değil."

"Söyleyene bak." Lucas derin bir nefes aldı. "Yani bu kaçırma olayında benden yardım mı istiyorsun?"

Balthazar'ın Lucas'tan yardım almaktan hoşlanmadığı belli oluyordu ama başını salladı. "Kavgada başının çaresine bakabiliyorsun. Hem Charity ikimizin işbirliği yapmamızı beklemeyecektir. Şaşırtma faktörü işimize yarayabilir."

Lucas'ın bu akşam Charity'nin peşine düşmeye ihtiyacı yoktu. Gerçekten, keşke hiçbir zaman düşmeseydi. Charity tehlikeliydi ve her ne kadar Lucas iyi bir dövüşçü ve kanını içmemle güçlenmiş olsa da Charity her zaman daha güçlü olacaktı. Kabilesi arkasındayken, Balthazar ve Lucas'ın nasıl galip gelebileceklerini anlayamıyordum.

Ancak çoğu zaman en azından Lucas'ın sağ kurtulabileceğine güvenirdim. Şu anda ise bitkin ve yastaydı. Suçluluk duygusu, keder ya da her ikisi yüzünden gözü kör olan Balthazar, aptal gibi, ikisini de bir intihar görevine çıkarıyordu.

Lucas bunu biliyor muydu? Büyük olasılıkla bildiğini fark edince, içim dehşetle doldu.

Sırtına pazen bir gömlek geçirip ayakkabılarını bağlamasını seyrettim. Korku içimi kemiriyordu. Yoksa Lucas ölürse yine bir-

likte olacağımızı mı sanıyordu? Ya da canının artık hiçbir değeri kalmamış mıydı? Oysa benim için bir değeri vardı. Yaşamasını, güvende ve ikimiz için mutlu olmasını istiyordum.

Oysa bunlar Lucas'ın umurunda değil gibiydi.

Hazırlanması bitince, Lucas duraksadı ve eşyalarımı sakladığım çekmeceye gitti. Eli bana hediye ettiği oltu taşı broşun üstüne kapandı. Çok eskide kalmış gibiydi. Ve tutuşundan, benim hep yaptığım gibi, ondan güç almaya çalıştığını anladım. Sonra broşu gömleğinin cebine tıktı.

Ah, Balthazar, seni bu yüzden öldürebilirim. Lütfen durun, çocuklar, lütfen.

Şarap raflarından birine yaslı duran Balthazar'ın yorgunluğu ve üzüntüsü o kadar belirgindi ki bir an ona acıdım. Sonra Lucas, "Haydi, gidelim," dedi.

"Silaha ihtiyacımız olacak," dedi Balthazar.

Benimleyken bir Siyah Haç avına, hatta bir ziyarete bile tepeden tırnağa silahlanmadan çıkmayan Lucas, "Bir şeyler buluruz," demekle yetindi.

Kapıdan çıktılar, ben de peşlerinden gitmek istedim ama yapamadım. Garaj yolunun yarısında daha fazla ilerleyemediğimi fark ettim. Balthazar'ın arabasına binmelerini izlerken, buraya mahkûm edilmiş gibiydim.

Yolcu koltuğuna yerleşirken, Lucas'ın gözlerini kısarak benim durduğum yere baktığını gördüm. Balthazar motoru çalıştırdı ve hızla uzaklaşırlarken, Lucas başını çevirdi. Belki de bir şey gördüğünü sanmış ve bir ışık hilesinden başka bir şey olmadığına karar vermişti.

Yirmi İkinci Bölüm

BALTHAZAR'IN ARABASININ GÖZDEN KAYBOLMASINDAN sonra, uzun süre olduğum yerde kaldım ve özlemle uzaklara baktım. Dışarıda kalmak için nedenim yoktu ama görünüşe bakılırsa, sonsuza dek mahzende takılacaktım. Oradan sıkılmam yakındı.

"Durumun acınası ötesi, biliyorsun."

"Kapa çeneni, Maxie," diye mırıldandım.

"Asıl sen çeneni kapasan ve bir kez olsun beni dinlesen, nasıl olur?" Maxie'nin görüntüsü biraz daha belirginleşmişti. Görebildiğim ilk şey, saçları ya da bedeni değil, alaycı bir Cheshire kedisi gibi şüpheli bir ifadeyle kalkmış kaşları oldu. "Sana yardım edebileceğimi biliyorsun. Ve sana yardım edebilecek başkalarını da tanıyorum. Bu yüzden bana burnunu silip attığın mendil gibi davranmaktan vazgeçmen için iyi bir zaman olabilir."

"Zaten ölmüşken bana nasıl yardım edebilirsin ki?"

Bu cevap bekleyen bir soru değildi ama Maxie cevap verdi. "Öğrenmek istemez miydin?"

"Tamam."

Maxie sonunda biçim kazandı ama o katılaşıırken, etrafımdaki çimenler puslu ve şeffaf bir hale büründü. Ben ne olduğunu anlamadan, bizi şarap mahzeninin içinde, öldüğüm yatağın yanında gördüm.

"Böylesi daha iyi," dedi. Gülümsemesi beni rahatsız edecek kadar hoşnuttu ama avantaj gerçekten ondaydı. "Eninde sonunda yola geleceğini biliyordum."

"Yola falan gelmedim," diye çıktım. "Siz benim için vampirlerle savaştınız. Kazandınız. Her halükârda, ben kaybettim."

"Normal bir hayat sürmen mümkünmüş gibi davranıyorsunuz. Bak sana ne diyeceğim: Bu asla olmayacaktı. Sen ölümden dönenlere katılmak için doğdun. Senin gerçeğin bu. Sen busun ve bu yüzden buradasın. Bunun için beni suçlaman saçma."

"Bence çok uzun zamandır ölü olduğun için canlı olmanın ne anlama geldiğini unutmuşsun."

Maxie başını yana eğdi. "Muhtemelen haklısın. Senin de başına gelecek."

Canlı olmanın nasıl olduğunu unutmak mı? Asla. Hayatı unutmak bir sürü harika şeyi unutmak demekti. Lucas'ı unutmak demekti. Ve bu, asla olmayacaktı. "Bana yardım edebileceğini söylüyorsun. İspatlamayı öneriyorum."

"Pekâlâ." Maxie eşyalarımın durduğu sunta çekmeceleri işaret etti. "Mercan bileziğini al."

"Senin mücevherlerle derdin ne?"

"Bileziğini alırsan görürsün."

Herhangi bir şeyi almamı nasıl bekleyebiliyordu? Artık gerçek ellerim yoktu ki. Sadece yanılsaması vardı. Maxie'ye verdiği aklın ne kadar aptalca olduğunu göstereceğimi düşünerek parmaklarımı açık çekmeceye uzattım, gümüş ve mercanı müthiş bir katılıkla hissettim. Bileziği kaldırdım ve mikrodalganın cam kapağındaki bulanık yansıma baktım. Arasında havada asılı duran bir bileziğin sallandığı titrek mavi bir ışık. Tek kelime edemeyecek kadar şaşkındım.

Maxie pis pis sırtarak sarı saçlarını savurdu. "Söylemiştim."

"Bu nasıl mümkün olabildi?"

“Ölmeden önce çok güçlü bağ kurduğumuz nesneler, mesela evinin kapısı, bir günlük ya da senin örneğinde çok değer verdiğin bir mücevher, bizi gerçek dünyaya bağlar. Mercan olduğu için ayrıca şanslısın. Mercan bizim için en güçlü maddelerden biridir çünkü ortak bir yönümüz var. Ne olduğunu tahmin edebilir misin?”

“İkimiz de bir zamanlar canlıydık.” Kırmızı mercana dokundum ve denizin altında çok uzun zaman önce sürdüğü hayatı hayal ettim.

Maxie doğru tahmin etmemden ve rolünü çalmamdan hoşnut görünmüyordu. “Pekâlâ. Hepimiz bunun gibi şeyleri ya da yerleri kullanabiliyoruz. Sen doğmuş bir hortlak ve safkanlardan biri olduğun için, bu işte bayağı iyi olacağını tahmin ediyorum. Yeterince pratik yaparsan, o bilezikle bir şeyler yapabilirsin. Neden Lucas’ın onu seninle birlikte gömmesine izin vermemei söylediğimi anladın mı?”

“Teşekkürler.” Minnetim ilk kez tamamen samimiydi. Maxie bana tepeden bakmak yerine, neredeyse sıkılgan bir tavırla gözlerini yere indirdi. “Bir şeyler yapmak’la neyi kastettin?”

“Duyduğum kadarıyla, senin gibi hortlaklar... Şey, somut bedenini geri alabilirsin; en azından bir süre. Söylenenlere bakılırsa, çok pratik gerektiriyor... Ancak...”

Ben elimde tuttuğum bileziğe odaklanırken, Maxie’nin cümlesinin devamı gelmedi. Lucas’ın bileziği bana verişini, o gün aramızdaki sevgiyi hatırladım ve bu taşların daha da gerçek görünmesine neden oldu. Önce bütün gücümü bileziği tutan elime yönlendirdim ve şaşkın bakışlarım altında, mikrodalga fırının camındaki yansımamda bir el belirdi. Katılık ılık bir titreme gibi bütün vücuduma yayıldı ve kendimi biraz daha solgun olması dışında birkaç gün önce yaşadığım zamankinin birebir aynısı bir yansımaya bakarken buldum. Duvara vurup tıkırdadığını duyunca

yüzüme bir gülümseme yayıldı. Sonra yatağın örtüsünü hızla çektim ve itaatkâr bir şekilde açılmasını izledim.

"Pekâlâ, çok çabuk oldu," dedi Maxie bozulmuş gibi.

"Bir vücudum var." Güldüm ve bu gerçekten gülmek gibi geldi. Hayır, bu hayatta olmak değildi. Bu bedende neşe, sevinç ya da sıcaklık yoktu ve benim yuvam olmadığını biliyordum. Ama en azından yeniden maddeye dönüşmüştüm. Lucas burada olsaydı, neşemi kucaklayabilir, hatta öpebilirdim. Normal insanlar gibi konuşabilirdik. "Bu, inanılmaz."

"Her zaman bir vücudun olmayacak. Christopher bile bunu yapamaz." Maxie sevincimi köreltmekten zevk alır gibi görünüyordu ama keyfimi tamamen kaçırmak gücünü aştı. "Ve gerçekten hiçbir şeyi çözmeyecek. Ama en azından bu şekilde bazı şeyleri halledebilirsin."

İç çektim. "Bu, kesinlikle ölümümünden beri başıma gelen en güzel şey."

Sonra bu Christopher'ın kim olduğunu merak ettim ama ona soracak zamanım olmadı. Garaj yolundaki çakıl taşlarının bir arabanın tekerleklerinin altında ezildiğini duyunca heyecanla kapıya atıldım. Artık dışarı çıkabilmek için içinden süzülmeğe yerine, kapıyı açmak zorundaydım. Muhtemelen Balthazar, Lucas'ı bu gece ava çıkarma fikrinden caymıştı. Ancak kapının önünde duran üstü açık güneş sarısı bir arabaydı ve içinde Vic ve Ranulf vardı.

"Burada ne arıyorlar?" diye mırıldandım. Maxie omzumun üstünden baktı. "Ah, bir dakika, Lucas Vic'e yazdığını ve hastalandığımı haber verdiğini söylemişti. Vic beni yoklayabilmek için ailesini Toskana'dan ayrılmasına izin vermeye ikna etmiş olmalı."

"Biraz geç kalmış," dedi Maxie.

Onu duymazdan gelerek döndüm ve garaj yoluna doğru koştum. Maxie, "Ne yapıyorsun?" diye seslendi.

"Arkadaşlarıma merhaba diyeceğim."

“Öylece dışarı fırlayamazsın. Bianca, sen ölüsün!”

Bu, görünmez bir güç kalkanı ya da başka bir şeyin beni durduracağı anlamına mı geliyordu bilmiyordum ama durduran olmadı. Ben bahçeye fırlayınca Vic’in yüzü bir sırtışla aydınlandı ve Ranulf beni eliyle selamladı. “Hey, merhaba, Binks,” diye seslendi Vic. “Görünüşe bakılırsa tamir olmuşsun!”

“Vic!” Ona sımsıkı sarıldım. Birine sarılabildiğim için hiç bu kadar sevinmemiştim. Tenindeki parfüm kokusu normalde bana ağır gelirdi ama öldüğümünden beri kokusunu gerçekten duyduğum ilk şeydi. Erkek parfümünün bu kadar muhteşem kokacağı kimin aklına gelirdi. “Ah, seni özledim.”

“Ben de öyle,” dedi. “Seni uyandırdığımız için üzgünüm. Yoksa hâlâ iyileşme sürecinde misin?”

Vic üstümdeki pijamadan bahsediyordu. Görünüşe bakılırsa bileziğim bu konuda bir işe yaramamıştı. “Uzun hikâye. Aynı zamanda tuhaf bir hikâye.”

“Haydi ama.” Vic ciddi bir işe hazırlanır gibi başındaki kamyoncu şapkasını düzeltti. “Bizim hikâyemiz daha ne kadar tuhaflaşabilir ki?”

“Bilsen şaşardın,” dedim cılız bir sesle.

Ranulf doğruldu. Bakışlarındaki sevecenlik yerini temkine bıraktı. “Vic,” dedi. “Bianca’da farklı bir şey var.”

“Hah?” Vic, anlayamayarak bir Ranulf’a bir bana baktı. “Biraz yapış yapış gibi ama hepsi o kadar.”

“Doğası değişmiş.” Ranulf’un gözleri kısıldı. İlk kez masum halinden farklı görünüyordu. Onda uzun zaman önce olması gereken sert adamdan bir iz yakaladım. “Artık bir vampir olduğunu sanmıyorum.”

“Ne?” Vic sırıttı. “Tamamen insan mı oldu? Bianca, bu harika bir şey.”

"Tam olarak öyle olmadı," dedim. "Çocuklar, içeri gelebilir misiniz? Gerçekten konuşmamız gerek ve Lucas'ı bulmalısınız."

Vic peşimden geldi. Hâlâ şüpheli olan Ranulf da bizi takip etti ama birkaç adım geride kalmak konusunda dikkatliydi. "Lucas'a ne oldu?" diye sordu Vic. "Nereye gitti?"

"Balthazar'la birlikte gitti."

"Balthazar mı? Eski erkek arkadaşın?" Vic'in kaşları şapkasının altında kaybolacak kadar yukarı kalktı. "Pekâlâ, hikâye gittikçe güzelleşiyor."

"İçeri girelim, olur mu?" Kapıyı işaret ederken, bilezik parmaklarımın arsından kaydı ve bu olduğu anda kayboldum ya da neredeyse kayboldum çünkü az önce kolumun olduğu yerde mavi, dumanlı bir görüntü kaldı.

Vic öyle büyük bir hızla geri sıçradı ki az kalsın düşüyordu. "Bu da ne böyle?"

"O artık bir vampir değil," dedi Ranulf, dövüşmeyi bekler gibi hazır pozisyona geçerken. "O bir hortlak."

"Hortlak mı? Hayalet mi demek istiyorsun? Bianca bir hayalet mi? Ama bu imkânsız."

İyice konsantre olarak bileziği yine avucumda sıktım ve bedenimi yeniden varlık kazanmaya zorladım. Vic ve Ranulf beni gözlerini bir an ayırmadan, ağızları bir karış açık izledi. İkisi de tek kelime etmedi.

Biçimimi geri kazanınca, "Bu mümkün," dedim. "Artık bir hortlağım. Ve hayır Ranulf, canını yakmayacağım. Hayaletler ve vampirler arasındaki eski savaşın, bana göre, ne benimle ne de sevdiğim insanlarla bir alâkası var.

Ranulf etkilenmişe benzemiyordu ama arkasını dönüp gitmedi de.

"Şimdi, açıklamama izin verecek misiniz?" diye sordum.

Vic yutkunarak başını eğdi. "Bence açıklasan iyi olur."

Yarım saat sonra hava kararırken, Vic, Ranulf ve ben, anlattıklarımı hazmetmeye çalıştıkları küçük masanın etrafında oturuyorduk. Ölümden dönenleri yöneten tuhaf kuralları doğal olarak daha iyi anlayan Ranulf, anlattıklarımı sindirmişe benziyordu. Diğer yandan Vic'in feleği şaşmıştı.

"Tamam," dedi Vic. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Sen öldün."

"Evet." Sanırım bunu kabullenmek hiçbir zaman kolaylaşmayacaktı.

"Balthazar geldi, o ve Lucas seni arka bahçeye gömdüler."

"Doğru."

"Yani arka bahçemde aileme bir şekilde izah etmek zorunda olduğum bir ceset var."

"Bulacaklarını sanmıyorum. İyice arkada kalıyor ve her neyse asıl konu bu değil, öyle değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Vic. "Beni yanlış anlama. Diğer olaylarla karşılaştırılınca önemli değil. Benimkinden çok daha beter bir hafta geçirdiğini anlıyorum. Tamam mı? Ama bu, annemle babama arka bahçedeki cesedi izah etmemi kolaylaştırmıyor."

İç geçirdim. "Doğru."

"Mezarın üstünü biraz yeşillikle kaplamamızı öneriyorum," dedi Ranulf.

"Bu konuşmaya tek katkın bu mu?" diye sordum.

"Evet." Ranulf hiç etkilenmişe benzemiyordu. "Ben faydalı olanı söylerim. Bu noktada işe yarar tek önerim bu."

Vic silah namlusu gibi doğrulttuğu iki parmağıyla onu işaret etti. "Sözcüklerin kıymetini bilen ve ucuza harcamayan adamları severim."

Ranulf başını salladı. "Benim tarzım bu."

Bu sözden sonra, Vic bana döndü. Onu hiç bu kadar ciddi görmediğimi fark edene kadar, ifadesinde bir tuhaflık olduğunu

sandım. “Bianca, bunu yaşamış olmandan nefret ediyorum. Gözlerinin içine bakıp bunu söyleyemediğimi, senin sadece ölü değil, ölü gibi ölü olduğunu düşünmek bile istemiyorum. Belki her şey eskisi gibi olamaz ama bir yolu varsa hâlâ dost olabiliriz, değil mi?”

Daha önce hiç gülümsememişim gibi hissettim. En azından gerçekten gülümsememişim gibi. “Ne olursa olsun, dostum,” dedim. “Ve sen tanıdığım en iyi insansın.”

Vic şaşırtıcı bir mahcubiyetle başını öne eğdi. “Söylesene, bütün bunları nasıl çözdün?”

“Hayaletin bana yardım etti,” diye açıkladım. “Adı Maxie.”

“Ne? Hayaletimin bir adı mı var?”

“Neden olmasın?” Hayaletlerin adının olmayacağını var saymak kırıcıydı. Bir zamanlar hepimiz insandık, öyle değil mi? Sonra daha şimdiden hayaletleri “biz” olarak görmeye başladığımı fark ettim.

“Eğer kendini gösterebiliyorsa, neden bana hiç görünmedi?” Gücenme sırası Vic'teydi. Belli ki Maxie'yi kendi hayaleti olarak düşünüyordu.

“Seni korkutmak istememiş.” Her kelimemizi dikkatle dinlediğinden neredeyse emin olsam da, “Maxie,” diye seslendim. “Hey, Vic seninle tanışmak istiyor. Gel, merhaba de!”

Ranulf, “Hortlaklarla arkadaşlık kuruyorum,” diye mırıldandı. “Olacak iş değil.”

Vic, Ranulf'a, “Toplumun kurallarına uymanın zihnini hapisanesi olduğu konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun?” dedi. Hevesle ve bu kez Maxie'ye hitaben konuşurken kamyoncu şapkasının altından fişkıran kum sarısı saçları ona biraz vahşi bir

hava katıyordu. “Burada hepimiz nonkonformistiz⁵, bu yüzden, bilirsin işte, sen de bize katıl.”

Neden ona adımı söyledin? Tıpkı çatı arasında bana kendini kısa bir an gösterdiğinde olduğu gibi, Maxie’yi görmeden, zihnimde bir imgelem olarak görebiliyordum. *Kim olduğumu bilmesi gerekmiyor!*

“Benimle konuşuyor,” dedim Vic ve Ranulf’a. “Yüksek sesle değil. Sanırım utandı.”

“Ah, dostum.” Vic heyecanla etrafına baktı. Belki de Maxie’yi şişelerin arasında saklanırken göreceğini sanıyordu. “Cidden, Maxie, sorun yok. Gel, merhaba de.”

Hiçbir yere gelmiyorum.

“Ses” tonundan anladığım kadarıyla Maxie, Vic’i sonunda yüz yüze görme düşüncesinden fena halde korkuyordu. Vic’in görüşünü çok önemseddiği besbelliydi.

Bunu kendi lehime kullanabileceğimi fark ettim. Haksızlık mıydı? Hortlağın beni dondurup öldürmeye çalışmasından daha büyük bir haksızlık olmadığına karar verdim. Ondan iyi bilgi almak için şu anda, Vic’in şahitliğinde sorma fırsatını kaçırmamalıyım. “Bana yardım etmeyi kabul ediyor,” dedim yüksek sesler. “Maxie bana bileziğin nasıl çalıştığı konusunda biraz daha bilgi verebilir misin? Anlamak istiyorum.”

Maxie’nin şaşkınlığı barizdi; en azından benim için. Ranulf ve Vic, hortlaklar avize misali tavandan sarkıyormuş gibi tavana bakıyordu. Vic, “Bir Quija tahtası edinmeliyim,” diye mırıldandı.

İçimden Maxie’ye hitaben *Eee?* diye geçirdim. *Vic’i hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?*

Sanki yardımına ihtiyacın var, diye çıkıştı. *Daha şimdiden ortalıkta dolaşıp insanlara sarılabiliyorsun. Ben hiçbir zaman senin gibi*

5 Toplum kurallarına uymayan kişi (ç.n.)

bedenlenemedim ve şu haline bir bak. Her iddiasına girerim, gün boyu böyle takılabilirsin.

“Bilezik olduğu sürece doğal davranabileceğim,” dedi Vic ve Ranulf’a. Lucas’a sürpriz yapmak için sabırsızlanıyordum. Çok sevinecekti. Şey, belki de başta ödü patlayacaktı. Ama sonra, bizim için hâlâ bir tür gelecek olabileceğini anlayacaktı. Üzülecek çok şeyimiz vardı; hayatımı kaybetmem pek çok olasılığı öldürmüştü. Daha şimdiden Lucas gittikten sonra yaşamak zorunda kalacağım uzun yüzyılları düşünüp dertleniyordum. Yine de eskisinden daha fazlasına sahiptim. “Aynı şey oltu taşı için de geçerli mi? Lucas’ın yanında götürdüğü broş için?”

Lucas broşu yanına mı aldı? Maxie biraz gevşemişti. Sesi hâlâ biraz aksiydi ama eskisi kadar öfkeli değildi. O zaman şanslısın, ufaklık. Dediğim gibi, hayatımızda üstünde iz bıraktığımız şeyleri ölümden kullanabiliriz. Sadece senin şu anda yaptığın gibi bir bedene sahip olmak için değil. Onları seyahat etmek için de kullanabilirsin.

“Seyahat mi? Sen neden bahsediyorsun?” Bu noktada artık ben de tavana bakarak konuşuyordum. Göz ucuyla Vic ve Ranulf’un beni şaşkınlıktan ağızları bir karış açık halde izlediklerini gördüm.

Hiç metroya bindin mi? Bindiysen nasıl olduğunu biliyorsundur. Trenin durduğu her yere gidebilirsin. Hayattayken en güçlü bağ kurduğun şeyler? Onlar senin metro durakların. O şeylerin gittiği her yere gidebilirsin?

Gargoyl. Evernight’tayken kim bilir kaç saatimi yatak odamın penceresinden o asık suratlı şeye bakarak geçirmiştım. Görünüşe bakılırsa, o heykelle aramda sıkı bir bağ kurulduğu için istediğim zaman okula geri dönebilecektim. Bulabileceğim başka “metro durakları” olacaktı. Dünyam bir anda büyümüştü. Hayattayken sahip olduğum özgürlük kadar değilse de en azından bu evden uzaklaşacak kadar.

"Broş," diye tekrarladım. "Lucas broşu yanına aldı. Yani şu anda Lucas'ın yanına gidebileceğimi mi söylüyorsun? Yanına gittiğimde bedenim hâlâ bende olacak mı? Beni görebilecek mi?"

Bileziğin seninle gelmeyecek. Ama hey, broş oltu taşından değil mi? Oraya vardığın zaman onu kullanabilmen gerek.

"Oltu taşı fosilleşmiş tahtadır!" Sırıttım. Oltu taşı da eskiden canlıydı ve bu mercan kadar güçlü olduğu anlamına gelirdi.

Vic, "Lütfen bana sohbetin diğer yarısının senin söylediğin şeylere anlam katabildiğini söyle," dedi.

"Sayılır." Durumu ikisine Maxie'nin açıklamasına dayanarak elimden geldiğince özetledim. *İyice konsantre ol, gerçekten çok iyi konsantre ol, zihin gözüyle gör, o zaman bunu başarman gerek. Birkaç deneme gerekebilir.*

Hemen olmasını kafaya koyarak gözlerimi kapadım.

Zihnimde Maxie'nin sesini duydum. *Yaşayanların yanında istediğin kadar takıl. Seni eninde sonunda unutacaklar. Ve sen de onları unutacaksın. Sen ölüsün, Bianca. Bununla ne kadar erken yüzleşirsen o kadar iyi olur.*

Onu duymazdan geldim.

Dünyada gözümde kusursuzca canlandırabileceğim bir şey varsa, o da broştı. Uzun zaman önce rüyamda gördüğüm tuhaf, sivri yapraklı çiçeklerden oluşan detaylı oymalarıyla elimdeki serin ağırlığı, avucuma kusursuzca oturuşu...

Karanlık.

İrkilerek nerede olduğumu çözmeye çalıştım. Bu daha önce etrafımı saran o korkunç sis değildi ama tanıdığım herhangi bir yerde de değildim. Uzakta çıkış işareti olduğunu çıkardığım birkaç kırmızı çizgi dışında hiç ışık yoktu. Tavan yüksekti, çok yüksek ve ben aşağıda neler olduğunu anlamaya çalışarak tavanın yakınında süzülüyordum.

Sonra Balthazar'ın sesinin yankılandığını duydum. "Lucas! Dikkatli ol!"

Altımda bir hareketlilik fark ettim. İki insan boğuşuyordu. Kol ve bacakları birbirine dolanmış halde yere düştüler. Korku beni aşağı itti ve biraz daha yaklaşmayı başardım. Yine de karanlıkta, kilisedeki gibi dizi dizi sıralardan başka bir şey göremiyordum. Ama Balthazar bir kilisede dövüşüyor olamazdı.

Sonra binanın karşı ucundaki beyaz duvarın duvar değil, ekran olduğunu fark ettim. Bir tür sinemadaydık. Charity'nin tercih ettiği pek çok yer gibi burası da uzun zaman önce terk edilmişe benziyordu. Duvarları rengârenk grafitiler süslüyordu ve koltukların yarısı yerinden sökülmüştü.

Altımda boğuşan insanlara daha yakından baktım. İki karaltı birbirini iterek ayrıldı ve birbirlerine meydan okurcasına bakarlarken onları görebildim. Biri Lucas'tı. Gömleği yırtılmıştı, saç diplerinden kan süzülüyordu. Soluk soluğaydı ve elinde vampirler karşısında hiçbir işe yaramayan bir çakı vardı.

Diğeri hafifçe dönünce, yüzünü görebildim. *Charity*.

"Hayaletlerin onu ele geçirmesine izin verdin," dedi alaycı bir sesle. Gözleri bir kedinin yassı ve ışıklık gözleri gibi parlıyordu. "Bianca'nın bedeni çürüyor, ruhu rehin düştü ve hepsi senin suçun."

Lucas irkildi; Charity'nin onu en hassas noktasından vurduğunu anladım. "Canını yakmanın bedelini ödeyeceksin," derken, sesi daha önce hiç duymadığım kadar ölümcüldü.

"Söylediklerine kendin inanıyor musun?" Charity gülümsedi. "Beni öldürmek istemiyorsun, evlat. Ölmek istiyorsun."

Lucas'ın bunu inkâr etmesini istedim. Ama etmedi.

Charity bir kahkaha attı. "Endişelenme, Lucas. Çok yakında Bianca'ya kavuşacaksın. Mezarda."

“Hayır!” diye haykırdım ama artık o karanlık odada değildim. Şarap mahzenine geri dönmüştüm. Vic ve Ranulf bana öncekinden daha şaşkın gözlerle bakıyordu.

“Bianca,” dedi Vic. “Ne oldu?”

Koluna yapıştım. “Lucas’a hemen ulaşamazsak, onu öldürecekler.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

“Balthazar’ın kötü kız kardeşi, tamam,” dedi Vic, üçümüz şarap mahzeninden arabasına doğru koşarken. Yakındaki sokak lambasının geceyi bölen ışığından garaj yoluna Vic’in incecik gölgesi vuruyordu. Benimse artık bir gölgem yoktu. “Lucas ve Balthazar artık sınırı zorluyorlar, tamam. Ortalıkta bir sürü delirmiş vampir var, tamam. Durumu iyi anlamış mıyım?”

“Sayılır.” Daha fazla detaya girmek zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım. “Ama nerede olduklarını bilmiyorum.”

Viz yüzünü buruşturdu. “Philly çok büyük bir şehir, Bianca. Oraya dönmek ve yeri tarif etmek için şu metro sihrini falan kullanamaz mısın?”

“Deniyorum,” diye çıktım. Spektral yolculuk konsantrasyon gerektiyordu ve görünüşe bakılırsa konsantre olamayacak kadar korkuyordum. Sonra elimde bir ipucu daha olduğu kafama dank etti. Paniğe kapılmasam daha önce akla gelebilecek bir ipucu. “Bir sinemaydı ama uzun zaman önce terk edilmişse benziyordu. Her taraf grafitilerle kaplıydı. Tanıdık geliyor mu?”

Neyse ki Vic’in yüzü aydınlandı. “McCrory Plaza Six iki sene önce kapandı. Evet, orası olmalı!” Arkamızdan sakın adımlarla çıkıp garaja yönelen Ranulf’u aramak için arkasını döndü. “Ranulf, ahbap, bizimle misin?”

“İşe yarayabilecek malzeme topluyorum,” diye seslendi Ranulf.

“Silah.” Bunu daha önce akıl etmeliydim. “Vic, bu iş için silahlanmalıyız. Dövüşebilir misin?”

Bu fikir Vic’i sevindirmişe benzemiyordu. “Şey, karate dersi aldım...”

“İşte bu harika!”

“Sadece iki ay,” diye devam etti. “Yedi yaşındayken. Bir tah-tayı kırmaya ilk yeltendiğim gün bileğimi burktum. Annem ve babam beni derslerden aldı. Sayılmaz mı, ha?”

Bir kurtarma ekibi kurmaya çalışırken, aklımdan neler geçiyordu ki? Adam öldürmeye meyilli bir vampir kabilesi karşısında Vic’in hiç şansı yoktu. Ranulf’un yaşı göz önüne alınınca çoğundan daha güçlüydü ama onu sesini yükseltirken düşünmekte bile zorluk çekiyordum. Geriye tek savaşçı ben kalıyordum.

Fakat daha önce hortlağın Charity’ye neler yapabildiğini, buz mavisi yumruk midesine dalarken yüzünü kaplayan acı ve şoku iyi hatırlıyordum. Kendimi bunu yapmaya ikna edebilir miydim? Lucas için kesinlikle edebilirdim.

İki birden iyidir, diye düşündüm. Maxie? Maxie bizimle gelmen mümkün mü? Buzla şu çılgınca şeylerden yapmaya ne dersin?”

Hiç sanmıyorum.

Gelebilirsen, gerçekten çok makbule geçer. Hem belki... hortlakların ne istediğini de konuşabiliriz.

Zaten eninde sonunda bizimle konuşacaksın.

Maxie. Lütfen.

İstesem de sana yardım edemem, diye itiraf etti. Bu tür bir tesir gücü için ciddi yardıma ihtiyacımız var. Christopher’a ihtiyacımız var.

Christopher da kimin nesiydi? Sonra don adamı hatırladım; Evernight’ta bana görünen ilk hayalet olan ve beni Charity’den kurtaran şu güçlü hortlak. Yoksa hortlakların lideri falan nuydu?

Öğrenecek zamanım yoktu. Bu gizemli Christopher burada değildi ve bu, gücünün şu anda bir öneminin olmadığı anlamına gelirdi.

Endişelenme. Bilezik seni nereye gidersen git tutacaktır. Sen güçlüsün.

Belki de Maxie yüzüme bakarak konuşsa bu kadar cesaret verici sözler sarf edemezdi. Ancak şu anda bir önemi de yoktu. Charity'nin kabilesinin karşısına sadece üçümüz çıkacaktık.

Garajın önünde, Vic Ranulf'un bir araya topladığı küçük ıvır zıvır yığına bakıyordu. Ben yaklaşıncı Ranulf, "Vic'in herhangi bir vampire kazık saplamaya yeltenmesinin doğru olacağını sanmıyorum," dedi. "Sağ kurtulması neredeyse imkânsız."

"En ufak bir doğruluk payı olmasa, bunu söylediği için gücenirdim," dedi Vic.

Ranulf büyük bir çakmak gazı tenekesini ve plastik bir çakmağı havaya kaldırdı. "Belki de Vic bir yangın başlatarak vampirlerin kaçışmasına neden olabilir."

"Bu senin için tehlikeli olur," dedim. "Balthazar ve Lucas için de."

"Yangının sadece son çare olduğu konusunda hemfikirim." Ranulf teneke kutuyu ve çakmağı Vic'e verdikten sonra garaja geri döndü.

Vampirlerle karşı işe yaraması olası bahçe kazıklarını havaya kaldırarak, "Hey, burada bir sürü şey var!" diye seslendim. "Bir sürü silah bulmuşsun, Ranulf. Haydi gidelim!"

Ranulf elinde tam boy, uzun saplı bir baltayla dışarı çıkarken sinir bozucu bir sükûnetle, "Onlar işe yaramaz," dedi. Ben bir şey sormadan baltayı en yakındaki ağaca fırlattı. Balta kör edici bir süratle fırıl fırıl dönerek ağacın gövdesine öyle derin saplandı ki odunun inlediğini duyar gibi oldum. Baltanın sapı öne arkaya titreşti.

Vic'le bakakaldık. Ranulf hoşnut bir gülümseyle, "Balta işe yarar," dedi.

“Bunu yapmayı nereden öğrendin?” diye sordu Vic.

“Sana Vikinglerin köyümü yağmaladığını ve beni de yanlarına aldıklarını anlattığımı hatırlıyor musun?” Ranulf, Vic’le konuşuyordu. Ben bu hikâyeyi hiç duymamıştım. “Vikinglerde bütün genç erkeklere savaşmak öğretilirdi.”

Vic ağır ağır, “Demek bu yüzden World of Warcraft’ta bu kadar iyisin,” dedi.

Bir Viking savaşçısı bizim yanımızdaydı. Belki de bunu başarabilirdik.

Vic, büyük bir şans eseri eve çok uzak olmayan Crory Plaza Six’e giderken yol boyunca ayağını gazdan çekmedi. Sinema Riverton’da ilk randevumuzda Lucas’la gittiğimiz *vintage* sinema gibi gösterişli bir yer değildi. Kırmızı kadife perdeler ve oymalı ahşap işlerinin bu yerle hiç alâkası yoktu. Burası, zemini çatlaklarla ve aradan fıskıran otlarla kaplı park alanının ortasında kalan, alçak ve yayvan bir binaydı. Sinema harap görüntüsü ve kasvetli çevresiyle küçük çocukların Cadılar Bayramı’nda içinden geçmek için birbirlerine meydan okudukları türde bir yere dönüşmüştü.

Arabadan inerken Vic’e, “Dışarıda kal,” dedim. Ranulf sırtında baltasıyla önden gitti. “Birimizin sana seslendiğini duyarsan, yangını başlat. Başka bir şey, ne bileyim kötü bir şey duyarsan, o zaman 911’i ara. Ranulf ve ben polisten yardım alamayız ama sen alabilirsin.”

“Hazırım.” Vic taş kesilmiş gibi duruyordu ama çakmak gazını sımsıkı tutuyordu. Başımız beladayken arkadaşlarını asla bırakmayacağını biliyordum.

Vic’in yanağına hızlı bir öpücük kondurdum ve Ranulf’la birlikte içeri koştum.

İçeri gizlice gireriz sanıyordum ama Ranulf çatlak cam kapıyı hızla açarak cam kırıklarının yere dökülmesine neden oldu. Aynı

anda terk edilmiş satış büfesinin arkasından uzun ve dağınık saçlı bir karaltı çıktı. Bir başka vampirin mekâna neden geldiğini merak eden vampir, "Neler oluyor?" dedi.

Ranulf baltayı var gücüyle savurarak dişi vampirin başını gövdesinden ayırdı. Şok çığılgım salonun dört bir yanında yankılandı. Ranulf kaşlarını çatarak bana döndü. "Çıgılık atman işe yaramaz."

"Özür dilerim!"

Çığılgımın harekete geçirdiği vampirler tek tek ortaya çıkmaya başladı. İki, üç, beş derken hepsi lobiye doldular. İri yarı olanlardan iki tanesi silahlı olan ve daha belirgin bir tehlike oluşturan Ranulf'un üstüne atıldı ama Ranulf onları sinek gibi silkeledi. Balta, tozlu seramik karoları titreterek yere düştü ve bir vampirin kafatası ayaklarımın dibine yuvarlandı.

"Sen." Bir vampir bana doğru adım attı. Şaşkınlık içinde Shepherd olduğunu gördüm. Pas rengi rastaları gitmişti; kafasında hiç saç yoktu. Kulaklarından biri de eksikti. Ateş derisini öyle kötü zedelemişti ki yüz hatları erimiş gibiydi ve teni fazla pişmiş etin mide bulandıran rengine dönmüştü. "Ateşi sen yakmıştın."

Çirkin sırtışı beni korkuttu. Ama korkum gerçeği fark edene dek, sadece iki saniye sürdü. *Biliyorsun, ben zaten ölüyüm. Bana yapabileceği pek bir şey yok.*

"Elinde fırsat varken gitmemize izin vermeliydin," dedim bileziğimin klipsiyle oynayarak.

"Fırsatım varken mi?" Shepherd başını salladı. "Öğrenecek çok şeyin var."

"Senin de öyle."

Shepherd üstüme atılırken, bileziği yere attım ve artık bir hayalet silüetine dönüşen elimi Shepherd'ın göğsüne daldırdım.

Soğuktan donmuş bir tenin sıcak suya daldırıldığı anda yanması gibi, aynı anda hem yakıcı hem dondurucu bir histi. Bütün

katmanlar, tiksindirici bir aşinalıkla avucumun arasından geçti: deri, kaburgalar, kalp, omurga. Shepherd kaskatı bir halde ve titreyerek ve kolumun etrafında tozumsu ve mavi bir hal alan göğsünü sonuçsuzca pençeleyerek doğruldu.

Onu bırakmamı istiyordu ve ben de ondan kurtulmak için can atıyordum ama avantajı kullanmam gerektiğini biliyordum. "Bana Lucas'ın nerede olduğunu söyle!"

"Yukarıda," diye inledi. "Projeksiyon odası..."

Elimi geri çektim ve Shepherd yere yığıldı. Bileziğimi kaptım. Artık tek yapmam gereken onu tutmaya konsantre olmaktı ve aynı anda yeniden bedenlendim.

O anda Balthazar sendeleyerek lobiye girdi. Saç dibinden incecik bir kan sızıyordu, siyah giysileri yırtılmış, bir dudağı yarılmıştı. İki elinde birer kazık vardı ve girdiği bütün mücadelelerden galip çıkmış gibi görünüyordu. Beni görünce, inledi. "Bianca?"

"Ranulf'a yardım et!" diye bağırdım. Kapının yakınındaki Ranulf yüzünde küçük bir gülümsemeye dört vampiri kendinden uzak tutmaya çalışıyordu ve bunu daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordum. Balthazar kavganın içine dalınca ben koşmaya başladım. "Lucas! Lucas, neredesin?"

Cevap yoktu.

Projeksiyon odasının merdivenlerini buldum ve her basamağa ve henüz güçlerimi istediğim anda Lucas'ın yanında belirecek kadar kontrol edemememe lanet ederek elimden geldiğince hızlı tırmandım. Üst kata yaklaşırken seslerini duyabiliyordum.

"Neden teslim olmuyorsun?" Charity'nin sesi gerçekten kerderli gibiydi. "Bianca'nın yokluğunda savaşmaya degecek neyin var ki?"

Lucas cevap vermedi.

Projeksiyon odasının girişine ulaştım. Karar vermeliydim: Bileziği yere bırakacak mıydım, elimde mi tutacaktım? Bırakırsam

Charity'ye daha iyi saldırabilirdim. Tutarsam, Lucas hâlâ onunla olduğumu görebilirdi ve Charity'yle birlikte savaşabilirdik. Tutmaya karar verdim.

Projeksiyon odası üst üste binen onlarca yıllık film posterleriyle süslenmişti. Angelina Jolie, Meg Ryan'ın, Meg Ryan, Paul Newman'ın üstündeydi. Yerde bir projektör duruyordu ve dağılmış siyah rulolar eski usul, gerçek filmlerdi. Burada gösterilen son filmin uzun zaman önce terk edilmiş bir kopyası olmalıydı. Her köşeden ipekli kâğıt kalınlığında örümcek ağları sarkıyordu. Odanın salona bakan ön duvarının bir kısmında yumrukların açtığı bir delik vardı. Üstleri başları kan içinde ve darmadağın haldeki Lucas ve Charity projeksiyon odasının ortasında duruyorlardı. Charity'nin yırtık kot pantolonu ve yırtık pırtık tişörtünün, en başından beri de böyle harap olması da mümkündü ama içimden bir ses yırtıkların bir kısmının yeni olduğunu söylüyordu. Lucas'ın gömleğinin yakası da yırtıktı. Bir elinde sımsıkı tuttuğu bir kazık vardı.

Lucas beni gördüğünde saldırıya geçmeye ve kavgaya dalmaya hazır görünüyordu. Yüzünün sevinçle aydınlanacağını sanmıştım ama tek gördüğüm boş bir inanmazlık oldu. "Bianca?"

"Lucas! Her şey yolunda, her şey yoluna girecek!"

Charity de beni gördü. Yüzü değişmedi. Döndü ve Lucas'ın çenesine sert bir tekme attı.

Lucas arkaya doğru sendeledi. Bayılmamış ama sersemlemişti. Charity gülümseyince, işini bitirmesinin an meselesi olduğunu dehşet içinde fark ettim.

Bileziğimi yere attım ve Charity'nin göğsüne bir yumruk indirmeye ve ona nihayet bir ders vermeye hazırlanarak ileri atıldım. Fakat Charity yana çekildi ve yerden bir şey alıp üstüme fırlattı.

Hayır! Bir vücudum olsa her yerinde hissedeceğim bir acıyla sarsıldım. Etrafımdaki havanın bile canı acımış olabilirdi. Görüş

alanımın kenarları mavi bir pusla kaplandı ve az kalsın bu gerçeklikten büsbütün silinecektim. Düştüğümü ve yere çarptığımı hissettim. Paramparça olmuş gibiydim. Zemine buz kristalleri saçıldı ve minik parçalara dağılmanın acısı hayal edebileceğim her şeyden daha betardı.

Yine de hâlâ oradaydım. Ölmenin getirdiği rahatlama duygusunu bile yaşamadım.

"Demir," dedi Charity. "Sanırım projektörün parçasıydı. Hiçbir şey bir hortlağı demir gibi devre dışı bırakamaz."

Bileziği yerden kaparak maddeye bürünmeye çalıştım ama bu yaralı halimle başaramıyordum. En azından yerin üstünde titreşen gölgemsi mavi bir ışık olarak kısmen görünür durumdaydım.

Charity'nin arkasında Lucas dizlerinin üstünde doğruldu ve sonra tekrar yere doğru kaydı. Ne kadar hırpalanmış olduğunu ancak şimdi görebiliyordum. Charity'nin son darbesinden önce bile, başı ciddi beladaydı.

"Bianca?" diye inledi. "Bu... bu... imkânsız. Sen misin?"

"Bir aileye ihtiyacım var," diye fısıldadı Charity. "Bunu anlayabiliyor musun? Ne kadar yalnız olduğumu? Kabilem bana itaat ve yardım ediyor ama ailem değiller."

"Senin bir ağabeyin var." Yüksek sesle konuşabilmeme şaşırdım. "Onunla olabilirsin, tabii eğer şeyden vazgeçersen..."

"Vampir gibi davranmaktan." Charity'nin başı öne düşünce, açık renk bukleleri omuzlarından aşağı döküldü. Bana doğru bir adım attı. "Cevap bu değil. En azından artık ne yapmam gerektiğini biliyorum. Balthazar'ı kendime bağlamak için seni bana bağlamalıyım. Bunun için ortak bir şeye ihtiyacımız olacak."

"Sakın canını yakayım deme!" Lucas Charity'ye doğru atıldı ama Charity tam zamanında dönerek darbeden sakındı. Lucas hâlâ sersemlemiş haldeydi ve bütün gücüyle dövüşemeyecek

kadar güçsüzdü. Charity onu seri bir hareketle yakalayıp başını arkaya yatırdı ve dişlerini boynuna geçirdi.

Çığlık attım. Sanki bütün dünya çığlık atıyordu. Sanki dünyada benim çığlığım ile Charity'yle boğuşan ve vampir durmak bilmeden kanını emdikten sonra baygın düşen Lucas'ın görüntüsünden başka bir şey kalmamıştı. Charity'nin Lucas'ın boynuna bastırıldığı dudakları kanıyla karardı; aldığı her yudumda vücudu hazla titriyordu.

Charity nihayet geri çekildi ve Lucas'ı bıraktı. Lucas'ın vücudu gürültüyle yere düştü. Kesilen çığlığım yerini korkunç bir sessizliğe bıraktı.

"Bu kadarı yeterli," diye fısıldadı Charity. Bana acıma dolu bir bakış attıktan sonra, omzunun üstünden arkaya baktı. İnsanların merdivenleri çıktıklarını fark ettim. Charity hiç hoşnut görünmüyordu.

Projeksiyon odasının duvarındaki oyuğa koşup dışarı atladı. Bir an karaltısının beyaz perdeye düşen gölgesini gördüm ama sonra, gözden kayboldu.

Olamaz. Olmaz. Lütfen, hayır.

Kendimi toplamayı bir şekilde başardım. Lucas'ın yanına gitmeyi her şeyden çok istiyordum ama önce kapıya gittim ve elimi bileziğimin üstüne kapadım. Ve aynı anda yeniden bedendim. Artık Lucas'a yardım edebilirdim. Onu aşağıya taşıyacak, suni teneffüs yapacak, oturmasına yardım edecek ve neye ihtiyacı varsa yerine getirecektim.

Lucas karanlıkta hareketsiz yatıyordu. Yerde birkaç damla kan lekesi vardı ve gırtlığındaki ısırık korkunçtu. Onu ısırduğım zaman, açtığım tek yara köpek dişlerimin izi olurdu. Charity ise etini parçalamıştı.

Sorun yok. İyileşecek.

“Lucas?” diye fısıldadım. Parmaklarımla yanağını okşadım. Kıpırdamadı. “Lucas, benim. Buradayım.” Hâlâ, en ufak bir tepki yoktu.

İstemesem de elimi göğsüne bastırdım ve kalp atışı duymadım. Lucas ölmüştü.

Kabul etmek istemiyordum. Bundan saklanamazdım. Charity, Lucas’ı gözlerimin önünde öldürmüştü. Onu kurtarmak için geri dönmüştüm ama çok geç kalmıştım.

Ah, hayır. Lütfen, hayır. Ama yalvaracak kimse, zamanda geriye gitme ve olanları geri alma dileğimi bağışlayacak hiçbir güç yoktu. Gerçek ve dönülmez olanın dehşetinde kapana kısılmıştım.

Merdivenlerdeki ayak sesleri yükseldi ve Balthazar, Ranulf ve Vic odaya daldı. Sahneyi görünce her biri dondu ve Vic de çılgılık atmaktan korkar gibi elini ağzına kapadı.

“Charity’ydi,” diye fısıldadım. “Kanını içti. Onu öldürdü.”

Vic dizlerinin üstüne çöktü. Bense ona sadece son bir kez dokunacak tek bir fırsatımın olmamasına yanarak Lucas’ın başını kucağıma aldım. Benim için birlikte bir saniye daha geçirmenin anlamı çok büyük olurdu. Ama Charity bunu da elimden almıştı. Ölen Romeo’yu kollarının arasında tutan Jülyet’i düşündüm. O da ölümden dönmekte geç kalmıştı.

Ranulf başını eğdi. Balthazar öne çıktı ve elini omzuma koydu ama silkinerek elinden sıyrıldım.

“Bu senin hatan,” dedim. Bağırmadım. Hissedilmesi için sözcüklerime güç katmama gerek yoktu. Balthazar da bunu benim kadar iyi biliyor olmalıydı. “Dövülecek durumda olmadığını bilmene rağmen, onu buraya sürükledin. Charity’nin bir canavar olduğu gerçeğiyle asla yüzleşemedin. Bu yüzden Lucas hayatını kaybetti. Benimle bir daha asla, asla konuşma.”

Balthazar çenesini kaldırdı. Gözlerindeki acıyı görebiliyordum ama dönüp gitme nezaketini göstermemişti. "Birkaç gün sonra hâlâ böyle hissediyor olursan, dileklerine saygı göstereceğim."

"Şimdi göstereceksin." Elimi Balthazar'ın göğsüne geçirip Shepherd gibi onun da canını yakabilir miydim? O anda bunu yapabilirdim.

Ama Balthazar bütün intikam düşüncelerimi yerle bir eden bir şey söyledi. "Bundan sonra olacaklar için yardıma ihtiyacın olacak."

Önce, ne diyeceğimi bilemedim. Gerçeği söylediğini biliyordum, kuralları Lucas'la tanışmadan önce de biliyordum ama yaşadığım üzüntünün arasmda, sonra olacakları düşünmemiştim. Yüzleşilemeyecek kadar korkunç geliyordu. "Olamaz."

"Nasıl olduğunu biliyorsun, Bianca."

"Bana vaaz verme!" diye bağırdım Balthazar'a. "Anlamıyorsun. Bu, Lucas'ın isteyeceği son şey. En son şey. Ölümü tercih ederdi. Bu... onun en kötü kâbusu."

"Bekle," dedi Vic çatlak bir sesle. Yanaklarında gözyaşları parlıyordu. "Ölümü seçmek, Lucas'ın öldüğünü söylediğini sanıyordum. Ölmedi mi? Ona hâlâ yardım edebilir miyiz?"

Lucas'ın vücuduna sımsıkı sarıldım. *Çok üzgünüm, Lucas. Çok üzgünüm. Seni her şeyden daha fazla korumam gereken tek bir şey vardı ve ben bunu başaramadım.*

"Lucas öldü," dedi Balthazar. "Ama bir vampirin ısırması sonucu öldü. Ve Bianca onu geçmişte ısırıldığı için, zaten savunmasızdı. Hazırlanmıştı."

Vic'in şaşkınlık dolu bakışları Balthazar'la benim aramda gidip geldi. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Lucas ölümden bir vampir olarak geri dönecek," diye fıslıdadım.

Lucas'ın buna katlanması mümkün müydü? Düşüncesinden bile oldum olası nefret etmişti. Ama Siyah Haç onu tutsak aldığı anda Balthazar'ın söyledikleri aklımdan çıkmıyordu: *Türümüz için ölüm sadece bir başlangıçtır.*

Bu, bizim en büyük kâbusumuz olacaktı. Ama belki de, kâbusumuz olmak yerine tek kurtuluş umudumuz olabilirdi.

Sonrasında kimse tek kelime edemedi. Lucas'ın başını ellerimin arasında tutup saçlarını okşadım. Şimdilik elimizden şafağın sökmesini beklemekten başka bir şey gelmiyordu.